

Giới thiệu Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai? (Phần 2)

Sau thời gian hai năm, Hỏa Long Ngọc Nhi đã xuất hiện trước mắt mọi người một diện mạo mới, xinh đẹp động lòng người.

Nhưng trái tim cô chưa từng thay đổi, vẫn là một cô gái ngổ ngáo, bướng bỉnh như ngày nào.

Liệu những chàng trai của chúng ta có thể nhận ra cô được hay không?

"Anh mãi mãi yêu mình em thôi, nhóc con của anh" Trịnh Hoàng Nhật nói.

"Trái tim anh đã thuộc về em ngay từ lần đầu gặp gỡ rồi" Vũ Quốc Bảo mỉm cười nhìn cô.

"Anh mãi mãi là của một mình em thôi, hãy để anh được yêu và bên cạnh em. Xin em, nhóc con..." - Hoàng Minh Thiên.

"Anh là người đàn ông của một mình em, anh sẽ đi theo em đến suốt cuộc đời..." - Chu Tĩnh Anh.

"Cô gái nhỏ của anh, đối với anh em như là hơi thở, thiếu em anh sẽ không thở nổi, anh sẽ không sống nổi nếu một ngày mất đi em" - Lý Nam Long.

"Anh, không rõ nhiều đạo lý trên đời, nhưng anh hiểu rất rõ một điều, đó là: ngay từ khi anh sinh ra, anh đã định là của riêng em rồi." - Trương Bảo Nam.

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

* Tóm tắt một chút để tiếp tục chương nhé:

- Như và Thư cùng thuyết phục nó vào làm trợ lý tổng giám đốc ở tập đoàn của mấy anh nam chính nhà chúng ta. Sau một hồi đắn đo suy nghĩ thì nó quyết định đồng ý, khoảng hơn tiếng sau nó mới nhớ ra là mình vẫn còn đang để ông anh trai ở ngoài cửa đợi suốt này giờ...

Tiếp tục đoạn dở dang này nhé!

oOo

...

- Nào, nào, vào đây nào! Em xin lỗi mà, em không nên để anh ở ngoài chờ lâu như vậy. Là em có lỗi, thành thật xin lỗi anh... - Nó vừa dỗ dành Kiệt vừa kéo anh vào nhà.

- Em biết anh chờ em lâu như thế nào không? - Kiệt nhăn nhó nói, cổ anh giờ chắc dài thêm được mấy cen-ti-mét rồi đây này!

Nó gãi gãi đầu cười...

- Vâng, em biết, em biết mà. Chẳng phải vừa nãy em ra, anh còn đang ngủ khò khò hay sao? Hi hi...

Kiệt lờm lờm nó, không nói gì rồi cùng nó bước vào nhà...

...

Thư với Như đang mãi nói chuyện thì bỗng cảm thấy ánh sáng chói lọi từ đâu chiếu tới. Hai người ngẩng mặt lên...

Oa, thật là rực rỡ nga~

Đây là người hay thiên thần vậy? Đẹp ơi là đẹp ấy... ôi, hảo soái ca~

Cơ mà, người này sao lại đi cùng nó nhỉ? Với lại gương mặt 'phát sáng' kia có chút quen quen a, hình như hai người họ trông thấy ở đâu rồi thì phải...

- Hai người này, làm gì nhìn ghê vậy? Đây là anh trai của tôi, anh Bảo Kiệt, đợt trước tôi cho mọi người xem ảnh rồi đấy! - Nó xua xua tay trước mặt Như và Thư.

- A! Thảo nào, tôi thấy anh trai này trông quen quen. Mà...- Nói đến đây Thư ghé sát vào tai nó - Anh bà còn đẹp trai hơn cả trong ảnh. Công nhận bà đẹp thật đấy!

- Bà thích không? - Nó nhìn Thư, cười cười.

- Thích, thích chứ! - Thư gật gù đầu, cười tít mắt.

- À, vậy để tôi nói với anh Quân nhé! - Nó mỉm cười.

- Ấy, bà có bị làm sao không? Cái đó... tôi chỉ đùa thôi mà... - Thư nghe vậy, cuống quýt nói.

- Thì tôi cũng đùa thôi mà. - Nó nhún nhún vai.

- Bà... hử! - Thư bực dọc quay mặt sang chỗ khác.

Nó ở đằng sau cười sằng sặc.

- Chào các em nhé! Anh là Bảo Kiệt, anh trai của Ngọc Nhi, anh sẽ sống ở đây tạm một thời gian, khoảng một đến hai tuần gì đó. Mong được các em giúp đỡ nhé, anh cảm ơn! - Kiệt cười hiền hòa.

Như với Thư ngơ ngác nhìn nhau...

Ở lại đây? Một đến hai tuần??

Cái gì vậy nè? Bọn cô có nghe nhầm không vậy??

...

- Nhi, như này là như thế nào? - Như ngơ ngác quay sang hỏi nó.

- À hi hi, cái này..., tại anh ấy không quen ai ở đây. Một thân một mình anh ấy ở ngoài, em không an tâm nên...

- A! Nhi, chị yêu em nhất luôn đấy!! - Như nhảy lên ôm cổ nó.

Nó ngơ ngếch nhìn Như. Ủa? Thế này là... sao? Nó tưởng chị sẽ tức giận cơ. Trông bộ dạng thế này, chắc chị đang... vui vẻ thì phải a.

- Ấy, Nhi, có soái ca như thế này ở chung nhà thì còn gì bằng! - Thư nháy mắt với nó.

...

- Chào anh, em là Như, chị cả ở chỗ này. Sau này anh cứ ở đây. Chúng ta cùng sống chung một mái nhà vui vẻ nhé! - Như chạy ra chỗ Kiệt, cười nói.

- À ừ, cùng sống vui vẻ! - Kiệt cười.

- Còn... còn em là Thư, bạn cùng tuổi với cái Nhi. Mời anh ngồi xuống đây ăn bánh uống trà nhé! - Thư kéo Kiệt ngồi xuống ghế.

...

Nó lắc đầu ngao ngán nhìn cảnh trước mặt...

oOo

Sáng hôm sau...

- A ha! Anh Kiệt coi vậy mà hài hước ghê nhỉ!

Giọng Thư ở phòng khách vang lên.

- Anh là một người giỏi nhất việc mang đến nụ cười cho người khác a~~ Kiệt cười tít mắt.

- Thư, em không lên thay quần áo sao? À mà lên thay quần áo thì nhớ kêu giúp chị cái Nhi dậy nữa nhé, kêu nó thay quần áo nữa, chúng ta cần đi gấp không muộn giờ rồi! - Như từ trên lầu bước xuống. Cô mặc trên mình bộ quần áo công sở trông rất xinh đẹp và quyến rũ.

- À vâng!

...

Một lát sau...

- Chị Như, mới sáng sớm này chúng ta đi đâu vậy? Hơn nữa, còn phải mặc quần áo nghiêm túc như vậy? - Nó lơ mơ nói. Hài, buồn ngủ chết mất a.

- Đi làm chứ còn đi đâu. Hôm qua em đồng ý đi làm rồi nha, không được chơi ăn gian a. - Như thản nhiên nói.

- Hề? Hôm qua mới đồng ý mà hôm nay đã đi làm luôn rồi hay sao? - Nó trong mắt. Sao nhanh vậy?

- Chứ còn gì nữa, bà nghĩ chị Như là ai? Chị ấy làm việc gì cũng rất là nhanh chóng a! - Thư khoác vai nó.

Nó thở dài. Chưa chơi đã mà đã phải đi làm rồi. Một muốn chết!

- Vậy hôm nay ba đưa đi làm thì anh ở nhà một mình à? - Kiệt quay ra hỏi.

- Chứ sao nữa? Anh hỏi lạ thế. - Nó.

- Ở nhà một mình buồn lắm, hay là một đứa ở nhà với anh đi. Ít ra có một người ở nhà bầu bạn cũng đỡ chán. - Kiệt cười tí mắt.

- Bọn em là đang đi kiểm tiền để lo đủ bữa cơm cho cả anh đấy, ông tướng a! - Nó dí đầu Kiệt.

- Anh Kiệt à, bọn em đi làm sẽ về sớm thôi. Anh ở nhà đợi nha, bọn em muộn giờ rồi. - Như nói lại với Kiệt rồi kéo Thư và nó chạy ra ngoài.

Kiệt nhìn ba người rồi lắc đầu cười khổ, sau đó anh lấy laptop của mình ra.

Mặc dù đến đây nhưng công việc ở Thổ Thiên Long của anh vẫn còn rất nhiều a.

...

----- Hết chương -----

- Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Bước vào đây là bước vào một cánh cửa mới

Giờ nó, Như và Thư đang yên vị ngồi trên taxi.

Hôm nay nó bắt đầu ngày đầu tiên đi làm rồi, mà còn là nơi làm việc của bọn họ...

Nó có cảm giác rất hồi hộp, bồn chồn... vừa muốn nhìn thấy họ lại vừa không muốn thấy họ.

Chuyện của hai năm trước, nó thực đã quên đi nhiều rồi, cảm giác giờ không còn mấy đau đớn nữa cho nên việc gặp họ cũng không làm nó cảm thấy khó chịu như trước nữa. Nhưng nó không biết là liệu mình có nên tha thứ cho họ không hay là có cho họ biết sự thật rằng nó là Dương Ngọc Nhi không nữa...

...

Hài, thôi, không suy nghĩ nhiều nữa, dễ thuận theo ý trời đi. Một mồi!

Nghĩ rồi nó quay sang, áp khuôn mặt đáng yêu vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Dòng người vẫn đi lại đông đúc, mọi thứ đều bình thường nhưng nó có cảm giác không bình thường...

-----XX

Tập đoàn ABN - tập đoàn luôn đứng trong top đầu cả nước. Chi nhánh phân giải ở khắp mọi miền trên đất nước.

Đây là nơi tụ họp mọi thiên tài được chọn lọc vô cùng kỹ càng. Có thể nói: đây là nơi dành riêng cho những thiên tài - nhưng người tài năng của đất nước, không dành cho những kẻ ngu xuẩn.

...

Ấy, vậy mà nhìn nó xem. Nó chẳng giỏi giang gì, không có trình độ, không có kinh nghiệm, vậy mà lại nhận được một chức vụ khá cao và quan trọng. Liệu có gánh vác nổi không đây?? Hu hu...

Nó khóc ròng trong lòng.

Như thì làm trưởng phòng tài vụ, Thư thì làm nhân viên ở phòng tài chính (tuy chưa hẳn là chính thức), mình nó đơn thân độc mã đi làm trợ lý tổng giám đốc.

Haiz, đến đây làm việc là quyết định sai lầm phải không? Hức.

- Nhi, phòng làm việc của em là ở bên khu cao cấp kia ấy nhé. Cố lên nha! Muộn rồi, chị phải về phòng làm việc đây. Bye! - Như nói nhỏ vào tai nó rồi chạy đi.

Nó nhìn theo bóng Thư một lúc rồi chán nản bước đi.

...

Nó dừng lại trước một cánh cửa có đề chữ " Phòng Tổng Giám Đốc ".

" Nhi, cố lên, may đến đây là để làm việc kiếm tiền chứ không phải vì lí do khác. Phù, bình tĩnh nào, hít nào... thở nào..."

Nó tự trấn tĩnh mình rồi gõ cửa...

" Cốc... cốc... cốc..."

- Vào đi! - Giọng nói lạnh lùng mà xa cách vang lên.

Nó nhớ, đây là giọng của Trịnh Hoàng Nhật.

Nó chỉnh sửa đầu tóc một tí rồi mới đẩy cửa bước vào.

...

Nó lướt nhìn qua phòng một chút.

Ồ, gọn gàng thật đấy, khác hẳn với cái phòng hội sinh viên mà đợt trước họ làm việc.

Hừm, họ quả đã thay đổi rồi nhỉ?

...

- Ủm, xin chào ba ngài tổng giám đốc. Tôi là Long Hòa Nhi, trợ lý mới của các ngài. Sau này làm việc mong được các ngài giúp đỡ! - Nó cúi thấp người xuống, cất giọng nói trong trẻo của mình lên.

Nhật, Tinh Anh, Bảo đang bàn luận về vấn đề gì đó cùng ngẩng đầu lên...

Là cô gái hôm trước đi cùng Như và Thư - Cô gái mang giọng nói đặc biệt giống với nhóc ấy.

- Đến đây! - Nhật ngoắc ngoắc tay nói nó, trông vô cùng cao lãnh a.

Nó gật nhẹ đầu rồi nhanh chóng đi đến.

- Trình độ ra sao? - Nhật nâng nhẹ tách trà lên rồi nói.

- À...ừm, tôi đã tốt nghiệp, hoàn thành xong chương trình Đại học rồi ạ! - Nó lúng túng nói. Nó học đại học và tốt nghiệp đại học ở Thổ Thiên Long, nói ra thì không tiện a.

- Cái đó cô còn cần phải nói hay sao? - Chàng trai có mái tóc vàng nâu bồng bềnh ngẩng mặt lên nói. Đó là Tinh Anh. Anh giờ đây trông trưởng thành hơn rất nhiều.

- Há? Há? - Nó ngu ngơ. Lúc này nó không hiểu sao nó lại trở nên ngờ nghệch như vậy nữa.

- Ý cậu ấy là hỏi trình độ của cô đến đâu cơ. Đã đi du học ở đâu, trình độ đạt đến bậc tiến sĩ chưa? Có thành tích gì nổi bật hay không? Chứ còn cái việc cô tốt nghiệp Đại học thì ai mà chẳng biết, chẳng lẽ tập đoàn như chúng tôi lại tuyển một bà cô mới tốt nghiệp cấp Hai, cấp ba vào làm việc sao?? - Tinh Anh tuôn thẳng vào mặt nó một tràng dài.

Nó cắn môi lén lén liếc anh.

...

- Làm sao? Không nói? - Bảo im lặng này giờ cũng lên tiếng. Cô gái này không phải đột trước lớn mặt lắm sao? Giờ lại biến thành thô trắng cụt tai thế này sao?

- Tôi không có trình độ gì cả, tôi chỉ học đúng hai năm Đại học ngành kinh doanh rồi tốt nghiệp, không có trình độ hay tài năng, kinh nghiệm gì hết! - Nó đang hoảng mở miệng nói.

- Cái gì cơ? - Tinh Anh nhếch mép.

- Không trình độ, không tài năng, không kinh nghiệm ư? Vậy mà cô cũng được tuyển chọn vào vị trí này sao, cô nàng 'ba không'? Đây Nhật, có vẻ phỏng tuyển chọn làm việc ngày càng linh tính rồi! - Tinh Anh tỏ vẻ mặt hết sức ngạc nhiên rồi trêu chọc nó.

Hai năm qua, anh rất ít khi trêu chọc nữ giới nhưng cô gái trước mặt này lại làm anh nổi hứng muốn trêu a.

- Cái gì mà 'ba không'? Hừ, tôi như thế đấy, như thế mà tôi vẫn được tuyển chọn đấy. Tôi thấy chẳng có vấn đề gì cả. Ok? - Nó vênh váo nói.

Nhật từ từ ngẩng mặt lên nhìn nó.

Hồng hách, quả là một cô gái hồng hách mà. Chỉ là một chân trụ lí cón con mà dám nói với Tinh Anh bằng giọng điệu như vậy. Như giới thiệu cô gái này đến đây cũng không quá vô vị đi.

- Thái độ của cô là như thế nào đây? - Tinh Anh lạnh mặt.

- Tôi chẳng thái độ gì cả. Tính tôi nó sẵn như vậy rồi, không sửa được! - Nó.

Đến đây, khoe mời Nhật và Bảo khẽ nhếch lên.

- Cái con nhóc này, tôi là tổng giám đốc của cô đấy! - Tinh Anh tức giận, đứng lên nói.

- A! Anh rõ ràng biết anh là tổng giám đốc của tôi mà sao anh không biết giữ phong độ của tổng giám đốc gì hết vậy? - Nó vẫn không hề sợ, cổ tình bật thốt lên.

- Cô...

- Thôi đi! Hai người định họp chợ? - Bảo nhàn nhạt lên tiếng.

Tinh Anh liếc nó rồi bực bội ngồi xuống. " Hừ, không thèm chấp kẻ tiểu nhân vậy."

Nó đắc ý nhìn anh. Trong lòng cảm thấy vui vẻ. Lâu rồi chưa cãi nhau với anh ta...

- Còn cô, chỗ làm việc ở kia, lo mà dọn! Đi! - Bảo nói rồi chỉ tay về phía bên trái.

Nó tiến đến bàn làm việc bên trái rồi vui vẻ dọn dẹp đồ đạc, tài liệu ra.

...

Tinh Anh nhìn nó với ánh mắt đầy 'thù hận' nhưng bỗng dưng anh nhìn thấy hình bóng của Dương Ngọc Nhi trong bóng dáng của cô trụ lí kia (nó). Anh nhanh chóng lắc mạnh đầu rồi tiếp tục bàn luận với hai người còn lại.

...

----- Hết chương -----

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Trụ lí hay người hầu??

Trưa...

- Ai da, xem tài liệu này giờ mới mắt quá đi mất!

Nó vrun vai, lăm bắm nói rồi rời khỏi bàn làm việc và đi về phía cửa.

- Đi đâu? - Chát giọng lạnh vang lên làm nó chột dưng lại.

" Ủa, nói mình à? "

Để xác nhận, nó quay đầu lại một lượt.

Hề? Ba người kia vẫn cặm cúi làm việc mà...

Hừm...

Nó nhún nhún vai rồi tiếp tục đi.

- Cô đi...

- Ai? Ai nói đấy? - Nó quay phắt ra đằng sau, vội vội vàng vàng ngắt lời.

Nhật ngược khuôn mặt đẹp chết người lên, lạnh nhạt nói.

- Tôi.

- Khụ, à, Trịnh Tổng, anh... có việc gì sao? - Nó lau lau mồ hôi trên trán.

Hừ, cái tên này cứ ra vẻ bí ẩn ẩn hoài à.

- Đi đâu? - Nhật nhếch môi, cao lãnh nói.

- Dạ, đương nhiên là đi ăn trưa chứ còn đi đâu ạ. Ngài nhìn xem, đến giờ ăn trưa rồi mà... - Nó trả lời với vẻ mặt hết sức 'bình thường như cân đường hộp sữa'.

- Ai cho phép cô đi? - Tinh Anh ngược mặt lên, xen ngang nói.

- Ủa, còn ai cho phép, quy định cho phép chứ còn gì nữa. Rõ ràng bây giờ đã là mười hai giờ trưa, nhân viên đều được nghỉ ba mươi phút để ăn trưa mà. - Nó cau mày.

- Đó, đó, thế mới nói. Máy người như cô ấy Ba Không ạ, quả thật là vô tổ chức. Cô rõ quy định của tập đoàn đối với nhân viên nhưng không rõ quy định của một trợ lý giám đốc là phải ra sao, cô nên tìm hiểu cái gì liên quan đến công việc của mình chứ? Mà giờ tôi đặt tên cho cô là Ba Không nhé, nghe rất hợp với cô đấy! - Tinh Anh vuốt trán.

- Hả? Lại còn có quy định riêng cho trợ lý Tổng giám đốc sao? Sao trước giờ tôi không thấy? Mà Ba Không cái đầu anh ấy, tôi có họ tên hẳn hoi nhé, Long Hòa Nhì, nghe rõ không? - Nó bực mình vì vừa đối vừa tức với cái tên mới 'được' Tinh Anh đặt cho.

- Ừ, trước giờ thì chưa có đâu, nhưng giờ thì có rồi đấy, vừa này tôi mới thêm đấy. Cô vui không? Mà còn tên cô ấy, tôi thích như thế thì tôi gọi, tôi là cấp trên của cô, cô phải nghe theo lệnh của cấp trên. - Tinh Anh bày ra vẻ mặt như để trêu người nó.

- Hả? Cái gì cơ?? Phi lí! Quá đối phi lí! Anh... anh...

- Sao? Tên hay quá à? Gọi chi nhiều vậy, Ba Không? - Tinh Anh bày ra vẻ mặt nhơn nhơn.

Nó cố gắng áp chế ngọn lửa trong lòng.

Phù, bình tĩnh nào! Hít nào, thở nào...

- Hừ, không thèm chấp cái loại tiểu nhân... - Nó lăm bắm.

- Thế... giờ tôi phải làm sao? - Nó bực dọc nói, thôi, cố nhịn vì miếng ăn thôi chứ biết làm sao.

- Cô, xuống phòng ăn mua cho chúng tôi đồ ăn trưa. Chúng tôi cũng đói rồi, mà nhớ mua hàng cao cấp; có nhiều calo, nhiều chất dinh dưỡng chút; chất lượng cao, an toàn; trên đường đi mang về đừng để dính bụi nhiều, sẽ rất bẩn; đừng mua đồ có chứa nhiều chất béo quá; bla, bla...

Tinh Anh huyền thuyên kể ra hàng trăm tiêu chuẩn đồ ăn của anh với hai người còn lại, sau khi kết thúc anh còn nở một nụ cười châm chọc nữa.

A!! Tức quá!!

Con tức giận trong lòng nó dâng cao.

Thật sự là chỉ muốn đâm vào mặt hắn ta một cú thật là đau cho chừa cái thói bất nạt người mới đi.

Hừ, quân tử trả thù, mười năm cũng chưa có muộn.

" Thù này, lão nương nhất định sẽ nhớ!! "

Nó bực mình lườm Tinh Anh cái cháy mắt rồi dậm chân ra khỏi phòng.

Tinh Anh ở đằng sau nở nụ cười thỏa mãn đầy đắc ý.

- Chu Tổng, hôm nay cậu cười nhiều ghê nhỉ? - Bảo nhàn nhạt vừa lật tờ giấy vừa nói.

- À thì, tâm trạng có chút vui thôi. - Tinh Anh nhún nhún vai. Mà anh vui thật cơ đấy! Há há...

- Phải không? Trêu chọc cô trợ lý mới vui đến vậy à? - Bảo lạnh lùng ngược mắt lên.

- Khụ, chắc... mà không, không có gì, thời tiết... hôm nay đẹp ghê cơ nhỉ? Tinh Anh lảng sang chuyện khác - Mà, hai người có thấy cô nhóc này tính cách có chút giống với...

- Giống với Dương Ngọc Nhi? - Nhật lạnh nhạt nói.

Tinh Anh gật đầu kèm theo ngón tay để biểu tượng 'like'.

Nhật và Bảo đều im lặng không nói gì nữa.

- Ủa, hai người không thấy giống hờ? - Tinh Anh.

- Giống thì có chút, nhưng đó không phải nhóc ấy, chúng ta đang trong thời gian tìm kiếm nhóc ấy, cậu đừng có mà thay lòng đổi dạ. - Nhật lạnh lùng.

- Cậu nghĩ tớ dễ thay đổi vậy sao?? Ừ thì, cô nhóc này rất xinh đẹp, tính cách lại giống với nhóc ấy nhưng tớ ấy, tớ vẫn ý thức được: đó không phải là nhóc ấy.

Tinh Anh nhăn mày giải thích. Anh yêu cô nhóc tên Dương Ngọc Nhi rất nhiều và anh thực sự ghét những ai nghi ngờ tình cảm này của anh đối với cô nhóc ấy.

- Tốt nhất là thế! - Nhật quăng ra câu này rồi lại cúi xuống tiếp tục làm việc.

Tinh Anh là thở một hơi dài rồi lấy điện thoại ra nghịch trong lúc chờ cô trợ lý mang đồ ăn về.

Trong khi đó, Bảo thì đang vu vơ nghĩ điều gì đó.

oOo

(Quay lại với chị Nhi của chúng ta nhé!)

Nó thông thả bước đến phòng ăn.

" Hừ, mình sẽ cố tình đi thật chậm, mua đồ thật chậm cho anh ta chờ đến chết đói luôn. Hừ! Dám chơi mình! Thật tức quá!!"

...

" Hề? Sao đã tới phòng ăn rồi, sớm thế nhỉ? "

Nó chép miệng rồi tự đánh giá nhà ăn này...

Ừm, được đấy, trông rất là hiện đại, tiện nghi, sạch sẽ. Chẹp, phòng ăn của Tập đoàn lớn có khác...

Sau một hồi đánh giá, nó bước vào phòng ăn...

Nhưng khi nó vừa bước vào thì tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía nó, tất cả ngừng hết mọi hoạt động..

Phòng ăn bỗng nhiên yên ắng lạ thường.

Sau một lúc, mọi người bắt đầu xì xào, bàn tán to nhỏ.

Nó cũng cố gắng đóng tai lên nghe ngóng..

- Đó là cô trợ lý mới của Tổng giám đốc đó sao?

- Thảo nào, trông lạ quá. Mà xinh ghê cậu nhí?

- Hừ, chắc toàn phẫu thuật thẩm mỹ thôi chứ gì mà! Hừ, hàng giả hết...

" Ê, tôi đâu có thẩm mỹ thẩm mốt gì đâu, hừ, hàng thật hết chứ bộ!! " - Nó nói thầm trong lòng

...

Mọi người mê man bàn tán. Bỗng, một cô gái bước đến bên cạnh nó.

Ày, cô nàng này trông bốc lửa lắm nha. Vừa xinh đẹp vừa quyến rũ, chep, đi làm mà ăn mặc lộ liễu như vậy, Tập đoàn như vậy mà vẫn còn những con người thế này sao? Cô ta coi đây là quán bar à? Khi nào về phòng mình nhất định phải nói với ba người kia về vấn đề này.

Cô ta tiến gần, dí sát mặt nó...

" Eo ôi, chẳng lẽ cô gái này biến thái à? " - Nó nuốt nước bọt cái 'ực'.

- Cô, cô này... - Nó lấy tay đẩy đẩy người này dịch ra người mình.

- Cô chính là trợ lý mới của Tổng giám đốc hay sao?

... Híc, eo ôi, giọng nghe buồn nôn quá a~

...

oOo

----- Hết chương -----

- Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Híc, eo ôi, giọng nghe buồn nôn quá a... khiếp quá!

- Khụ, à chào cô. Tôi là trợ lý mới của Tổng giám đốc, có chuyện gì không ạ?

Mặc dù không thích nhưng nó vẫn cố tỏ ra là một hậu bối lịch sự.

- À.. ra là cô thật. Cô nghĩ với loại người như cô thì tôi có chuyện gì để nói?

Cô nàng đó kiêu ngạo hất mặt.

- Cái đó thì làm sao tôi biết được. Tự dưng cô đến nói với tôi rồi giờ còn hỏi tôi nói chuyện gì. Tôi không có nhiều thời gian, mong cô nghiêm túc cho. - Nó đẩy gọng kính ra về người trí thức.

- Cô, cái đồ nắm lùn kia. Tôi nói cho cô biết, tôi vào nơi này đã được một năm rồi, tôi... rất thích Vũ tổng, tôi cảm cô tắm tía ngài ấy, nghe rõ chưa? - Cô nàng kia bực mình nói.

À, hoá ra là kiểu này.

Hừ, còn dám kêu mình là nắm lùn nữa. Đợi đấy.

- Thừa cô, tôi nói cho cô biết một sự thật mất lòng nhé. Cô, xinh đấy, đáng đẹp đấy, mỗi tội não ngắn quá! Cô có biết cái lòi kia mà lọt vào tai Vũ tổng ấy, cô có tin là cô bị đuổi việc ngay không? Với lại, cô có biết cái giọng của cô kinh khủng tới mức nào không? Nghe buồn nôn lắm đấy. Muốn quyến rũ được Vũ tổng, khó lắm, mà trước tiên cô phải đi làm sạch răng của mình đi, rau chân vịt còn dính trên kẽ răng kia. Nên giữ hình tượng một chút chứ? - Nó tuôn ra cả một tràng dài.

- Cô, cô dám xúc phạm tôi như vậy? Cô chết chắc rồi! - Cô gái kia tức giận chỉ tay vào mặt nó.

- Cô à, tôi đã nói trước đó là sự thật mất lòng rồi mà! - Nó đáp tỉnh bơ.

- Hừ, cô nhớ đấy, cô dám đắc tội với tiểu thư họ Kim, Kim Ái Na tôi thì cô chết chắc rồi! Hừ, nhớ đấy, đồ nắm lùn đáng ghét! - Ái Na chỉ tay vào mặt nó rồi tức tối bỏ đi.

- Vâng, tôi sẽ nhớ! - Nó nói với theo.

Xi, nghĩ bà đây sợ chắc, mơ tưởng đi.

Mà quên mất, mình còn phải đi mua đồ ăn nữa, cũng muộn rồi.

Cơ mà sao không thấy Thư và chị Như đâu nhỉ?

- Nhi ơi!! - Một giọng nói vang lên.

A, vừa nhắc là tới liền à...

- Nhi, bà ăn chưa? Mà tôi thấy bà vừa nói chuyện với ai hả? Trông vui thế. - Thư vỗ vai nó.

- Hề? Vui á? Mất bà có vấn đề rồi Thư, tụi tôi cãi nhau đó! - Nó chẹp miệng.

- Cãi nhau? Với ai đấy? - Thư.

- Tiểu thư nhà họ Kim, Kim Ái Na, trưởng phòng marketing. - Như vừa nhìn theo bóng dáng Ái Na vừa nói.

- À, là con mụ ẻo là đó. Thôi kệ đi, chúng ta đi ăn, đói lắm rồi nè!! - Thư nói rồi kéo tay nó và Như đi một mạch.

oOo

- Hà? Sao cơ? Bà bị họ bắt đi mua đồ ăn á? - Thư bật thót lên.

- Suyt, bà nói nhỏ thôi. Haiz, tôi bị áp bức dữ lắm a. - Nó - Mà tên Tinh Anh cứ soi mói tôi kinh lắm ấy.

Như ở một bên không nói gì mà cười khúc khích.

- Có gì mà chị cười ghê thế? - Thư thấy lạ hỏi.

- Không, không có gì, mà anh Tinh Anh soi mói em ghê lắm à Nhi? - Như lảng đi.

Nó gật đầu.

- Vâng, y như ngày xưa, toàn soi mói, làm khó em thôi!

- Mới là không có y như đâu! - Như buột miệng nói.

- Sao cơ? - Nó.

- À không không! Mà em không đi mang đồ ăn à? Muộn rồi đấy! - Như giục nó.

- Haiz, vậy em đi đây, tạm biệt hai người!

Nó thở dài rồi đi nhanh về phía thang máy.

...

oOo

" Cạch "

Nó mở nhẹ cửa phòng.

- Thức ăn đã về rồi đây!

Nó mệt mỏi nói, nó thực sự đói lắm rồi a.

Tinh Anh thấy nó về liền bỏ tập tài liệu trên tay rồi nói.

- Để sang bên bàn ăn kia cho tôi. Bày biện cho gọn gàng ra.

- Này này, vậy tôi có được ăn cùng không? - Nó dò xét.

- Cô nghĩ xem? Hừm, đáng ra là không được đâu, nhưng thấy cô vất vả nên tôi cho phép cô cùng ăn đấy! - Tinh Anh xoa cằm nói.

- Oa, cảm ơn nha!

Nó cười tít mắt. Coi như anh ta biết điều đấy.

Tinh Anh ngơ ngác nhìn nụ cười của nó.

"Đáng yêu... ấy, cái gì thế này? Kệ cô ta đi. Xùy, xùy..."

Tinh Anh lắc mạnh đầu để xua đi suy nghĩ vừa rồi của mình.

Đáng yêu? Cô ta mà đáng yêu? Đáng ghét thì có!

...

Bảo, nó và Tinh Anh đã ngồi xuống bàn còn mình Nhật vẫn đang làm gì đó.

- Ủa Trịnh tổng, chê đồ ăn hay là không đói vậy? Tôi nói anh nghe nhá, làm việc cũng có chừng mực thôi chứ, chăm chỉ quá cũng không ổn à? - Nó lắc đầu nhìn Nhật.

- Không ổn? - Nhật nhún mày.

- Vâng, anh thấy đấy, đẹp trai thì anh có, lại soái, giàu, có địa vị. Vậy mà đến bây giờ tôi nghe nói anh, mà cả ba anh đều đang độc thân, chưa có bạn gái nhỉ? - Nó cười gian.

Nghe đến đây, cả ba người đều nhìn vào nó im lặng và mang vẻ không vui.

Tinh Anh bỗng đập bàn rồi đứng dậy.

- Cô im lặng mà ăn không được sao?

Nói xong anh mang theo vẻ bực bội bỏ ra ngoài.

Nó chớp chớp mắt, chưa hiểu gì.

- Ăn cũng không yên! - Bảo bỏ lại câu nói lạnh nhạt đó rồi đi về phía bàn làm việc.

Nó ngơ ngác. Nó nói sai gì à?

Chỉ là nói bọn họ chưa có bạn gái, không yêu đương thôi mà...

- Nhiều chuyện như vậy thì sớm mà nghỉ việc đi. - Nhật lạnh lùng nói.

...Hề? Hề?

Nó há hốc.

Sao nói đến chuyện tình cảm là họ lại nghiêm túc, dữ dằn vậy?

Sao họ lại có phản ứng mạnh như thế?

Tìm nó bỗng đập mạnh.

Haiz, tìm nó lại nhói nữa rồi...

Không biết họ đã từng thích nó chưa?

Khi ấy nó còn là một con nhỏ xấu xí...

...

---- Hết chương ----

Chương 67

...

- Haiz.. mấy giờ rồi nhĩ? - Nó mệt mỏi vươn vai rồi lấy điện thoại trong túi ra để xem giờ.

Hừm...

Hai mươi giờ năm phút...

Hả? Cái gì? Sao đã hơn hai mươi giờ rồi?

Sao muộn thế mà chưa ai về nhĩ?

Ba người này cũng đã về đâu. Ở đây mọi người làm việc chăm chỉ quá...

Nhưng nó muốn về quá...

- À, này, sao muộn rồi mà chưa ai về vậy ạ? - Nó lễ phép lên tiếng.

Đương nhiên là phải lễ phép thôi, từ lúc trưa tới giờ mặt ba người kia cứ hằm hằm như muốn ăn thịt người ta ấy, đương nhiên là nó cũng phải sợ sợ chút rồi.

Nói phải cứ chừng mực chút chứ không họ nổi điên lên chắc đuối việc nó mất thôi.

- Cô bị sao thế? Tôi tưởng cô thuộc lâu lâu quy định ở đây rồi chứ? Tan làm từ lâu rồi cô ạ! - Tinh Anh ngược mặt lên nói.

Hừ, ai nói nó thuộc lâu lâu bao giờ. Chắc tên này vẫn chưa hết giận chuyện hồi trưa nên vậy đây mà.

"Đàn ông gì mà giận dai" - Nó vừa nghĩ vừa bĩu môi.

Nhưng...

Cái gì cơ?? Tan làm từ lâu rồi??

Ồi, thế nó làm việc từ nãy làm gì cơ chứ??

Ôi trời ơi...

- Sao không ai nhắc tôi giờ tan làm để tôi còn về hết vậy? - Nó bực mình nói.

- Đây là trách nhiệm của chúng tôi sao? - Bảo lạnh nhạt nói.

- Nhưng ít ra cũng phải nói một tiếng chứ? Tôi có biết giờ tan làm ở đây đâu. - Nó dậm dậm chân.

- Chúng tôi không có trách nhiệm ấy. Mà ban đầu tôi còn cứ nghĩ là chắc cô đang tự ái về bản thân mình không tài giỏi nên mới bù lại bằng cách làm việc chăm chỉ. Tôi cứ nghĩ là cô có suy nghĩ tốt, ai dè... chẳng qua là cô không biết giờ về. - Tinh trẻ môi.

- Tự ái cái đầu anh ấy!! Tôi có tài gì tôi tự biết, việc gì tôi phải chăm chỉ làm việc? Chăm chỉ làm có được tăng lương không? Mà... nhắc mới nhớ, tháng này phải tăng lương cho tôi đấy, ngay ngày đầu tiên như vậy mà tôi đã làm lâu hơn mọi người chẳng lẽ lại không được tăng thêm một đồng nào? - Nó hất mặt.

- Hề? Cô nói vậy là sao? Ai bắt cô làm thêm thời gian đâu? Chúng tôi bắt cô làm à? Nực cười nhĩ? Đây gọi là cô đang tự nguyện chứ? - Tinh Anh giễu cợt nói.

- Anh.. cái người này... - Nó gợn nắm đấm lên.

- Tôi làm sao?? Cô tính làm gì? - Tinh Anh đưa cái mặt 'trơ trẽn' ra nhìn nó.

- Tôi tính...

- Này, cô không định về hay sao? Thích ở lại đây làm việc à? Mà muốn ở lại làm việc thì cô cũng phải trật tự chứ? Cô có biết là cô rất ồn ào không? Mà cả Chu tổng nữa, hôm nay sao cậu lại nói nhiều như vậy? - Nhật lạnh lùng tuôn ra cả một tràng.

Nó há hốc mồm, tròn mắt nói.

- Oa, Trịnh tổng, sao tự dưng anh nói nhiều dữ vậy?

- Cô không về?

Nhật lườm nó. Cơ mà, hôm nay anh cũng cảm thấy anh nói nhiều, nhiều hơn bình thường.

- Ách, có, có chứ. Tôi, tôi về trước đây!!

Nó vội vàng lấy cái túi xách rồi phóng vù ra ngoài.

Ba người nhìn theo bóng dáng nó, im lặng không nói gì.

...

oOo

- Haiz, hôm nay làm việc nhiều quá! Mỏi chết mất!

Nó vừa xoa xoa bả vai vừa than thở nói.

"Tĩnh..."

Điện thoại nó kêu lên.

Nó đưa lên rồi nghe máy.

- A lô, Nhi đây ạ.

- À, Nhi à? Em về chưa? Sao làm lâu vậy? Ba người bọn họ bắt em làm việc nhiều vậy à? Em có ổn không? Về từ bao giờ rồi mà em vẫn chưa về thế?

Một tràng câu hỏi từ đầu dây bên kia được tuôn ra.

Là Như.

Nó bực mình nói lại.

- Chị ấy, sao về lúc nào mà không gọi em tiếng, làm em không biết thời gian tan làm mà làm việc suốt này giờ, mệt chết mất!!

- Ách, chị tưởng.... em muốn làm nên không gọi em tiếng nào... với lại Thư cũng bảo là nên về trước thế là chị... về.. hi hi, thôi mà, chị xin lỗi em mà...

Như vừa cười hi hi vừa xin lỗi nó, hỏi thành ý đâu ra hả??

Hử...

- Chị cứ đợi đấy, em về, em xử chết! - Nó nói một câu mang vẻ cảnh cáo.

- Ấy, em đợi đã nào. Em đang ở đâu? Chị với anh Kiệt, Thư đang chuẩn bị đi ăn nhà hàng đây, hôm nay chị bao tất luôn! - Như hào hứng nói.

- Hà, ăn hả? Ok, đợi, đợi em chút để em xem em đang ở đâu? Hừm, đường xx...

Nghe thấy ầm, nó vội vàng thay đổi ngay tâm trạng.

Tại nó đói quá thôi.. hehe

Không gì bằng đi ăn mà mình không mất tiền trả.

...

Một lúc sau...

- Aloha, Nhi ơi, bọn chị ở đây!!

Một tiếng gọi vang lên. Nó đảo dác nhìn xung quanh...

A! Kìa rồi. Ái chà, hôm nay chơi cả xe riêng cơ à? Hi hi, hôm nay phải ăn một bữa thật no mới được.

-Chị Như, Thư, anh Kiệt, em ở đây! Mau quay xe ra đây đi, em mệt lắm không muốn đi!! - Nó hét lớn.

Chiếc xe của Như quay đầu lại rồi đi ra chỗ nó đang đứng.

- Sao mọi người đi lâu thế, em đợi mãi đây! - Nó vừa trách vừa mở cửa xe ngồi vào cạnh Kiệt và Thư.

- Chắc, tại kẹt đường quá mà... - Thư nói - Mà hôm nay, chắc bà làm việc hăng say lắm nhỉ?

- Bà này, ngựa miệng đúng không? Cũng tại hai người không đợi tôi đó chứ. Hừ, đi làm cùng một chỗ mà không đợi nhau là không được đâu! - Nó lườm.

- Đúng đấy, không ai đợi Tiểu Hòa Nhi của anh gì cả. Haiz, hôm nay làm việc chắc là mệt lắm nhỉ? Ồi, anh thương em quá... - Kiệt âu yếm nhìn nó.

- Anh... làm em sợ quá, anh Kiệt! - Nó liếc Kiệt.

Kiệt bữu môi rồi tỏ vẻ hờn dỗi quay sang chỗ khác.

- À mà chúng ta đi ăn ở đây vậy? - Nó không thêm để ý Kiệt, quay sang hỏi Thư và Như.

- Đến một nhà hàng cực kì sang trọng! - Thư cười tít mắt.

- Oa, thật á... Hi hi, tôi đang đói lắm rồi đây. Ăn ở đó sẽ vui lắm nhỉ? - Nó tròn mắt.

" Tất nhiên sẽ vui lắm rồi đây. Nhi chắc sẽ bất ngờ vì nhà hàng đó. " - Như chỉ mỉm cười mà không nói gì.

Nhà hàng đó tối nay sẽ rất đông vui...

....

----- Hết chương -----

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Một lần nữa hội ngộ

...

Tại một nhà hàng sang trọng nào đó...

- Oa, chị Như ơi, em yêu chị quá đi mất a~ Chỗ này đẹp thật đó! - Nó trầm trồ - Anh Kiệt nhỉ? Thư nhỉ?

- Ủ, đẹp... đẹp thật... - Kiệt cười ngượng ngao.

Ở Thổ Thiên Long, những nơi như thế này thực là không có thiếu a.

Như không nói gì, chỉ thấy chị hất mặt lên, vuốt mũi, nói:

- E hèm, hôm nay, chị sẽ báo hết đồ ăn mọi người gọi, coi như là ăn mừng anh Kiệt mới dọn đến nhà và ăn mừng ngày đầu tiên đi làm của Nhi và Thư.

Cả ba người vỗ tay đồng loạt.

- Thôi, vào đó đi, cứ đứng ở ngoài cửa hàng mãi thế này, ngượng chết! - Thư nói rồi kéo tay nó chạy vào.

...

Chao ôi! Bên trong còn đẹp hơn bên ngoài ấy. Bàn ghế thì sạch sẽ, sáng bóng. Đội ngũ nhân viên ăn mặc rất là nghiêm chỉnh. Chỗ nào cũng có một lẵng hoa to đùng mà rực rỡ, đẹp mắt. Hoa văn trên tường rất tinh tế và trông rất sang trọng... cứ như là lạc vào nhà hàng của quý tộc ấy. Đây là một nhà hàng

tuyệt vời a~

- Ôi, giống như là ở trong lâu đài vậy... - Thư trầm trồ.

" Lâu đài còn đẹp hơn chứ " - Suy nghĩ này cùng hiện lên trong đầu nó và Kiệt.

- Mà... ăn ở đây chắc tốn nhiều tiền lắm chị nhỉ? Nhìn thôi cũng đủ biết là mỗi món ăn mắc cỡ nào rồi.- Nó chép miệng.

- Hi hi, không lo, chị quen với ông chủ của nhà hàng này mà, nên là chắc cũng được giảm giảm chút... cô cứ yên tâm đi! - Như vỗ vai nó.

- Người quen á? Chị Như có bạn nhà giàu thiệt nha~ Mà, có phải bạn không ta, hay là... anh rể. Hí hí. - Thư liếc mắt sang nó rồi cười gian.

- Ày da, cái con bé này. Người này á, không phải mình chị quen biết đâu nhé! Thôi, ngồi xuống mà gọi món đi. - Như cười rồi đẩy ba người ngồi vào một bàn trống.

...

- Mời quý khách chọn món ạ! - Một anh chàng phục vụ đã đến chỗ bọn nó từ bao giờ, cung kính cúi người rồi đưa cho họ bốn quyển Menu.

- Cảm ơn ạ! - Thư đưa tay lấy rồi cười. Anh chàng phục vụ này cũng điển trai ra phết nha.

- Mọi người cứ tự nhiên chọn đi nhé! - Như nháy mắt.

Ba người kia hình như chỉ đợi có thế, lật đi lật lại quyển Menu.

- Dạ, anh phục vụ ơi, em chọn món này, món này, cả món này nữa này...

- Cho em hết chỗ này đi, à khoan, thêm cả mấy món này nữa...

- Của anh là mấy món này nhé, áy từ từ đã, anh chưa chọn xong. Thêm cả mấy cái món này này...

Như và anh phục vụ há hốc mồm nhìn ba người kia chọn món. Hình như họ chọn hết cả quyển Menu rồi thì phải.

Như lau mồ hôi rồi quay ra cười ngượng với anh phục vụ...

" Túi tiền của tôi.. " - Như khóc ròng trong lòng.

- Đây, nói thật nhé, mấy người chọn cả quyển Menu này luôn đi cho nhanh. Ăn gì mà ăn lắm thế không biết! - Như chép miệng.

- À ừ nhỉ, ý của chị Như hay đấy. Anh ơi, anh lấy cho em tất cả những món có trong quyển Menu này với nhé! - Thư cười tươi rói.

- Hề?? Em.. em làm gì vậy? Sao ăn lắm thế? - Như giật mình, tròn tròn mắt.

- Ách, chị vừa bảo là chọn luôn tất cả cho nhanh mà... - Thư ngơ ngác.

- Nhưng cũng đừng quá trớn như vậy chứ, với lại, chị nói là nói thế thôi. - Như tận lực giải thích.

- Vậy thì cho mấy món mà bọn mình đã chọn đi. Chưa đến một quyển Menu đâu. - Nó cười cười.

Miệng Như giật giật.

Sai lầm khi nhận mời mấy con người ham ăn này đi ăn mà... Hức.

...

Một lát sau.

Bao nhiêu là món ăn được dọn lên bàn bọn nó. Nhìn mà hoa cả mắt. Mấy bàn xung quanh cứ trở mắt nhìn.

Mỗi một món ăn mang lên như một nhát dao cứa sâu vào trong lòng Như, còn đối với nó, Thư và Kiệt là niềm vui không tả xiết.

...

- Ăn được rồi đấy, mọi người ăn ngon miệng nhé! - Nó cười hi hi rồi nhanh tay gấp con tôm to bự chẳng vào bát của mình.

- Chu choa... ngon hết sảy a~ - Thư vừa nhắm nháp con mực nướng vừa cảm thán không thôi.

- Như, em ăn đi, ngon lắm đó. Đừng ngồi à tiếc tiền nữa. Há há! - Kiệt vui vẻ vỗ vai Như.

- Điều cười của anh là như thế nào đây? - Như lờm Kiệt.
- Đâu, làm gì có ý gì gì, anh chỉ buột miệng cười thôi mà... - Kiệt nhún nhún vai.
- Có, anh rõ ràng là đang cố ý giễu em chứ gì! Em oánh anh chết bây giờ!! - Như bực mình lên.
- Không, em tự suy luận thế chứ. - Kiệt phản lại.
- Có mà ý anh là thế thì em mới suy luận ra được chứ bộ! - Như hất mặt.

...

Tự dưng đang ngon lành thành ra cãi nhau to. Khô! Kiệt lúc nào cũng gây sự được.

Nó với Thư đang định lên tiếng thì bỗng thấy tất cả đội ngũ nhân viên phục vụ, quản lí tất tả chạy ra phía cửa lớn của nhà hàng, xếp thành đường lối hàng hoàng. Có vẻ là đón tiếp khách quý a.

Mấy cô gái trong nhà hàng cứ xôn xao hết cả lên, người thì chỉnh sửa tóc tai, người thì lấy cả bộ trang điểm ra để soi soi ngắm ngắm...

Làm sao thế nhỉ??

Nó, Thư cũng hướng ánh mắt ra phía cửa lớn.

Như và Kiệt cũng ngưng cãi nhau mà nhìn ra đó.

Tất cả mọi người cùng chờ đợi trong im lặng...

Có cảm giác như có một thứ gì đó vô cùng nguy hiểm và đặc biệt.

Trông ngực nó tự nhiên đánh liên hồi.

"Sao tự dưng thấy hồi hộp như hồi thi Đại học thế nhỉ?" - Nó lắc lắc đầu.

...

- Kính chào Lý tổng và các vị khách quý!

Đội ngũ nhân viên phục vụ, quản lí đều cúi rạp người xuống và đồng thanh hô lên.

"Lý tổng ư?" - Nó nghi hoặc nhìn thật kĩ những con người đang đi vào đây.

Ách... là... là bọn họ mà!!

Nó giật mình, tim đập liên hồi.

Thư nắm chặt tay nó. Kiệt thì tía mãi vào một người - Nam.

Như đứng một bên cười. Hehe, cô đã phải vất vả lắm mới sắp xếp được kế hoạch này đấy nha~

...

Nó vội ngồi xuống ghế, quay lưng với họ. Đây là lần thứ hai nó gặp lại tất cả bọn họ cùng một lúc từ khi trở lại Trái đất. Mong họ sẽ không chú ý đến chỗ này và bỏ đi, đặc biệt là ba vị tổng giám đốc kia a~

Nhưng, ông trời không thuận theo ý nó rồi...

Tiếng bước chân của bọn họ cứ tới gần và...

Một giọng nói quen thuộc bỗng vang lên.

- Ủa, là em hả Đào Đào?

....

----- Hết chương -----

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 69

....

- Ủa, là em hả Đào Đào?

Một giọng nói quen thuộc vang lên...

Nó cắn chặt môi, nhắm tịt mắt lại rồi lấy tinh thần, quay mặt ra và bày ra vẻ mặt tươi tắn.

- À vâng, là... là em. Chào anh, anh Nam!

- Hôm nay trùng hợp quá ha, Đào Đào. Cũng lâu rồi anh không gặp lại em. Nhớ em thật! – Nam cười toe toét, trong lòng anh có cảm giác vui mừng lạ kì. Vừa nói, anh vừa lấy tay kéo ghế định ngồi cạnh nó.

- Ấy, Môn Môn à, chú chưa chào hỏi ai đâu nhé. Đặc biệt, chú còn chưa chào anh, sao dám ngồi xuống hửm? – Kiệt giữ tay Nam lại kịp thời.

Nam ngu ngơ nhìn Kiệt một lúc rồi nói.

- À... chúng ta, có quen nhau sao bạn?

- Bạn? Bạn cái gì mà bạn? Ở hay, Tiểu Hỏa Nhi à, thằng này nó bị làm sao thế? Sao nó biết em là Đào Đào mà lại không biết anh? – Kiệt nhăn mày.

- À, Nam không nhớ gì hết đâu. Hôm trước, bác Quốc đã nói về em với anh ấy nên anh ấy mới biết và nhớ ra thôi. – Nó gãi đầu.

- Hừ, anh Kiệt đẹp trai, tốt bụng, siêu soái ca đây mà lại không nhớ. Được, được lắm! – Kiệt lườm Nam một cái rồi quay phắt đi.

Nam nhún nhún vai như không hiểu gì rồi hỏi nó.

- Ai vậy Đào Đào?

- Anh Kiệt - anh trai em đấy, hồi nhỏ hai người thân nhau lắm đó nhé! – Nó mỉm cười nhẹ.

- Ôi, vậy mà anh lại không nhớ. Anh có lỗi lớn rồi...

Nam áy náy nhìn sang Kiệt, tay lại định kéo ghế ngồi cạnh nó.

- Ấy, Nam! Chú còn làm gì ở đây vậy? Định ngồi đây luôn à? Chú khinh bọn anh nên không muốn ngồi cùng chứ gì! – Tinh Anh ở đằng sau, bước lên, giữ tay Nam lại.

- Em ngồi đây một lát không được à? – Nam bực dọc nói. Ngồi cùng nó sao mà khó thế!

- Ủ, thế chú cứ ngồi đó luôn đi cũng được. Cơ mà, trợ lí của anh hôm nay làm việc hơi nhiều nên mệt lắm đấy. Chú nói thì cũng nói ít thôi cho cô trợ lí ba không của anh còn nghỉ ngơi nhé! – Tinh Anh để nhẹ tay vào vai nó rồi nháy mắt nói.

- Này, này, cái tay anh để vào đâu đấy? Vớ vẩn. – Nam vội gạt tay của Tinh Anh ra khỏi vai nó. Anh cũng không biết tại sao lại làm như vậy, chỉ là trong lòng anh có chút cảm giác... ừm, hình như là không thoải mái.

...

Nó quay lại lườm Tinh Anh.

Làm việc hơi nhiều? Quá nhiều mới đúng! Nó làm nhiều đến độ hoa mắt chóng mặt rồi đây. Vậy mà giờ sắp đến lúc ăn mà cũng không yên nữa... Hừc, số nó sao khổ thế!

- Các người không mau đi mà còn đứng đây mãi? Định cầm cốc luôn ở đây à? Định ngồi đây hết luôn sao? – Giọng nói lạnh lùng của Thiên vang lên làm nó không tự chủ mà quay lại nhìn anh một cái.

Hừm, vẫn giống soái ca ngày nào, mà cs phần đẹp hơn, trưởng thành hơn đấy chứ.

Cơ mà, không biết giờ này anh đã bỏ được cái sở thích đọc truyện tranh chưa nữa? Hí hí...

Mà chắc là bỏ rồi nhỉ?

Nó thực sự muốn hỏi về vấn đề này với anh lắm a~

Nhưng... không được.

Nó với anh giờ không còn là những con người giống như ngày trước nữa rồi...

- Ấy, ý của anh Thiên cũng hay đấy nhỉ? Đây, hay chúng ta ngồi đây luôn cho vui đi! Dù gì hôm nay cũng là Như gọi chúng ta đến đây, em ấy cũng ngồi đây nữa. Ngồi chỗ này cho tiện nhỉ? – Nam cười tươi rồi đánh ánh mắt về phía năm người kia như chờ đợi câu trả lời từ phía họ.

Nó nghe vậy thì tròn tròn mắt, lắc đầu lia lịa, bày tỏ sự không đồng ý.

Ăn cùng mấy người này làm sao mà được? Áp lực chết mất!

“Mà... Như gọi?”

Nghĩ đến đây, nó liền ngược mặt lên nhìn về phía Như thì thấy cô đang bày ra vẻ mặt vô tội đáng ghét. Hóa ra là do chị ấy bày trò hết. Hừ!

- Đây, mấy cậu đừng tự ý quyết định như vậy chứ? Chúng tôi là chủ bàn này mà! – Kiệt đập bàn, rất ra dáng a~

- Đúng, đúng đấy! Ai cho tự ý quyết định? Vớ vẩn. – Thư cũng phụ họa theo.

....

- Nam, ai thế? – Tinh Anh hỏi nhỏ. Tên này là ai mà sao dám đẹp trai như vậy? Bất quá, anh vẫn đẹp trai hơn mà nhỉ? Hehe...

- À, đây là anh trai của Đào Đào – anh Kiệt, cũng là anh trai của em đấy! – Nam vừa cười tươi giải thích, vừa quay ra nháy mắt với Kiệt.

Kiệt liền trề môi.

- Cái gì mà anh trai? Vừa nãy là tên nào gọi tôi là bạn??

- Hi hi, xin lỗi, em xin lỗi anh mà! – Nam bày ra vẻ mặt cún con.

- Anh Nam à, vẻ mặt cún con đó sẽ làm anh Kiệt siêu lòng mất đấy! – Nó hí hửng cười.

Nam nghe vậy thì vội giật mình, trở lại vẻ mặt ban đầu, nhìn Kiệt rồi nói.

- Anh đừng siêu lòng với em nhé anh trai. Em... em có người thương rồi. Cô ấy là một cô gái tuyệt vời!

Đó là cô nhóc mà anh có lỗi rất nhiều...

“Cô gái tuyệt vời?” – Câu nói này lặp lại trong đầu nó...

Tuyệt vời? Vần sao?

Hay...

Liệu... có phải là nó không?

- Đây, sao mấy đứa làm gì lâu thế? Không đi sao? Tôi đã chuẩn bị phòng sẵn rồi đấy! – Giọng nói ầm ập của Long vang lên.

Tìm nó chậm mất một nhịp...

- Anh Long này, hay mấy người các anh ngồi đây luôn đi được không? – Như đứng dậy, cười nói.

- Ngồi đây ư? Liệu có được không? – Long do dự nói.

- Long, đây là trợ lý mới của chúng tớ này. Hôm nay tớ định kể cho cậu, Thiên với thằng Nam về cô gái này này... - Tinh Anh vỗ vai nó.

Long cười tươi.

- Đây đó hả? Là cô gái mà lần trước chúng ta cũng từng gặp một lần rồi phải không?

“Từng gặp một lần?”

Ừ nhỉ, với cái thân phận này của nó thì đúng là... mới chỉ từng gặp một lần thôi.

- Cô gái nhỏ, chào em nhé! – Long cười với nó rồi đưa tay ra.

Lúc này nó như chìm vào trong nụ cười của anh. Trong nụ cười đó có nhớ nhung, có thương yêu, có đau xót.

Nó thở dài trong lòng.

- Vâng, chào anh, anh Long! – Nó cố nặn ra một nụ cười mới mẻ.

Long nhìn kĩ vào nụ cười của nó. Anh nhận ra trong đó có chút diễn.

Đặc biệt, nụ cười của nó.... Rất rất quen thuộc...

- À... anh cùng mấy người kia có thể ngồi đây được không? – Long nhẹ hỏi.

- Dạ? Ừm, tùy...tùy mọi người thôi ạ... - Nó ngập ngừng nói.

“ A!! Đáng ra phải thẳng thừng nói ‘ không ‘ chứ!! “ – Nó gào thét trong lòng.

- Vậy, các cậu. chúng ta ngồi đây luôn đi! Đây, phiền mang ghế ra đây cho tôi đi! – Long vừa nói vừa vẫy tay với mấy nhân viên gần đó.

Sáu người bọn họ lần lượt ngồi vào bàn.

Đặc biệt, Nhật, Bảo, Thiên bày ra vẻ mặt khó chịu... vì bàn này quá chật chội...

Nhịp thở của nó trở nên dồn dập.

Thôi xong, bữa ăn này không yên rồi...

...

----- Hết chương -----

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Tình hình là hiện tại bàn ăn của nó rất là đông đúc, chật chội.

Những mười con người vây quanh một cái bàn cơ mà...

- Chật chội quá! – Nó nói nhỏ.

- Đây, hay tôi với bà chuyển sang bàn bên cạnh ngồi đi cho thoáng mát. – Thư nháy mắt.

- Ừ, được đấy! – Nó vui vẻ gật đầu.

Thư với nó đang chuẩn bị thực hiện kế hoạch chuyển chỗ thì một giọng nói lạnh lùng vang lên làm hai người suýt té ngửa.

- Khó chịu vậy sao?

Ôi chết, nó quên mất này giờ Bảo ngồi bên cạnh nó.

Vậy là anh nghe thấy hết rồi hay sao? Hức...

- À, anh... nói chúng tôi sao? – Nó ngượng ngạo lấy ngón tay chỉ vào mặt mình.

- Nói ít hiểu nhiều. – Bảo nói cụt ngủn có vậy.

Nó khó xử quay sang nhìn Thư. Thư nhìn nó rồi cắn môi nói.

- À Nhi này, mẹ tôi hay nói với tôi là á: nghe lén là một việc làm rất là xấu đó!

- Ủ, đúng, đúng rồi! Đó là một tội xấu, vậy mà có người lại... - Nó đồng tình, hòa theo Thư.

- Có một số người tưởng mình tốt nên rất hay nói người khác nhưng lại chẳng bao giờ suy nghĩ rằng mình như thế nào. Tưởng mình nói nhỏ lắm. Ồ, nói nhỏ, nói nhỏ đủ cho tất cả bàn nghe. Như vậy cũng gọi là nói nhỏ sao? - Bảo tuân ra một tràng rồi quay sang nhìn nó.

“Nói to?” “- Nó và Thư quay sang nhìn nhau rồi lại quay sang nhìn mọi người.

Như và Kiệt ngồi đối diện chỉ có thể gật đầu mà thờ dài.

Những lời mà nó và Thư nói vừa nãy, mọi người trong bàn này đều nghe rõ hết cả.

- À... hi hi, tôi nhầm... nhầm chút xíu thôi mà... - Nó ngượng ngạo nói. Thư cũng gật gật đầu phụ họa.

Khụ, mắt mặt quá.

- Chỗ này chật chội lắm sao? Em khó chịu lắm hả Nhi? - Long ân cần hỏi nó.

Mặt nó hơi đỏ.

- Dạ, không, không đâu ạ! Rộng, rộng lắm anh.

- Rộng lắm? Chứng tỏ cô đang chiếm rất nhiều chỗ phải không? Cô có biết mọi người đang phải ngồi khít vào nhau mới đủ chỗ ngồi không? Cô sống vậy đó hả? - Tinh Anh đúng là mở miệng ra là có thể bóc mẽ nó bất cứ lúc nào.

Nó lườm anh. Cái câu “Cô sống vậy đó hả?” như đụng đến lòng tự ái của nó. Nó thờ ơ liếc qua anh rồi nhếch môi nói.

- Ít ra, tôi còn tốt hơn anh rất là nhiều, Chu tổng ạ.

Đúng vậy, anh ngày xưa với anh ngày nay, không một người nào tốt. Quả thật là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Có thể là anh ta ghét nó nên dù nó có ở trong thân phận nào, anh vẫn đối xử tệ với nó.

- Cô nói với cấp trên vậy đó hả? Đúng là trợ lý ba không mà... - Tinh Anh dường như cảm nhận được tâm trạng của nó không tốt nên cũng nhẹ giọng hơn.

Thực ra, có thể lời anh nói khó nghe nhưng chỉ là vì anh muốn gây được chú ý với nó...

A! Anh cũng không biết là tại sao anh phải làm như vậy nữa. Con tim và cả lí trí đều nói anh nên làm như vậy.

- Đào Đào nói vậy đúng mà anh. Điều gì em không chắc chắn nhưng việc Đào Đào tốt tính hơn anh là đúng. Anh xấu tính thấy rõ luôn... - Nam nhìn Tinh Anh rồi trề môi.

- Này này, anh đối xử với chú tốt thể mà chú nói vậy à? - Tinh Anh liếc sang Nam.

- Tốt á? Suốt ngày anh dành ăn với em mà gọi là tốt á? Tốt mà suốt ngày anh cốc đầu em à? - Nam phanh phôi nói ra.

- Suốt ngày á? Chỉ thỉnh thoảng thôi chứ! - Tinh Anh.

- Hai người...

Long đang định lên tiếng để dừng cuộc cãi nhau giữa Nam với Tinh Anh thì nó đã cắt ngang.

- Thôi đi, không ai nói với các anh là trong bữa ăn không nên nói nhiều gì à? Ăn cũng không yên nữa.

Nghe xong câu này thì cả sáu người đều quay ra nhìn nhau.

Câu nói này quả thực rất giống với nhóc ấy.

Nhóc ấy cũng đã từng nhắc nhở bọn họ không nên nói chuyện trong giờ ăn.

Cô gái này cũng nói bọn họ như vậy.

Không biết có phải do họ tưởng tượng ra không nhưng lúc này nhìn vào nó họ nhìn thấy được bóng dáng của nhóc Nhi, nhìn thấy tâm hồn nhóc ấy, nhìn thấy... nỗi đau của nhóc ấy.

...

Cảm giác được ánh nhìn của mọi người đang chú ý trên người mình, nó ngẩng mặt lên thì thấy cả sáu người đang nhìn nó chăm chăm làm nó suýt phụt hết đồng đồ ăn trong miệng ra ngoài.

- Khụ, mầy, mầy người làm gì nhìn tôi ghê vậy? Nhìn nữa tôi chọc đui mắt giờ. Tôi nói sai gì à? – Nó liếc.

Lại nữa.

Cách nói chuyện này quả thật rất giống với nhóc ấy.

Rất giống. Rất quen thuộc.

Là họ ngộ nhận sao??

...

Thấy họ vẫn nhìn mình, nó bực mình quá liền giờ nắm đấm lên rồi giờ giọng đe dọa.

- Lại còn nhìn nữa? Mấy người này... hời thật nhé, đã uống thuốc chưa? Nhìn... nhìn hoài. Chưa thấy con gái xinh bao giờ hay sao à?

- Khụ khụ...

Mọi người trong bàn đều ho nhẹ.

- Đào Đào... không, không có gì đâu. Xin lỗi vì bọn anh nhìn em như vậy nhé! – Nam cười rồi thờ dài nói tiếp – Nhìn em, tụi anh bỗng nhớ ra một người... một người quan trọng lắm luôn...

- Nam! Thôi, mọi người ăn đi. – Thiên cắt lời Nam.

Nó nhìn họ, suy nghĩ một lúc rồi cũng cúi xuống ăn tiếp.

Kiệt nhìn cảnh này, trong lòng anh có chút nghi nghi rồi nha~

...

Bỗng, một giọng nói lạnh lạnh từ đâu vang tới làm mọi người trong bàn đều chuyển ánh mắt.

- Các anh ơi!

Và theo sau giọng nói đó là bóng dáng của hai cô gái xinh đẹp.

...

(còn nữa...)

----- Hết chương -----

- Đạo này thực sự hơi bí ý tưởng nhưng chương 71 Hime sẽ sớm ra ạ.

- Mong mọi người ủng hộ truyện.

- Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ và nếu có ý kiến, góp ý nào mong mọi người có thể góp ý cho Hime bằng cách inbox Facebook nhé. Cảm ơn ạ!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Người quen

Bỗng, một giọng nói lạnh lạnh từ đâu vang tới làm mọi người trong bàn đều chuyển ánh mắt.

- Các anh ơi!

Và theo sau giọng nói đó là bóng dáng của hai cô gái xinh đẹp.

Như vừa nhìn thấy hai người đó thì như nhìn thấy một thứ gì đáng ghét, mặt cô trở nên nhăn nhó, khó chịu.

Nó nhìn vào một cô gái rồi mang máng ngờ ngợ ra...

Thư nhìn thấy hai người đó thì lộ rõ vẻ mặt không vui.

Kiệt còn không thèm để ý. Anh đang ăn a.

Sáu người kia cũng nhìn vào hai người đó, vẻ mặt thờ ơ, không bộc lộ cảm xúc.

Tóm lại là cả bàn đang nhìn vào hai cô gái đó trừ Kiệt.

...

Cô gái với mái tóc vàng xoắn nhẹ mang theo nét đẹp người con gái châu Âu, cô ta tiến tới, ôm lấy cổ Thiên và nói.

- Ai da, các anh đi mảnh mà không rủ tụi em nhé! Xấu quá đi!

Cô gái còn lại cũng rất xinh đẹp, nhưng mang nét đẹp dịu dàng hơn cô kia, nhẹ nhàng bước đến, tươi cười nói.

- Chào các anh!

Hừm... cô gái này nó trông rất là quen nha...

...

A! Nhớ rồi, đó là...

- Laura! – Nó bật thốt.

Laura nghe ai gọi tên mình thì nhìn lên, thấy nó, cô cười nhẹ.

- Ủa, Nhi, là cô đó sao?

- Ủa, là tôi nè. Lâu rồi không gặp cô. Mà sao cô lại ở đây? – Nó gật đầu cười vui vẻ. Cũng lâu rồi nó không gặp Laura.

- À, tôi đến đây ăn tối cùng chị gái, không ngờ lại gặp Nhi, đặc biệt là lại gặp mấy anh này! – Laura.

- Cô... quen bọn họ hả? – Nó.

- Ừ. Đầu là người quen cả mà, chúng tôi quen nhau được hơn một năm rồi. Còn rất thân nữa cơ. – Laura gật đầu nói – À, còn đây là chị gái tôi – chị Linda.

Nó hướng ánh mắt về phía Linda và thấy vòng tay cô ta đang để trên người Thiên, trong lòng trở nên khó chịu.

- Bỏ tay ra! – Thiên lạnh nhạt nói.

- Ừ chịu, em thích như thế này cơ a~ - Linda không nhẽo.

- Người ta đã tuyệt tình như vậy mà ai đó vẫn mặt dày không buông... - Như nhếch môi nói.

Việc hai người này đến đây hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô.

Hừ, hồng bét kế hoạch luôn rồi.

- Ô, hình như có người ghen ăn tức ở hay sao đó a... - Linda cũng chanh chua nói lại.

- Tôi đã nói là bỏ tay ra cơ mà! Khiếm thính à mà không nghe rõ? – Thiên lạnh lùng nói.

- Anh này! Nói em như thế à?

Linda phụng phịu buông tay ra, vẻ mặt không cam chịu.

Nó nhìn một màn này thì đã có chút ác cảm với Linda.

Laura xoa xoa trán rồi nhẹ nói.

- À mà Nhi cũng biết bọn họ à?

- Ủ, tôi cũng gọi là có quen biết... - Nó gật đầu.
- Cô ấy là trợ lý thân cận của anh, Nhật và Bảo. – Tinh Anh lên tiếng.
- Và cũng là thanh mai trúc mã của anh nữa! – Nam cũng hồ hởi giới thiệu.
- À... ra vậy... - Laura nhìn nó thật lâu.

Linda nghe vậy thì khó chịu ra mặt.

- Trợ lý thôi mà, thanh mai trúc mã thôi mà có phải cái gì đâu... .
- Còn hơn cô, cô là cái gì? – Như lên tiếng.
- Tôi... tôi là...

Linda đang định nói thì đã bị Nhật cắt ngang.

- Linda, không thì về, đừng ở đây cãi cọ mà phá hỏng không khí. – Nhật im lặng này giờ cũng lạnh lùng lên tiếng.
- Anh Nhật à, em có phá hỏng cái gì đâu a~ Em chỉ đến góp vui thôi mà! – Linda cười nói.
- Chúng tôi cần cô góp vui? – Nhật nhếch môi.
- À thì không, nhưng mà... - Linda lấp bắp.
- Laura, Linda, hai em nếu đến đây để góp vui thì tại anh không cần đâu, còn nếu đến đây để ăn thì hãy bàn trống kia ngồi rồi gọi món nhé! – Long ân cần nói.
- Anh Long, bọn em ngồi đây không được ạ? – Laura nhỏ nhẹ nói.

Long mỉm cười nhẹ.

- Thì em cũng thấy đấy, bàn này đã chật chội lắm rồi!
- À, hay là để tôi với Thư chuyển chỗ nhé? – Nó cười cười rồi cầm tay Thư định đứng dậy.
- Không được!

Tám con người còn lại đang ngồi trong bàn đồng thanh lên tiếng làm nó giật mình, trở mắt quay ra nhìn họ.

- Em gái nhỏ, đây là bàn của em. Em là người ngồi trước, có gì mà phải dời đi? Hai người kia không biết từ đâu xen vào, đã biết hết chỗ rồi thì phải đi chứ còn đứng lì ở đây làm gì không biết! – Kiệt thần nhiên nói.

Có anh ở đây, làm gì có chuyện em gái anh chịu thiệt cơ chứ.

Như mỉm cười đầy thỏa mãn sau câu nói của Kiệt.

Laura và Linda đỏ mặt. Laura ngượng ngùng nói.

- Dạ, nếu... nếu làm phiền mọi người thì chúng em xin phép ạ! Chị, chúng ta đi ra bàn thôi. Chào Nhi nhé!
- O, Laura, anh tôi không có ý gì đâu. Cô đừng khó chịu nhé. Hay để tôi chuyển chỗ cho cô cũng được mà! – Nó nói xong rồi quay ra liếc Kiệt.
- Trợ lý, ngồi xuống! – Nhật lạnh lùng ra lệnh.
- Đào Đào, em không cần phải đi đâu cả! – Nam cũng lên tiếng.

Anh ngồi đây là vì có Đào Đào. Đào Đào đi rồi, anh ngồi đây làm cái gì nữa.

- Ủ, ngồi xuống đi Nhi, tôi cũng không có ý định đi nữa! – Thư nói rồi kéo tay nó.
- O, vậy còn...- Nó khó xử nhìn Laura.
- Kệ hai người đó đi Nhi, ở đây còn nhiều bàn mà, đâu nhất thiết là họ phải ngồi đây đâu! – Như xua tay.

Nó bối rối quay ra nhìn Laura thì đã thấy Linda lườm mình cháy mắt.

Ủa, nó có làm gì cô ta đâu. Nó còn đang giúp cô ta ngồi đây cơ mà. Lại còn tỏ thái độ như thế nữa. Đã thế, không nhường ghế lại nữa. Hừ!

- Thôi được rồi, hai người ngồi sang bàn bên cạnh cũng được... Nó nói rồi ngồi xuống.

- À ừ...

Laura cười nhẹ rồi kéo tay Linda nhưng Linda hất tay Laura ra và nói.

- Không ăn nữa. Chị hết đói rồi. Hừ!

Hừ, ăn cục tức to như thế này thì còn đói gì nữa?

Con nhỏ đeo kính kia... không thể dễ yên được.

...

Sau đó Linda kéo tay Laura đi ra ngoài.

...

Như ở đằng sau bữu môi, vẻ mặt đầy khoái chí.

- Bọn họ tức, em vui lắm à? – Kiệt ngó sang hỏi.

- Đương nhiên vui rồi, em chướng mắt hai người đó lâu lắm rồi! – Như hất tóc.

...

- Thôi, mọi người ăn tiếp đi, đừng để ý gì nữa! – Long hòa hoãn nói. Thái độ vừa nãy của Linda quả thực là không đúng.

Nó nhún nhún vai rồi tiếp tục ăn.

Tĩnh Anh nhìn nó một lúc rồi lấy điện thoại ra làm gì đó.

...

Một lúc sau, điện thoại nó hiển thị một dòng tin nhắn từ số lạ.

“Sáng mai, dậy sớm, đi cùng tôi đến một nơi.

From: Ông chủ Tĩnh Anh đẹp trai. “

Nó đọc tin nhắn rồi lơ lơ nhìn anh.

Tĩnh Anh chỉ mỉm cười nhẹ rồi nháy mắt với nó một cái.

....

----- Hết chương -----

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhoc Cận, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Bản tính ngang ngược của tĩnh anh

Sáng sớm...

Căn nhà nhỏ của nó, Thư, Như và một thành phần ở nhờ - Kiệt đã đèn điện sáng bừng.

- Sao bà dậy sớm thế? – Thư dụi dụi mắt hỏi.

Bình thường có bao giờ con heo này dậy sớm như vậy đâu. Vì vậy chắc chắn là phải có lý do chứ a.

- À... tôi phải đi, ừm... đi công tác á! – Nó vừa mặc chiếc áo khoác vừa lấy cớ qua loa.
- Hà? Gì cơ? Vừa mới làm việc được có một ngày mà đã phải đi công tác rồi sao? Lạ nhỉ? – Thư tròn mắt.
- Thư này, thì em không biết là Nhi nhà mình được các vị tổng giám đốc ưu ái đặc biệt à? – Như nằm bên cạnh cười cười nói.
- Cái gì mà 'ưu ái đặc biệt'? Hừ, họ đang hành em cho ra bã đây này! Ưu ái mà như thế à? – Nó trề môi ngay lập tức.
- Rồi sau này sẽ khác thôi. – Như cười.
- Xì, thôi, muộn rồi, em đi đây, bye bye!

Nó 'xì' một cái rồi nhanh chóng lấy cái túi xách, rào bước ra ngoài.

...

o0o

Vừa mới đi ra đến đầu ngõ, một chiếc xe mui trần đen bóng sang trọng đã chiếm trọn đường đi.

Một ông chú đang chạy xe máy dừng lại và kêu lên.

- Ê! Ai là chủ của chiếc xe này vậy? Để xe như thế này mà cũng coi được sao?

- Có chuyện gì vậy?

Bóng dáng một người đàn ông cao lớn bước ra từ chiếc mui trần, anh ta nhìn ông chú và nói tiếp.

- Tôi, là chủ chiếc xe này! Có vấn đề gì?

Anh ta trông rất đẹp trai, lịch lãm với bộ vest đen và ngầu, rất cuốn hút phái nữ. Mái tóc vuốt lên để lộ cái trán trắng mịn. Anh ta đeo một chiếc kính râm che hết nửa khuôn mặt nhưng điều đó không làm mất đi vẻ điển trai của anh mà còn cho người thấy được đẳng cấp của anh, trông rất ngầu.

Khụ, có điều, anh chàng đẹp trai này lại là người quen thuộc đối với nó a.

Là Tinh Anh chứ còn ai nữa...

- Lại còn hỏi có vấn đề gì à? Cậu để xe chèn ềnh giữa đường như vậy, cản trở hết lối đi của mọi người trong khu này mà còn hỏi gì nữa à? – Ông chú ấy bực mình nói.

- Tôi là người đến trước, tôi có quyền để đây. Ai kêu ông ra muộn làm gì, giờ không đi được, ráng chịu đi. – Tinh Anh ương ngạnh nói.

- Ồ hay, cái cậu này, bố mẹ cậu là ai? Con cái nhà ai? Sao lại có thể ăn nói vô lý như thế? Đường là của chung chứ không phải của mình cậu, dù người đến trước cũng phải tôn trọng những người đến sau một chút chứ. Để xe sai mà còn có thể nói vô lý như vậy! – Ông chú kia cáu gắt nói.

- Ông lại còn hỏi bố mẹ tôi? Ông hỏi để làm gì? Bố mẹ tôi liên quan gì đến ông à? Hừ, đừng có mà thấy người sang mà bắt quàng làm họ. Hừ! – Tinh Anh kiêu ngạo, hất mặt nói.

- Ôi trời ơi! Láo, káo quá! – Ông chú kia bực bội bấm còi xe 'ầm ầm'.

Nó chỉ đứng một bên coi diễn biến từ nãy thôi nhưng mà cũng bực mình thay cho chú này.

Gì chứ, rõ ràng là anh ta sai lẽ lười mà vẫn cố cãi cùn, đã thế còn cư xử không đúng mực với một ông chú lớn tuổi bằng tuổi cô chú anh ta như thế nữa.

Thế nên nó quyết định lên tiếng, giành lại cái đúng.

- Ê, Tinh Anh, anh cư xử với người lớn tuổi là như vậy sao?

- A! Cuối cùng cô cũng đến rồi. Cô có biết tôi được cô được bao lâu rồi không? Những năm phút rồi đấy! – Tinh Anh thấy nó, sắc thái liền thay đổi.

- Mới có năm phút mà làm như năm tiếng ấy! Khoan, giải quyết chuyện xe cộ này trước đi đã. Này nhé, anh là người có lỗi, không xin lỗi thì thôi lại còn nói ngang nói ngược như vậy, tôi là người ngoài cuộc còn thấy bức xúc đây này! – Nó nói xong liền quay ra chỗ ông chú kia, nhẹ giọng nói.

- Dạ, chào chú, thay mặt bạn cháu, cháu xin lỗi chú ạ! Thằng này nó được nuông chiều từ nhỏ, sinh hư, không biết phải trái, mong chú tha lỗi, bỏ qua cho ạ!

- Cô nói cái gì? Tôi... tôi mà không biết phải trái á? Mà cô gọi ai là 'thằng' cơ? – Tinh Anh lơ ngơ lơ ngơ lấy tay vỗ vào mặt mình nói.

Hừ, gan càng ngày càng to rồi chứ gì? Dám nói anh như vậy? Anh đường đường là một ông chủ tài hoa, nhan sắc. Vậy mà con nhóc này lại dám nói anh không biết phải trái.

Hừ, giỏi, giỏi!

...

Nó thì quay ra lườm Tinh Anh coi như cảnh cáo không được nói nữa rồi lại quay ra cười với ông chú kia.

Tinh Anh liền trề môi: “Hừ, đồ trọng già khinh trẻ! “

- Ủ, đấy, ăn nói như cháu có phải nghe nó êm tai hơn không?. Thôi, nể cháu, chú bỏ qua nhé. Cháu bảo thằng bạn cháu để x era gọn một chút để cho mọi người còn đi lại chứ, chú đang vội công việc. – Ông chủ đó gật đầu cười hiền với nó.

- Tôi không để x era đấy, ông có giỏi thì ông đi đi cho tôi chiêm ngưỡng! – Tinh Anh.

- O, cái người này, nói vậy à? – Nó lườm cháy mắt Tinh Anh rồi quay ra nhẹ giọng với ông chú.

- Dạ vâng, cháu cảm ơn chú ạ! Nào, anh mau để xe ra lề đường ngoài kia đi để cho chú ấy còn đi làm nữa chứ!

Tinh Anh lườm nó định không làm theo nhưng mà... nghĩ lại thì, hình như anh cũng có một phần có lỗi.

Không phải là anh nghe theo con nhóc kia đâu.

Không phải đâu nhé!

Không phải đâu...

- Hừ!

Trước khi ngồi vào xe, Tinh Anh hừ lạnh một cái để thể hiện thái độ của mình.

Nó ở đằng sau bật cười, gật gật đầu thỏa mãn.

....

oOo

- Cô giỏi thật đấy nhì? Dám thông đồng với ông chú kia lên mặt dạy đời tôi! – Tinh Anh tựa nửa người vào xe nhìn nó vừa đi ra đứng trước mặt.

- Cái gì mà thông đồng? Anh chỉ giỏi suy diễn lung tung! Mà với lại tôi nói đúng chứ có nói cái gì sai đâu nào! Anh ngang ngược thật đấy, rõ ràng sai mà không chịu nhận lỗi. – Nó nhăn nhó nói.

Tinh Anh nghe vậy, hất mặt, kiêu hãnh nói.

- Hừ, lời tôi nói đều là chân lý, tôi nói đúng thì nó chỉ có thể là đúng!

- Ủ rồi, thế anh nói con chó là con mèo, con gà là con đà điểu chắc vẫn là chân lý, là đúng chứ? – Nó cười nói.

- Giữ những con vật như thế thì không có chuyện tôi phân biệt sai chúng cả! – Tinh Anh.

- Thì trường hợp xe cộ như vừa nãy cũng thế đấy, sao anh không phân biệt được là mình sai đi? – Nó bắt bẻ. Hừ, cho chừa cái tội lúc nào cũng soi mói từ li từng tí nó.

- Hừ, nãy... nãy khác, giờ khác! Mà cô không định đi à? Nói gì nói rõ lắm! – Tinh Anh không còn gì để nói, liền lảng sang chuyện khác.

- Ủ, được rồi, đi chứ!

Nó cười rồi bước lên xe.

...

Chiếc xe bắt đầu chuyển bánh dời đi.

Bên ngoài, người đi lại cũng đã bắt đầu đông, mặt trời cũng đã nhô lên.

Vậy là, một ngày mới đã bắt đầu rồi.

...

----- Hết chương -----

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Cô là người của tôi!

Trong xe, không khí chìm trong im lặng. Không một ai ho he câu gì.

Khụ, sao lúc này bí lời thế nhỉ?

...

- À, đúng rồi! Mà chúng ta đi đâu vậy?

Nó vừa nghĩ ra câu này liền hô lên. Phải phá tan không khí ngưng ngập này chứ sao a.

- Đi bar. - Tinh Anh hồ hững đáp.

...

- Cái gì cơ? Đi bar á? Vậy thôi, anh cho tôi xuống xe giùm cái, công việc thì ngập đầu. Chơi bởi suốt ngày, anh có 'trách nhiệm' với công việc thật đấy! Cho tôi xuống đi!! - Nó bất bình đập đập ghế xe.

- Làm cái gì mà phản ứng mạnh thế? Tôi nói đùa thôi mà. Hôm nay có công việc thật, hôm nay tôi sẽ dẫn cô đến tham quan một khu nghỉ mát mà tập đoàn mới xây dựng xong để cho cô biết đây biết đó hoặc sau này, có thể khu nghỉ mát đó sẽ do cô quản lý. - Tinh Anh cười cười giải thích.

Vừa nghe xong, nó đã sáng mắt. Quay phắt một trăm tám mươi độ túm lấy tay Tinh Anh, hỏi dồn dập.

- Ôi, thật á? Tôi sẽ được quản lý hẳn một khu nghỉ mát á? Thật, anh nói thật đấy chứ? Tôi sẽ được ăn đồ ăn miễn phí ở đó chứ? Tôi sẽ được chơi thoải mái ở đó mà không tốn tiền phải không? Thích quá đi!!

Ôi, chỉ cần nghĩ đến cảnh nó nghiêm nghị mặc bộ đồ công sở đi lại giao nhiệm vụ, chỉ huy mọi người, rồi còn được mọi người kính nể, rồi lại được ăn đồ ăn ngon không mất tiền... Chẹp, như thế thì còn gì bằng! Mặc dù ở Thổ Thiên Long, nó sống còn sung sướng hơn như thế nhưng lần này nó có uy quyền bằng chính thực lực của nó thì đương nhiên vẫn vui hơn rồi... hi hi.

...

- Ê, ba không! Ê! Cái con nhóc cặn này, lại mơ mộng đi đâu nữa rồi? - Tinh Anh xua xua tay trước mặt nó rồi anh lấy một ngón tay cộc mạnh vào đầu nó một cái.

" Cốp "

Tiếng 'cốp' nghe giòn tan và quay ra là cái bản mặt vừa nhăn nhó vừa tức giận của nó.

- Ai da, anh làm cái quái gì thế? Đau quá đi mất!

Nó ôm đầu, cánh tay vừa túm lấy tay Tinh Anh cũng buông ra làm Tinh Anh chợt có cái cảm giác như mất đi sự ấm áp nên có chút khó chịu.

- Sao tự dưng cô bỏ tay ra làm cái gì? Để yên không được à?

- Tay nào? Tay tôi là tay của tôi chứ của anh à? Tôi muốn làm gì là quyền của tôi, anh chẳng có quyền gì cả. Buồn cười thật đấy! - Nó vừa ôm đầu vừa nói.

- Nhưng, nhưng cô là trợ lý của tôi, tức là cô là người của tôi. Cái gì của cô cũng là của tôi hết! Nghe chưa? - Tinh Anh hất mặt.

- Đây thì cái gì cũng là của anh này! Đây thì này! - Nó lấy cái túi đập vào đầu Tinh Anh.

Hừ, phát... phát ngôn bừa bãi...

- Ai da, đau! Tôi đang lái xe đó, cô muốn chết à? - Tinh Anh vừa lấy tay che đầu vừa nói.

Cái con nhóc này muốn đi đánh cò với Diêm Vương lắm hay sao? Anh đang lái xe mà cũng quấy nhiễu anh vậy.

Hừ, mà nếu muốn đánh cò với Diêm Vương cũng đừng lôi anh theo cùng chứ!

- À, ừ nhĩ. Tôi quên mất tiêu, hìhì. Mà tại anh ăn nói vô lý đó chứ. Đến bố mẹ tôi, là người sinh ra và nuôi dưỡng tôi cũng chưa nói vậy đâu. Xi, vậy mà anh dám... hừ! - Nó tỏ vẻ trách móc chứ thật ra trong lòng có chút rung động..

- Gì thì cô cũng là người của tôi rồi. Mà cái việc quản lý khu nghỉ mát kia, tôi mới nói là có thể thôi mà. Còn phải xem xem thái độ của cô như thế nào đã... - Tinh Anh vừa xoa xoa cằm vừa nói.

- Tôi nhất định sẽ thể hiện tốt mà. Nhất định đấy. Tôi rất muốn quản lý khu nghỉ mát đó. Chu tổng nhớ giúp đỡ tôi với nhé. Tôi yêu... à không, tôi quý Chu tổng đẹp trai, tốt tính này của tôi nhất luôn đó! Chu tổng đẹp trai này, ngầu này, lịch lãm này, đã thế còn đối xử tốt với nhân viên. Haiz, trên đời sao lại có người hoàn hảo như Chu tổng chứ, tôi nói có đúng không Chu tổng? - Nó bày ra vẻ mặt nịnh nọt.

Gì chứ, anh ta mà đối xử tốt với nhân viên á?

Không bao giờ có chuyện đó xảy ra đâu. Nếu có, chắc là ngày tận thế đến rồi a.

Nó chỉ chém gió chút thôi. Hìhì..

Khụ, mà suýt chút nữa đã nói toẹt ra là "Tôi yêu anh.." rồi, may là nó ngưng lại được.

Tinh Anh chỉ nhìn nó cười rồi gật gật đầu như muốn nói: "Nói rất đúng đấy! "

Mà, kể ra thì con nhóc này cũng xinh xắn, dễ thương đó chứ!

Tính cách lại đáng yêu giống nhóc Nhi.

Giá như hai người là một..

Mà... sao anh lại có cảm giác mạnh với con nhóc này thế nhĩ?

Thân phận của con nhóc này... à đúng rồi, anh chưa có điều tra. Hừm, về nhất định phải điều tra ngay mới được...

...

----- Hết chương -----

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

....

Chiếc xe của Tinh Anh dừng lại trước một chiếc cổng lớn màu trắng sang trọng. Nó hí hửng, nhanh chóng đẩy cửa xe rồi chạy ra ngoài. .

- Oa, tuyệt thật! Nơi này thật rộng và đẹp! Thích quá!!

Phía sau cánh cổng trắng là một tòa biệt thự rất lớn màu xanh nước biển nhẹ nhàng, bên trái là một hồ bơi rất lớn, nước xanh biếc, bên phải là một số ngôi nhà lớn nhỏ khác. Xung quanh cả khu là những cây dừa xanh, mang theo vẻ đẹp của vùng biển.

Thiết kế kiểu như thế này rất dễ làm cho người ta có cảm giác mát mẻ, thoáng đãng. Khu nghỉ mát này thật tuyệt vời!

- Mà sao... trong kia đông người vậy? Khu nghỉ mát này chẳng lẽ đã mở cửa đón khách rồi sao? – Nó quay ra nhìn Tinh Anh.

- Hà? Không phải đâu, đây là một số nhân viên ở phòng thiết kế và phòng thiết bị. Khu nghỉ mát này vẫn còn thêm một số đồ dùng tiện nghi và một số đồ khác nữa! – Tinh Anh tiến về phía nó – Nào, đi vào trong chứ? Cô định đứng ngoài này mà ngắm à?

- Đương nhiên không rồi! Đi thôi!

Nó hào hứng chạy về phía trước. Tinh Anh đi đằng sau nó chỉ nhìn và cười.

Sao tự dưng anh thấy hạnh phúc vậy nhỉ?

...

o0o

Tinh Anh dẫn nó đi vòng quanh khu nghỉ mát những ba lượt để cho nó nhớ như in vị trí từng khu một vào đầu rồi lại dẫn nó đi tham quan các phòng, giới thiệu một số nhân viên quan trọng, hướng dẫn công việc...

Haiz, mệt chết nó rồi!

- Nơi này rộng quá, đi muốn gãy chân luôn! Làm sao tôi đi được nữa đây...

Nó vừa ngồi xuống chiếc ghế đá vừa xoa nắn đôi chân nhỏ bé tội nghiệp của mình.

Ở Thổ Thiên Long, nó cũng từng đi với anh Thành vào một khu nghỉ mát cao cấp, rộng hơn ở đây, nhưng họ có hẳn phương tiện đi lại cơ... đi bộ thể này mới chết mất!

- Không đi được à? Vậy.. có cần tôi bế cô không? – Tinh Anh cười tươi đề nghị.

Nó phản ứng chậm chạp quay ra nhìn Tinh Anh, tính gật đầu nhưng lại lắc nhẹ một cái.

“Cái tên này lại giờ trò tán gái.”

- Sao? Không thích à? Cô đừng tưởng ai cũng có thể lên tay tôi bé đấy nhé, hiếm lắm tôi mới cho phép mình bế một ai đấy! Cô là may mắn, tôi.. thương tình nên mới có ý định giúp cô... vậy mà cô lại từ chối lòng tốt của tôi. Không phải ai cũng được tôi bế đâu a~

Tinh Anh kiêu ngạo vừa nói vừa vuốt vuốt tóc.

Nó trề môi, khinh thường nói.

- Chứ không phải không ai muốn anh bế à?

- Cô nhầm to rồi! Cô nhìn tôi như vậy mà nói không ai muốn á?

- Chứ còn sao nữa? Anh nghĩ con gái ai cũng chỉ yêu về bề ngoài và gia thế của anh thôi sao?

- Không! – Tinh Anh nói chắc nịch rồi tự dưng chuyển sang giọng nhẹ nhàng.

- Tôi biết một người con gái rất dễ dàng dìm và đáng yêu, cô ấy không tham tiền của, cô ấy... có thể tham sắc nhưng cô ấy sẽ không bao giờ đem tình cảm của mình ra mà lấy cái sắc ấy. Cô ấy không xinh xắn, không gia thế, đã vậy học cũng... ngu, nhưng chẳng hiểu sao, cô ấy lại rất thu hút tôi. Tôi...

- Ê! Hai người đang làm gì ở đây vậy?

Tinh Anh đang mãi mê nói.

Nó thì đang mãi mê nghe.

Nó có thể tưởng tượng ra.. hình như, anh ta đang nói về nó.. về nó của trước kia, nhà nghèo, xấu xí,, nhưng tại sao lại có thể thêm cái học ngu vào cơ chứ? -.- Hừ, nhưng nếu là nói về nó trước kia.. thì thực sự là nó thu hút anh hay sao?

...

Đây, người ta đang nói chuyện, đang lắng nghe mãi mê như thế, vậy mà vì có một người, à không là hai người phá đám mà bị gián đoạn.

Tinh Anh gọi hai người này là Long bóng đèn và Thiên bóng đèn.

Đúng là hai cái tên rồi hoi. Long thì suốt ngày chỉ việc đi ăn, đi uống; Thiên thì rõ ràng đang làm việc an ninh ở tập đoàn thì tự dưng xin nghỉ phép dài hạn, nói là muốn đi thăm thú thị trường nhưng thật ra là toàn trốn việc đi chơi. Bằng chứng là Thiên đang đứng trước mặt Tinh Anh.

- Tớ mới là người hỏi câu ấy, hai người làm gì ở đây? – Tinh Anh nhăn nhó,

- Thì tụi tớ đến để làm việc mà. Thiên thì phải xem.. xem xét một số thiết bị, tớ thì phải lập thực đơn cho đầu bếp. – Long nhanh nhẩu tìm ra lý do hết sức chính đáng. – Còn hai người thì làm gì?

- Đương nhiên cũng tới làm việc rồi! - Tinh Anh.

- Làm việc hay tâm sự. – Thiên lạnh lùng liếc Tinh Anh.

Sao cái tên này suốt ngày dính với con nhóc kia nhỉ? Sao anh thấy nó bức bối, nó khó chịu quá!

- Ủ, tâm sự về cậu đấy Thiên! – Tinh Anh bĩu môi.

- Tâm sự về tớ làm cái gì?

- Về việc cậu suốt ngày trốn việc, lười làm.

- Hồi nào?

- Hồi này.

- Tớ đang kiểm tra... kiểm tra đồ.

- Ai kêu cậu đi?

-...

....

Trong lúc hai người đang mải mê cãi nhau thì Long tranh thủ nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh nó, anh cười.

- Để hai người bọn họ cãi nhau một lúc đi. Hai người họ ấy mà... suốt ngày vậy đấy. Mà, chúng ta lại gặp nhau rồi Nhi nhỉ? Anh nghĩ là do duyên chứ không phải do trùng hợp đâu.

Nó gãi đầu, cười ngượng.

- Có thể.

- Mà này Nhi... anh hỏi em cái này, em phải trả lời đúng sự thật nhé! Em... có từng quen, hay gặp, hay em có họ hàng nào tên là Dương Ngọc Nhi hay chưa? – Long nhìn thẳng vào mắt nó.

Anh biết là hỏi như vậy có hơi vội vàng, nhưng tối qua, anh đã mất một đêm để suy nghĩ về nó, hình bóng của Nhi luôn ẩn hiện trong cô nhóc này. Anh không tin đây chỉ là sự trùng hợp.

...

Nó giật mình sau câu hỏi này của Long, tay nó trở nên run, đầu hỗn độn...

Tại sao Long lại hỏi như vậy?

Anh ấy phát hiện ra cái gì rồi sao?

Nó nuốt nước bọt, đẩy nhẹ cái gọng kính, ánh mắt trốn tránh.

Nó nên trả lời như thế nào đây?

...

- À... ừm, Dương... Dương Ngọc Nhi á? Dương... - Nó ấp úng nói. Ôi trời ơi, nó biết nói thế nào đây?

Ai tới cứu nó đi!

....

---- Hết chương -----

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai?* (Phần 2) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

...

Trời ơi, lúc nguy cấp thế này, ai đó làm ơn tới cứu nó đi.

Nó muốn trả lời một từ "không" nhưng nó không muốn nói dối Long. Nhưng nó cũng không muốn trả lời từ "có"...

Làm sao bây giờ??

Thấy nó ấp úng mãi, Long nhìn nó, vén một sợi tóc của nó lên rồi nhẹ nhàng nói.

- Anh mong em sẽ nói với anh sự thật. Anh không mong muốn có sự dối trá.

Ôi, nó say nắng anh mất rồi, cử chỉ của anh, giọng nói, nụ cười của anh. Sao nó có thể cưỡng lại được đây?

Nó nuốt nước bọt cái 'ực'. Đổ mồ hôi hột.

"Nhi, đừng manh động, nhất định không được nói ra. Bây giờ chưa tới thời điểm."

Nó tự nhủ bản thân phải cố gắng chống cự trước sức hút mê người này.

Nhưng mà thật sự khó quá...

Và có vẻ hôm nay nó rất có vận may. Lúc này vị cứu tinh thần thánh mà nó mong chờ đã xuất hiện.

- A! Đồng vui thế! Mọi người lại đều có mặt ở đây?

Oa~ Giọng nói dễ nghe này là.. là Nam.

Giờ đây Nam đối với nó như một vị thần tỏa ánh sáng chói lóa, rạng ngời hào quang. Lần này vạn lần phải cảm ơn anh rồi.

Chớp lấy cơ hội ngàn năm có một này, nó nhanh chóng đứng bật dậy, tỏ vẻ vui mừng túm lấy tay Nam.

- Anh Nam, anh cũng đến đây à?

- Ủ, anh đến đây cùng với anh Bảo, anh Nhật nữa cơ Đào Đào.

Nam cười tươi nhìn nó, hôm nay Đào Đào đã chủ động túm lấy tay anh này...

Tự dưng thấy vui quá!

“Bảo và Nhật nữa? Sao đông đủ hết thế?” – Miệng nó giật giật.

- Đào Đào?

- À, ừm... mà anh Nam, anh gọi em là Nhi đi, như vậy em sẽ quen hơn...

- Ồ... vậy, vậy cũng được...

Nam miễn cưỡng nói. Thật ra, anh không muốn đổi cách xưng hô này, anh muốn tạo sự khác biệt với năm người kia nên ban đầu mới giữ nguyên cách gọi như vậy.

Nó gật nhẹ đầu cười nhìn anh.

Nam cuốn theo nụ cười của nó. Anh cứ nhìn vào nụ cười của nó suốt.

...

- Nam, mắt cậu sắp rơi ra rồi kia. – Bảo lạnh nhạt lên tiếng.

Nam nghe vậy, quay phắt ra lờm Bảo. Tay nó túm anh cũng buông ra.

Bảo chỉ nhún nhún vai.

- Lại còn ba người này nữa. Sao đến đây làm gì mà lăm thế? – Tinh Anh xoa trán, khó chịu ra mặt.

Hôm nay, đáng ra chỉ có mình anh với cô nhóc kia thôi chứ.

Đã xuất hiện Long bóng đèn và Thiên bóng đèn rồi, vậy mà giờ lại thêm ba cái bóng đèn nữa.

Tức chết anh mà!

- Trùng hợp thôi. – Nhật thờ ơ nói.

Nói “trùng hợp” là nói dối. Thật ra mấy người bọn anh đã bàn trước kế hoạch đến đây rồi a.

- Lừa người! Chẳng lẽ tất cả mấy người đều trùng hợp hay sao?

- Ủ. – Nhật gạt nhẹ đầu. Chẳng biết từ bao giờ mà da mặt anh dày như vậy.

- Không thể nào! – Tinh Anh nhiệt tình phản đối.

Nó thở một hơi dài rồi vỗ vai Tinh Anh một cái.

- Mồ, thôi đi. Đông người thì có sao đâu. Anh làm gì phản ứng mạnh như vậy? Càng đông càng vui mà!

- Không thích. – Tinh Anh cộc cằn nói.

- Thế anh chị khó đi một mình nhé?

Tinh Anh nghe vậy, tròn mắt nhìn nó.

- Cô không chọn đi cùng tôi mà chọn đi cùng bọn họ sao?

Nó vừa xoa bụng vừa chỉ tay vào mấy người kia.

- Nhưng mọi người đang rủ tôi đi ăn nè, mà tôi lại đang đói..

Tinh Anh lườm mấy người kia rồi kéo lấy tay nó.

- Đi, tôi cũng đói.

...

Mọi người đã đi ở phía trước.

Long vẫn ngồi đấy và nhìn theo bóng dáng của nó.

Vừa nãy, rõ ràng nó đang trốn tránh câu hỏi của anh. Chắc chắn có điều gì uẩn khúc ở đây, chắc chắn cô nhóc này có liên quan đến nhóc Nhi..

Và chắc chắn, anh sẽ phải tìm ra nó.

- Ê, không đi?

Bảo vỗ vào vai Long một cái làm Long thoát khỏi mớ suy nghĩ của mình. Anh chỉ cười nhẹ rồi đứng dậy cùng Bảo đi.

...

Nó thì thờ phào nhẹ nhõm. Có vẻ tình trạng hiện tại không ổn rồi. Nó tiếp xúc với sáu người họ quá nhiều. Long lại đã phát hiện ra điều gì đó...

“Còn mấy người kia thì...”

Nó vừa suy nghĩ, vừa quay ra nhìn năm người còn lại. Dừng lại tại Nhật thì mới biết anh ấy đang nhìn chăm chú vào mình.

Nó giật mình quay mặt đi.

Phải... phải chẳng cả Nhật nữa, Nhật cũng như Long, anh ấy cũng đã phát hiện ra điều gì rồi?

Nó run run nắm chặt tay. Tinh Anh thấy tay nó run liền nghi hoặc quay ra nhìn, định hỏi gì đó nhưng lại thôi.

...

Và quả thật, suy nghĩ của nó đối với Nhật là đúng.

Hiện tại trong đầu Nhật đang hiện ra hai hình bóng: Dương Ngọc Nhi và Long Hòa Nhi.

“Điểm tương đồng giữa hai cô gái này ngày càng nhiều...”

...

----- Hết chương -----

- Chương này có vẻ hơi ngắn và nhàm nhĩ? Hime thành thật xin lỗi nhé!

- Hime dự định sắp ra một bộ truyện mới, các bạn đọc giả có ý kiến gì không ạ? Nếu có thì bình luận ở dưới giúp Hime nhé! Cảm ơn ạ.

- Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Điều mong muốn

Tại một quán nước bình dân, có ba cô gái đang ngồi cạnh nhau tại một chiếc bàn nhựa nhỏ...

- Chị Như, em thấy hiện tại có vẻ rất không ổn rồi. Hình như, mọi người đang đặt nghi hoặc trên người em. – Nó vừa khuấy cốc nước chanh vừa ảo não nhìn Như.

- Sáu người kia hả? – Thư tròn mắt hỏi.

Nó gật gật đầu.

- Họ đã làm gì, hay đã nói gì với em rồi sao? – Như dừng tay, nhìn nó.

- Long đã hỏi em về cái tên Dương Ngọc Nhi, còn Nhật thì lúc nào cũng nhìn em chằm chằm mang ý dò xét... em nghĩ là họ đang nghi ngờ gì đó! – Nó chán nản cúi mặt.

Điều mà nó muốn hiện tại chính là một cuộc sống như bây giờ. Sống yên bình bên cạnh những người mình yêu thương ngày qua ngày.

Thế giới này có hàng tỷ người, nhưng trong một con số lớn đó lại chỉ có rất rất ít người trở thành người mà mình yêu thương, tin tưởng.

Điều này lại càng làm cho nó trân trọng họ hơn và nó không bao giờ muốn đánh mất bất cứ ai hết. Sống như hiện tại, không có được sáu người kia nhưng lại được ở cạnh họ mỗi ngày... như thế là cũng đã thỏa mãn lắm rồi.

Những chuyện trước kia, bất quá cũng chỉ còn là quá khứ chưa phai mờ và nó muốn để yên chúng trong quá khứ, lưu giữ chúng như lưu những kỉ niệm đau buồn mà nó không muốn nhớ lại và cũng không muốn chúng phá cái cuộc sống hiện tại của nó.

Nó không biết rằng: nếu như họ biết được nó là con nhỏ cận góc ghếch trước kia thì sẽ ra sao? Mọi chuyện rồi sẽ đi đâu về đâu? Nó sẽ phải đối mặt với họ như thế nào đây? Nó quả thật không biết và cũng chẳng muốn suy nghĩ đến điều đó nữa, vì hiện tại, nó là Long Hòa Ngọc Nhi – Công chúa của Thổ Thiên Long.

Nhưng nó biết rõ một điều: thân phận của nó cũng sẽ bị bại lộ, vấn đề chỉ còn là thời gian mà thôi...

...

Như suy nghĩ một lúc rồi nghiêm túc nói với nó.

- Em vẫn còn yêu thương bọn họ sau những sự cố trước kia đúng không?

- Có lẽ thế... – Nó thờ dãi, nhẹ nói.

- Với thái độ như thế này của em thì chị chắc chắn em vẫn còn, không những thế còn sâu đậm hơn trước nữa. – Như khoanh tay.

Thư chỉ nhìn nó rồi đưa tay đặt nhẹ lên vai nó, nói.

- Nếu mà phải nói thật thì... sáu người kia, cũng rất tốt...

Nó chỉ gạt đầu rồi lại thờ nhẹ.

“Reng...”

Điện thoại Như vang lên.

- A lô. – Như nhắc máy.

- [...]

- Được rồi, em sẽ đến, anh đặt chỗ trước đi nhé! Em đến nhanh thôi. – Như cười nhẹ rồi tắt máy, cầm lấy túi xách bên cạnh, quay ra nhìn Thư và nó – Anh Kiệt rủ chị đi xem phim, chuyện thân phận của em thì hãy cứ để một thời gian xem sao đã, tốt nhất là thận trọng hơn hé! Thôi, chị đi đây, tạm biệt hai đứa!

Thế, Như rảo bước đi ra ngoài.

Nó với Thư ở đằng sau, trề môi nhìn bóng dáng Như.

- Đi chơi với trai mà bỏ bọn mình bơ vơ như thế này đây. – Thư chẹp miệng.

- Thôi bà ơi, tác thành cho đôi uyên ương đó đi a, cơ mà cũng không nên trọng sắc mà như thế chứ. Ai da, thật tủi thân a~ - Nó nhún vai, cười cười nói.

- Ê, hay bà với tôi đi ăn uống gì đó không? – Thư nháy mắt.

- Ý kiến hay, đi ăn pizza hải sản nhé? – Nó cười.

- Rất đúng ý tôi. – Thư cười rồi kéo nó đứng dậy.

Hai người khoác tay nhau cười nói vui vẻ...

oOo

Tại Thổ Thiên Long...

Bố Vương và Thành đang ngồi uống trà cùng nhau...

Thành nhấp một ngụm trà rồi nghiêm túc nhìn bố Vương, nói.

- Bố, như thế này thì không ổn đâu. Chẳng lẽ bố cứ để sáu cậu kia vây quanh lấy Tiểu Hỏa Nhi suốt sao? Rồi nhờ đâu, con bé động tâm với cả mấy người bọn họ thì... quả thật không ổn. Quá đa tình!

Bố Vương nghe vậy, nhẹ nhàng đặt tách trà xuống bàn, cười nói.

- Con yên tâm, bố làm gì cũng phải tính toán kỹ chứ, đây lại đặc biệt là chuyện liên quan đến hạnh phúc của Tiểu Hỏa Nhi, sao bố có thể để qua loa được. Sáu chàng trai đó đều là người tốt, đều biết quan tâm, chăm sóc đến người mình yêu thương, và đặc biệt, đều yêu Tiểu Hỏa Nhi, con bé cũng thích mà đúng không?

- Có lẽ. – Thành gạt nhẹ đầu – Nhìn thái độ của con bé đối với họ rất khác lạ... Nhưng, bố tính như thế nào rồi?

- Hừm, con cũng đã trưởng thành rồi, đủ lớn để biết điều này. Để bố kể cho con nghe về lời tiên tri của Ngài Long Thiên Quốc Nhiễm – cụ Tổ của chúng ta nhé!

Bố Vương khẽ cười rồi vẫy tay với Thành. Hai người chạm đầu vào nhau rồi thì thầm gì đó...

...

oOo

Nhiều ngày sau...

Tại nhà nó...

Nó đang ngồi xem ti vi, thì bỗng dưng có tiếng bước chân chạy xồng xộc vào nhà...

- A! Nhi ơi!! Có tin này đặc biệt lắm nhé!!

Thư từ đâu chạy đến, lao vào ghế sofa – nơi nó đang ngồi làm nó nãy mình.

Nó ôm ngược trần tình rồi nhăn nhó nhìn Thư.

- Có chuyện gì mà bà trông ghê... ghê vậy?

Thư thờ hồng học rồi hít một hơi nói.

- Bà biết chị Như nhà mình không?

- Bà làm sao đây? Chị Như sao tôi lại không biết, hỏi thế mà cũng hỏi nữa. – Nó bĩu môi.

- Ừ, tôi hỏi cho có lệ thôi, hehe... mà chị Như với anh Kiệt nhà bà ấy...biết sao không? – Thư tỏ ra vẻ mặt thần bí.

Nó lắc lắc. Sao lại liên quan đến anh trai nó nữa?

Thư vỗ ngược ra oai, rồi nhìn thẳng vào mặt nó, nói.

- Bà đúng là không biết cập nhật thông tin, nghe tôi nói đây này, chị Như và anh Kiệt – hai người đó đang hẹn hò đấy!

....

----- Hết chương -----

- Lại có thêm một cặp đôi nữa rồi nè!

- À mà vấn đề về bộ truyện mới ấy, nếu Hime vẫn có thể bảo đảm được lịch ra truyện bình thường thì vẫn được các bạn ủng hộ ra truyện chứ à?

- Mong các bạn ủng hộ truyện.

- Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Mùa đông ấm áp

...

-... chị Như và anh Kiệt đang hẹn hò đấy!

Nó tròn mắt, há hốc.

- Bà, là nói thật à?

- Tôi lại nói dối bà cái chuyện như thế này à? Tôi vừa bắt gặp họ đang nắm tay nhau đi dạo ngoài kia kìa. Trông tình tứ lắm. – Thư nháy mắt.

Nó chẹp chẹp miệng rồi xuýt xoa nói.

- Sao họ lại có thể đầu chị em mình nhỉ? Về tôi với bà phải tra khảo cho ra ngô ra khoai mới được. Cơ mà, hai người họ đến với nhau, tôi cũng rất ủng hộ a.

Thư cũng cười cười gật đầu.

- Chị ấy cũng có đôi có cặp rồi, tôi cũng có rồi, bà cũng nên có chứ?

Nó chỉ nhìn Thư rồi mỉm nhẹ rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chẳng biết bao giờ hạnh phúc mới thật sự đến với nó...

oOo

Một khoảng thời gian dài sau...

Tháng 11, mùa đông với tiết trời lạnh giá đã tràn về nơi đây.

Hôm nay nó được bốn vị Tổng giám đốc quyền lực cho phép về sớm, vì vậy mà, mới khoảng bốn giờ chiều nó đã nhanh chóng xách túi đi về. He he.

Không phải là nó lười đâu, nhưng tại ngồi ở đấy làm việc vừa khổ vừa áp lực nữa... nó không chịu nổi a~

Mà biết tại sao nó lại nói là có “bốn vị Tổng giám đốc” không? Vì hiện tại, phòng còn có thêm một nhân vật nữa, đó là Thiên – người hay làm biếng nhất trong bốn người và thường xuyên trốn việc.

Tự dung mấy bữa trước, Thiên đến làm, còn kê bàn làm việc ngay sát với bàn nó làm nó có chút không yên, làm việc cũng không chú tâm nổi.

Mấy ngày vừa rồi, Long và Nam rất chăm chỉ đến đây, mà họ mà đã đến là ngồi lì ở đấy suốt từ lúc bắt đầu giờ làm đến lúc hết giờ làm. Nó thực muốn hỏi ông trời một điều rằng: sao trên đời lại có những người rảnh như thế cơ chứ?

Nhưng việc mà tất cả sáu người họ và nó cùng có mặt ở trong phòng làm việc thật làm nó hoài niệm không thôi, giống như những ngày tháng mà nó còn làm một cô thư kí của hội sinh viên với sáu anh chàng mang biệt danh 6HB ngày nào...

Haiz, thật hoài niệm quá mà.

...

Vừa đi đến cửa tập đoàn, nó đã chạm mặt một cô gái. Ái chà, người quen mà lại không quen.

Đó là cô trưởng phòng marketing – Kim Ái Na mà ngay ngày đầu, nó đi làm, cô ấy đã to giọng với nó lúc ở phòng ăn.

Nó bình tĩnh đi lướt qua cô ta, cứ tưởng là sẽ êm xuôi, ai ngờ cô ta đã nhanh tay kéo lấy tay nó. Nó tỏ vẻ khó hiểu quay lại.

Ái Na nhìn nó, nhếch môi rồi chanh chua nói.

- Đồ con gái lẳng lơ, bẩn thỉu!

Ồ, cái gì vậy? Cô ta nói nó lẳng lơ ư? Nó bẩn thỉu ư? Xúc phạm đến nhân phẩm của nó rồi nhé!

- Chị Ái Na này, chị lớn tuổi hơn em mà sao có thể ăn nói vô văn hóa vậy nhỉ? Em lẳng lơ, em bẩn thỉu? Chị có nhầm lẫn với ai không chị? Em chẳng hề làm bất cứ việc gì sai trái, em cũng chẳng bao giờ gây chuyện với chị. Kể từ lúc em mới làm ở đây đến tận bây giờ, kể cả lần này đi, em mới gặp chị có hai lần, mới hai lần thôi đấy! Vậy mà tại sao chị lại có thể đánh giá con người em tệ như vậy? Chị muốn kiểm chuyện với em là vì gì? Em mong chị có thể suy nghĩ chín chắn trước khi nói ra, chị nhé? – Nó bực dọc tuôn ra cả một tràng, nói xong còn đẩy đẩy gọng kính để tỏ ra mình là người có học.

Ngọn lửa tức giận trong lòng Ái Na như bị thổi bùng. Cùng là nhân viên, tại sao cô ta luôn được mấy vị Tổng giám đốc ưu ái hơn? Tại sao trong tập đoàn chỉ có mình cô ta là luôn được đi bên cạnh họ? Tại sao cô ta luôn được họ quan tâm? Ái Na cô đây là tiểu thư Kim gia, vừa xinh đẹp, quyến rũ, lại tài giỏi, tại sao cô không được như cô ta? Tại sao những con người cao quý kia không để ý đến cô? Cô mới là nổi bật nhất, tại sao anh Bảo lại không thêm nhìn cô lấy một cái...

Ái Na tức giận gơ tay định tát nó...

- Dừng lại! Cô đang định làm cái gì vậy!?

Giọng nam trầm ấm vang lên, đó là Nhật. Nhật đi đến chỗ nó, hất mạnh cánh tay mà Ái Na đang gơ lên ra rồi lạnh lùng nhìn cô ta.

Bị Nhật hất tay, Ái Na suýt ngã, nhưng may bám kịp vào thành cầu thang nên cô ta vẫn trụ được.

- Trịnh... Trịnh tổng? – Cô ta bối rối, khiếp sợ nhìn Nhật.

- Cô tính làm gì cô ấy? Nói cho cô biết, cô mà đụng vào một cọng tóc của cô ấy thôi là không yên đâu. Đừng bao giờ để tôi và cô ấy thấy mặt cô nữa. Cút đi! – Nhật dùng ánh mắt sắc bén, thâm trầm, lạnh lùng ra lệnh.

Ái Na rùng mình, vội vàng cúi đầu rồi rít, rồi chạy đi thật nhanh.

Nhật thở nhẹ một hơi rồi quay đầu lại nhìn nó và đây cũng là lần đầu tiên sau khi nó trở về Trái đất, nó thấy anh cười. Nhật đang khẽ mỉm cười với nó, anh nhìn nó, nói.

- Không sao chứ?

Nó đỏ mặt. Ngơ ngác nhìn anh rồi vội cúi đầu, lí nhí nói.

- Không, em... em không sao.

Nhật nhẹ nhàng xoa đầu nó làm tim nó như muốn rút ra ngoài. Anh bỗng cư xử với nó thật ấm áp...

Tìm nó quả thật rung động rất mạnh.

- Lạnh không? – Nhật cúi mặt xuống hỏi nó.

Nó bối rối gật nhẹ đầu. Bây giờ người nó như cứng đờ vậy, nhưng không phải vì lạnh, sự ân cần của anh khiến nó không biết làm gì ngoài đứng im, vì trong lòng nó đang rất vui...

Nhật khoác lên vai nó một chiếc áo khoác lông dê mà sáng nay anh đã mang.

- Trời đang lạnh, mặc vào không sẽ bị cảm. Giờ, anh đi đây, về sớm đi.

Nó ngược lên nhìn Nhật gật gật đầu, đỏ mặt cười tươi.

Nhật mỉm nhẹ rồi đi, vừa nãy, anh định xuống xem cô nhóc này đã đi chưa. Sáng nay anh chuẩn bị cho nó một chiếc áo khoác, may mắn áo đã đến tay người rồi.

Nó nhìn theo bóng dáng Nhật, cười hạnh phúc. Nó cảm nhận được trái tim mình như đang nhảy nhót. Sau đó, nó cũng quay người bước đi.

Nhưng vừa bước được mấy bước thì...

- Hòa Nhi!

Ai đó đã gọi nó, nó liền quay ra và người nó thấy là Bảo với một tay để ở sau lưng.

- Ủa, sao anh lại chạy tới đây làm gì? – Nó ngạc nhiên.

- Muốn đưa em cái này này. – Bảo nhẹ nói rồi đưa cho nó một chiếc mũ len có cái na đỏ hồng, trông rất đáng yêu.

Nó tròn mắt nhìn rồi cười cười.

- Cho em à?

Bảo mỉm nhẹ rồi gật đầu, rồi anh bỏ nhẹ cái túi mà anh để sau lưng xuống đất. Anh tự mình đội chiếc mũ len lên đầu nó.

Nó nhìn từng cử chỉ của anh rồi cười.

Sau khi đội xong, Bảo hải lòng nhìn thành phẩm của mình rồi gật đầu nói.

- Đẹp rồi đấy, thôi, về đi không cảm lạnh.

- Vậy em về nhé, tạm biệt!

Nó vẫy vẫy tay Bảo rồi quay lưng bước đi.

Bảo thờ nhẹ nhìn theo bóng dáng nó rồi cầm lấy cái túi để dưới đất lên.

Trong chiếc túi đó là một chiếc áo khoác nữ...

...

Nó mặc chiếc áo khoác Nhật đưa, đội trên đầu chiếc mũ len Bảo cho, cảm thấy ấm áp cả bên trong lẫn bên ngoài. Trong lòng nó quả thực như có một dòng suối ấm áp đang chảy qua. Thời gian gần đây, họ đối với nó rất tử tế, ân cần; họ và nó còn thay đổi cả cách xưng hô với nhau nữa. Có vẻ như khoảng cách giữa họ và nó đang gần hơn hoặc cũng có thể là họ đã trở nên thân thiết hơn với nó. Nó bỗng thấy lòng mình như đang vui mừng.

Mùa đông là mùa lạnh giá, nhưng đối với nó lại ấm áp biết nhường nào...

----- Hết chương -----

- Có rất nhiều bạn hỏi Hime về lịch ra chương mới. Lịch ra chương mới của Hime rất thất thường nhưng vì để cho các bạn đọc giả đỡ phải chờ lâu, từ bây giờ Hime sẽ thông báo ngày ra chương mới cụ thể ở cuối mỗi chương truyện.

- Chương 78. Bữa ăn ngọt ngào - sẽ được ra vào ngày 28/6/2017. Mong các bạn đón đọc.

- Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Bữa ăn ngọt ngào (1)

Sáng sớm...

- Anh Kiệt! Anh đừng giành bánh của em chứ! Sao anh xấu tính thế nhỉ?

Nó phồng má nhìn Kiệt đang lén lút lấy một miếng bánh trứng của mình.

- Thì em cho anh một miếng không được à? Anh em với nhau mà như thế đấy! – Kiệt bĩu môi.

- Anh là phải nhường em, nghe chưa? Anh không cho em bánh thì thôi đi lại còn đi lấy bánh của em. Chị Như, chị bảo anh Kiệt đi, anh trai gì mà suốt ngày giành ăn của em gái... - Nó chống tay, hắt mặt nhìn Kiệt rồi lòi cả Như vào.

Như đang ăn, nghe tên mình thì ngước lên, tròn mắt nhìn nó.

- Sao tự dưng lại liên quan đến chị nữa? Cơ mà Kiệt, anh ăn của em này, đừng giành phần của Nhi nữa, tại em mua ít bánh, cứ tưởng không ai thích ăn bánh này cơ chứ.

Kiệt chẹp miệng nhìn nó rồi quay ra nhìn Như, cười ngọt ngào, khẽ xoa đầu cô, nói.

- Em dứt cho anh ăn đi!

Như trề môi nhìn Kiệt rồi bật cười đưa miếng bánh lên miệng Kiệt.

...

Hai người cứ tình cảm với nhau làm nó với Thư đứng hình tại chỗ, mặt bày ra biểu cảm như không thể tin nổi.

- Bộ hai người này xem chúng ta như người vô hình rồi à? – Thư kéo kéo tay nó, nói nhỏ.

Nó lắc đầu thờ dãi. Tự dưng đang nhìn một anh Kiệt năng động giờ lại làm mấy cái hành động như thế này... khụ, làm nó muốn sồn gai ốc.

- Thư, quả... quả thật là tôi không thể chịu nổi cái khung cảnh trước mặt này nữa rồi. Tôi phát sợ rồi, tôi phải đi đây.

Thư thấy nó đứng dậy thì vội kìm tay nó lại.

- Ày, bà định đi đâu?

- Đi làm chứ còn đi đâu nữa, cái bà này... – Nó tỉnh bơ.

- Bà bị cuồng công việc hả Nhi? Hôm nay được nghỉ mà. – Thư lắc lắc đầu nhìn nó.

- Nghỉ á? À... ừ, ừ nhỉ, tôi quên mất. – Nó giờ mới lơ ngơ nhớ ra.

Hôm qua có thông báo toàn bộ nhân viên được nghỉ một ngày – là ngày hôm nay, nghe bảo là mấy vị Tổng giám đốc có cuộc họp quan trọng với mấy cổ đông thì phải.

Nó xoa trán, sao ngày nghỉ mà nó lại quên nhỉ? Quái lạ!

- Thế bây giờ bà định đi đâu?

- Được nghỉ thì... đi ngủ thôi. – Nó gãi đầu cười nhìn Thư.

Ai da, hôm nay phải ngủ cho thật đã mắt mới được a.

Thư nhún vai rồi cười tít mắt.

- Vậy bà đi ngủ đi, hôm nay anh Quân hẹn tôi đi chơi rồi. Giờ tối cũng phải đi đây, nhìn hai người này, thật không chịu nổi rồi.

Thế, Thư cầm lấy cái túi xách và áo khoác chạy ra ngoài luôn.

Nó chán nản nhìn theo bóng Thư rồi đi lên phòng.

...

Vừa mới nằm xuống giường, vừa mới chợp mắt thì điện thoại nó bỗng reo lên.

“Ai mà biết chọn đúng thời điểm phá người ta ngủ thế không biết” – Nó ngáp ngắn ngáp dài cầm điện thoại lên.

- A lô, ai đấy?

- [.....]

Chẳng biết đầu dây bên kia nói cái gì mà mắt nó bỗng sáng bừng.

- Dạ, được, được mà, giờ em cũng đang rảnh, chẳng có việc gì làm. Vâng, vâng... Tạm biệt anh!

Nó vui vẻ đập máy rồi chạy vào phòng tắm thay đồ...

Hai mươi phút sau...

Nó đứng ở cổng nhà, có vẻ như đang chờ ai đó.

Một lát sau, một chiếc ô tô đỗ tiến về phía nó. Chàng tài trong xe trang bị kính mít, bước xuống xe đi về phía nó.

- Khụ, siêu sao khở nhỉ? Ra đường mà trang bị kính như ninja ấy! – Nó buồn cười nhìn Nam.

- Anh có muốn như thế đâu. Haiz, cũng mệt mỏi lắm chứ. Mà bỏ đi, đi thôi chứ? – Nam xua xua tay.

- Được chứ, may mà hôm nay anh rủ em đi ăn, chứ không em ở nhà chán ngắt. – Nó gật đầu nhìn Nam rồi cùng anh đi vào xe.

...

Ai da, ngồi trong xe ầm ĩ lên, Nam bật những bài hát do chính anh hát cho nó nghe.

Nó ngân nga theo mấy giai điệu rồi cười hỏi anh.

- Mà hồi trước, em có thấy anh hát bao giờ đâu nhỉ? Sao giờ anh lại chuyển qua nghề này?

- Anh cũng không biết, tự dưng đưa đẩy thế nào mà anh bứt chân luôn vào giới nghệ thuật lúc nào chẳng hay. Cơ mà, anh cũng có đam mê với ca hát. – Nam vừa lái xe vừa quay ra trả lời nó.

Rồi bỗng dưng, anh ngớ ra, khó hiểu hỏi nó.

- Mà sao em lại nói là hồi trước? Ý em là... là sao? Chẳng lẽ, trước kia...

Nghe Nam hỏi đến đây, miệng nó giật giật...

- À... hồi trước, ý... ý em là hồi nhỏ ấy. Đúng rồi, hồi nhỏ em không thấy anh hát. – Nó ngượng ngáp cười, lấp ba, lấp bắp nói.

Ôi trời ơi, sao nó có thể nói mà không suy nghĩ gì hết vậy? Mong là anh ấy không nghi ngờ.

Nam nhìn nó rồi quay đi. Rõ ràng là có gì đó không đúng. Hay tại anh suy nghĩ quá nhiều rồi?

Nó nhìn về mặt của Nam liền nhanh chóng chuyển sang chủ đề khác...

- Mà hôm nay chúng ta sẽ ăn gì thế anh?

- Hôm nay á? Anh sẽ dẫn em đi ăn bánh. Đủ tất tần tật các loại bánh luôn.

Anh sẽ biến bữa ăn hôm nay chỉ có riêng anh với nó thành một bữa ăn thật là ngọt ngào, thật là lãng mạn. Hẳn là sẽ vui lắm đây!

Nó tròn mắt nhìn anh rồi gật gật đầu cười tỏ vẻ khoái chí.

Xong, nó búng tay một cái.

- À mà, em thấy Thư ở nhà hay mò mấy bài nhạc của anh lắm!

- Ủa, Thư là fan của anh à? – Nam tròn mắt.

Thư là fan của anh? Giờ anh mới biết đấy a.

Nó gãi đầu đầu.

- Em cũng không biết nữa, nhưng em nghĩ thế! – Nó bật cười nhìn Nam.

Nam bỗng nhìn nó thật lâu.

Nó thấy anh nhìn mình mà không có phản ứng gì thì dừng cười, chớp chớp mắt nhìn anh.

- Sao vậy? Mặt em có gì à?

Nam vội lắc lắc đầu rồi nhẹ nói.

- Nụ cười của em rất giống với một cô gái, nụ cười trong trẻo, thuần khiết.

- “Cô gái” ấy là ai? – Nó tỏ vẻ tò mò hỏi.

- Cô ấy tên là Dương Ngọc Nhi.

Nam không nhìn nó mà trả lời, anh đang nhìn bên ngoài đường kia. Đã lâu rồi anh không thấy bóng dáng cô nhóc ấy, lòng anh lúc này bỗng thật buồn.

Nó nghe anh nói vậy, cứng người một lúc rồi cũng chỉ thở nhẹ, quay mặt ra chỗ khác.

....

----- Hết chương -----

- Chương 79. Bữa ăn ngọt ngào (2) sẽ được ra vào ngày 2/7/2017. Mong các bạn đón đọc!

- Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Bữa ăn ngọt ngào (2)

- Nhi! Ê, Nhi! Nhi!

...

Giọng nói của ai đó.

Ai đó đang gọi nó, nhưng mắt nó nặng trĩu, chẳng buồn mở ra.

Cuối cùng, nó lờ mờ mở mắt và đập vào mắt nó là khuôn mặt phóng đại của Nam làm nó giật mình, tròn mắt bật dậy.

- Ôi, anh... anh Nam, anh làm em giật mình.

- Khụ, anh chỉ là kêu em dậy thôi mà. Ngủ gì mà say thế? Đến nơi rồi đấy! – Nam xua tay cười cười.

Hóa ra này giờ nó ngủ. Ôi, ngủ lúc nào mà nó không biết ta?

Nó và Nam bước xuống xe, đứng trước một nhà hàng lớn.

- Ủa, nhà hàng này trông quen quen... A! Là nhà hàng của anh Long này! – Nó quay ra nhìn Nam.

- Ừ, hôm nay là nhà hàng anh ấy có sự kiện đặc biệt. Nhà hàng hôm nay sẽ chỉ làm bánh, ngoài ra không phục vụ bất cứ thứ gì khác. Vì vậy mà anh mới dẫn em đến, hôm nay sẽ có rất rất là nhiều các loại bánh ngon. Em thích ăn bánh chứ? – Nam gãi đầu cười.

- I love it. He he. – Nó nháy mắt, tung ra vào chữ tiếng Anh mà nó biết.

- Oh, ok.

Nam hài lòng xoa đầu nó rồi kéo tay nó vào trong. Hôm nay anh đã phải chuẩn bị kĩ lưỡng lắm rồi, nghe nói hiện tại anh Long đang phải đi công tác ở mấy thành phố khác, còn mấy người còn lại kia thì hôm nay phải tham gia một cuộc họp rất quan trọng với mấy cổ đông lớn. Vậy là chỉ còn mình anh rảnh, và hiện tại cũng chỉ có mình anh với nó.

Nghĩ tới việc chỉ có mình anh với nó cùng thưởng thức một bữa ăn ngọt ngào ở đây mà không xuất hiện ‘bóng đèn’...

Ôi, hồi hộp quá!

- Anh Nam, mình ra chọn bánh đi? – Nó kéo kéo tay Nam làm anh bưng tỉnh.

- Ừm, được rồi, đi thôi nào. – Nam vui vẻ gật đầu.

...

Hai người chọn xong hai đĩa bánh đầy liền hí hửng kéo nhau ra một chiếc bàn kê quây bánh ngồi.

Nam cứ ngỡ bữa ăn ngọt ngào của anh với nó sẽ bắt đầu ngay bây giờ, nào ngờ...

- Ủa, Nam, Nhi, hai đứa cũng ở đây à?

Một giọng nói mà Nam ghét cay ghét đắng vang lên, tìm Nam như vỡ tan, anh ngơ ngác hướng ánh mắt vô hồn nhìn về phía phát ra giọng nói.

- Anh Long!?

- Hừm, chú làm gì mà tỏ vẻ bất ngờ dữ thế? – Long nhìn Nam vẻ khó hiểu rồi quay ra cười với nó - Chào Nhi.

- Vâng, chào anh. – Nó mỉm nhẹ.

Cảm xúc của Nam hiện giờ là không thể diễn tả nổi. Anh thật sự muốn cho người bắt cóc Nam đi đâu đó thật xa để đỡ phá hỏng chuyện tốt của anh. Bực mình thế nhỉ?

- Này, anh Long, đáng ra giờ này anh đang công tác ở thành phố khác chứ, sao anh lại có mặt ở đây? Kì quái. Anh trốn việc phải không? Này này, cấp trên mà như vậy là không được đâu. Thôi, anh mau đi làm tiếp đi. Đấy. Nhi, em xem, ông chủ lớn của biết bao nhà hàng lớn mà như vậy thì sao coi được đúng không? Chẹp... – Nam cố gắng tìm cớ xua đuổi Long, nhân tiện cho nó thấy được bộ mặt lười biếng của Long.

Long thân nhiên kéo ghế ngồi xuống cạnh nó rồi nói.

- Mấy việc còn con ấy, anh làm xong hết rồi, với lại anh công tác đến giờ cũng được ba, bốn ngày rồi, sáng nay anh về sớm, tiện thể ghé qua đây xem mọi người làm thế nào, ra sao rồi. Ai ngờ lại gặp Nhi của anh chứ. – Nói xong còn xoa xoa đầu nó.

- Ê, anh nói năng cho cẩn thận xem nào, “Nhi của anh” – nói mà không biết ngượng mồm gì cả. Hừ, đồ Long “bóng đèn”. – Nam lườm Long.

Lần thứ hai Long bị người khác gọi mình là Long “bóng đèn”.

- Kệ anh đi. – Long nhún vai, cười cười.

“A, cái này gọi là cười đều, cười khiêu khích này...” – Nam tròn tròn mắt nhìn Long đầy phẫn nộ.

Long vẫn có vẻ như không để ý, anh quay ra vẫy tay với một cậu nhân viên đứng gần đấy.

- Dạ, Long tổng, anh cần gì ạ? – Nhân viên đó cung kính cúi người.

- Phiền cậu lấy giúp tôi một phần giống cô gái nhỏ này nhé! – Long vừa nói vừa chỉ tay vào đĩa bánh của nó.

Nó quay ra nhìn Long.

- Ủa, anh có sở thích giống em à?

- Hừm, anh không, anh không hay ăn bánh lắm nên chọn phần giống em. Anh nghĩ với đồ ăn thì trình độ em không tệ đâu nhỉ? – Long lắc đầu cười.

Nó nghe vậy, đỏ mặt, gãi gãi mũi nói.

- Ấy da, ăn ấy à, anh cứ phải hỏi em, còn việc làm ra mấy món ăn mới đến lượt em hỏi anh.

Long và nó nhìn nhau cười ngọt ngào.

Nam ngơ ngơ nhìn cảnh trước mắt. Tình hình hiện tại, có vẻ như anh đang bị biến thành ‘bóng đèn’ thì phải. Hừ, Long quả là nhân vật nguy hiểm, nhìn khuôn mặt anh hiền lành như nai vậy nhưng mà thực chất lại không phải một con nai ngoan hiền gì hết. Chắc, được, được lắm!

- Anh Long mới về mà khỏe thật nhì? Nói rất nhiều đấy. Hừ! Thật là không thể ư nổi. – Nam bữu môi nói.

Nó nhìn vẻ mặt của Nam, không nhịn được phì cười. Tính cách của Nam thực rất đáng yêu.

Long vuốt trán, không nói gì, xua xua tay cho qua.

- Long tổng, phần bánh của anh đây ạ.

Đúng lúc này nhân viên phục vụ ban nãy đã mang phần bánh giống hệt với phần bánh của nó đem đến cạnh Long rồi nhẹ lui xuống.

- Được rồi, chúng ta ăn thôi!

Long rõ ràng có ý nói là với cả hai người nhưng hướng nói lại chỉ về mỗi nó. Kiểu như là chỗ này chỉ có mỗi anh và nó tồn tại. Nam nhếch môi nhìn Long, nhìn bản mặt anh lúc nào sao trông nó đều thể nhì, đáng ghét quá đi mất!

Thôi, quên Long đi, giờ anh chỉ nghĩ đến nó thôi.

Nam thở dài một hơi rồi quay ra mỉm cười với nó, anh đưa đến miệng nó một miếng bánh mứt.

- Nhì, em ăn thử bánh này xem sao. Anh thấy cũng ngon này!

Nó nhìn Nam rồi há miệng, miếng bánh ngọt mềm, ngon chui vào trong miệng nó. Nó vừa ăn vừa gật đầu, tay giờ biểu tượng ‘like’ cho Nam.

Nam thích thú cười tươi rồi quay ra nhìn Long với ánh mắt khiêu khích thì thấy Long đang nhìn nó chăm chăm. Nam khó hiểu nhìn Long một lúc rồi lại kê, quay ra nói chuyện với nó...

...

“Tại sao anh lại luôn có cảm giác kì quái vậy nhì? Dương Ngọc Nhi, Long Ngọc Nhi... Long Hòa Nhi này rốt cuộc là ai? Từ đâu đến? Tại sao mọi thông tin anh cho người điều tra đều không có gì hết? Rốt cuộc là sao?” – Long bồi hồi suy nghĩ, trong lòng tràn ngập thắc mắc.

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Cái tên Dương Ngọc Nhi

Trên con đường thành thị đông đúc, người đi kẻ lại, xe cộ nườm nượp. Có một chiếc ô tô đen bóng, sang trọng nổi bật nhất trong dòng người ấy đang chạy bon bon trên đường.

Trong xe...

- Đây, Tinh Anh, gà rán anh mua ở đâu mà ngon vậy? – Nó vừa cầm chiếc đùi gà rán mùi vị thơm lừng vừa lấy tay chọt chọt vào vai Tinh Anh ngồi ghế trên.

- Mua ở đâu? Là anh tự làm cho em đấy. Thế nào? Thấy siêu không? – Tinh Anh hất mặt, vỗ ngực oai hùng nói.

- Vậy cơ? – Nó tròn mắt tỏ vẻ không tin rồi cúi xuống ăn tiếp. Tên này rõ hay chém gió!

Bảo đang lái xe, cười nhẹ quay xuống.

- Gà rán này là do Long làm.

Nó nghe vậy, vội hướng Bảo nói.

- Ô, thế ra có kẻ tự nhận à?

Bảo nhún vai rồi cười quay ra tiếp tục chú tâm lái xe. Ấy da, cũng không thể mãi nói mà bỏ việc được a.

- Nhưng mà anh cũng phụ Long làm đấy chứ. Trong những miếng gà rán mà em đang ăn ngon lành ấy, có biết bao mồ hôi của anh. Em phải quý trọng và yêu thương người làm ra nó! – Tinh Anh nhếch nhếch lông mày.

- Khụ, cái gì cơ? Vậy là anh đổ mồ hôi của anh vào đây rồi cho em ăn á? Eo ôi, anh ở dơ nó vừa vừa thôi chứ! Em làm sao ăn? – Nó giả bộ chọc Tinh

Anh.

He he, ai bảo đột trước suốt ngày soi mói rồi bắt bẻ nó, mấy hôm nay tự dưng dễ tính, hiện tại chính là cơ hội nó phục thù a.

Nghe đến đây, miệng Tinh Anh giật giật. Anh hít thật sâu, rồi thở thật dài sau đó quay ra nhìn nó, xoa trán, hết sức bình tĩnh nói.

- Là mồ hôi công sức, là công sức, là tâm huyết của anh, cô nương ạ!

Nó bật cười nhìn thái độ của anh rồi xua xua tay, quay ra nhìn phía bên ngoài.

- A, anh Bảo, đến nhà em rồi, anh thả em ở đây đi.

- Hà? Đến rồi à? Vậy, em xuống từ từ nhé! Ngủ sớm đi. – Bảo nhẹ nói rồi cho xe dừng ở một bên đường.

Nó mở cửa xe, bước xuống rồi cúi đầu chào, nói.

- Cảm ơn hai anh đã dẫn em đi xem phim và đưa em về nhà. Em cảm ơn anh Tinh Anh vì đã bỏ ra biết bao mồ hôi công sức trong những miếng gà rán mà em ăn. Em cảm ơn, tối rồi, hai anh về cẩn thận. Bye!

Kết thúc, nó cười tươi rồi vẫy tay với hai người.

Bảo với Tinh Anh ở trong xe gật đầu cười rồi vẫy tay lại với nó. Và mãi tới khi bóng nó khuất sau bóng đèn thì Bảo mới cho xe quay đầu trở về.

oOo

Trong nhà...

Kiệt vừa ngồi coi ti vi với Như vừa ăn trái cây, thấy nó về, anh gọi nó.

- Này, Tiểu Hóa Nhi, em đi đâu về muộn vậy?

Nó vuốt vuốt tóc rồi đi đến sofa ngồi cạnh anh, tiện tay đưa miếng táo anh chuẩn bị ăn cho vào miệng nó ngon lành.

- Em vừa từ rạp chiếu phim về. Có chuyện gì mà tự dưng anh quan tâm chuyện em về sớm hay muộn thế?

- Con bé này, anh là anh trai em cơ mà, không quan tâm em thì quan tâm ai đây? Đối với anh, em là một đứa em gái mỏng manh, dễ vỡ, thuần khiết, luôn cần được bảo vệ. Cương vị anh, là một người anh trai của em, anh luôn phải...

- Thôi thôi... kìa, anh... đừng có giờ cái giọng ấy ra nữa. Em thực sợ lắm ~ Rõ sến... – Nó vội vàng kêu Kiệt dừng lại.

Nói mấy từ giản dị như thường ngày có được không? Lại còn “mong manh, dễ vỡ...”

Khụ, thật chẳng giống anh của ngày thường.

Kiệt trẻ môi nhìn biểu cảm của nó rồi chẹp miệng nói.

- Thật ra là anh có chuyện muốn nói với em. Khoảng mấy ngày nữa, bố sẽ qua đây. Anh nghĩ chúng ta nên chuẩn bị chỗ ở cho bố.

- A! Bố qua đây thật hả? Hừm, vậy anh lo chuẩn bị chỗ cho bố đi, ở đây, em cũng không có quan hệ rộng rãi, anh nhờ chị dâu đi nhé! Em đi ngủ đây, anh chị làm gì thì làm, chúc hai anh chị vui về! He he.

Nó nháy mắt nhìn Kiệt cười cười rồi chạy một mạch lên phòng.

Kiệt với Như ở đằng sau tròn mắt nhìn nó.

“Làm gì là làm gì?”

...

Đang chuẩn bị đi vào giấc ngủ thì bỗng dưng chuông điện thoại nó reo lên.

Nó khó chịu mở đèn lên rồi áp điện thoại vào tai.

“Sao lúc nào nó muốn ngủ cũng bị phá thế?”

Vì không đeo kính nên nó không nhìn rõ tên người gọi, chỉ một mồm nói.

- A lô, ai đấy? Trời khuya rồi mà còn gọi làm cái gì? Không để cho người ta ngủ cái à? Bực bội.

- [A lô, cô... có phải là Hòa Nhi không ạ?] – Đầu dây bên kia vang lên một giọng nam rụt rè.

- Không tôi thì ai, anh gọi là phải biết rồi chứ. Có chuyện gì, nói nhanh đi. – Nó khó chịu nói.

- [À ừm, tôi là nhân viên quán bar Thiên Đường, ở đây có một vị khách đang rất là say, tôi thấy số cô được lưu đầu tiên, vậy mong cô có thể đến đón vị khách này sớm, quán chúng tôi sắp đóng cửa rồi. Cảm ơn cô.] – Nhân viên bên kia nói.

- À à này...

Nó chưa kịp nói thêm gì thì anh ta đã cúp máy. Nhân viên gì mà vô duyên thế?

Mà là ai được ta? Sao lại say giờ này chứ? Rõ mệt.

Nó ảo não bước xuống chiếc giường ấm, nhanh chóng thay quần áo rồi gọi điện cho một chiếc taxi.

May mà giờ này taxi vẫn hoạt động.

o0o

Bar Thiên Đường..

Nó rào bước đi vào quán. Bar hiện nay còn rất là ít khách, mà cũng đều là khách say xỉn đến nỗi không đứng dậy nổi. Nó đang đi thì có một nhân viên nam chạy tới.

- Cô là Hòa Nhi?

Nó gật gật đầu.

Chưa kịp nghĩ ngợi gì, anh ta đã kéo nó đến một chiếc phòng Vip rồi quay người nói.

- Tôi là người đã gọi cho cô, vị khách đang say hiện đang ở bên trong, mời cô vào!

Nó nghi hoặc nhìn anh nhân viên rồi nhẹ đẩy cửa bước vào...

Mong đây không phải là lừa nó, chứ nhỡ đầu vào trong này mà vào gặp một lão biến thái thì...

Căn phòng với thứ ánh sáng mờ nhạt, mùi rượu nồng nặc vây quanh khắp người nó làm nó khó chịu không thôi. Nó đi đến chiếc ghế dài kia, và nhìn thấy tấm lưng của một người đàn ông. Nó kéo khuôn mặt của anh ra...

- Ôi, anh Thiên! – Nó hốt hoảng nâng người anh lên – Làm... làm sao mà anh say thế này? Mau, mau dậy đi!! Thiên! ANh Thiên! – Nó vừa kêu tên Thiên vừa vỗ vỗ vài cái mặt đẹp của anh.

Sao lại có thể say tới mức này cơ chứ? Mà mấy người kia không đi cùng anh ấy sao?

Nó cố hết sức gọi tên Thiên và cũng cố hết sức đánh Thiên thật mạnh cho Thiên tỉnh dậy.

Bỗng, mắt Thiên lờ mờ mở ra. Anh nhìn nó, nó nhìn anh. Rồi bỗng dưng, rất nhanh, Thiên kéo mặt nó xuống, áp xuống môi nó một nụ hôn nồng nàn.

Nó bất ngờ, tròn tròn mắt nhìn anh.

Cái, cái quái gì đang xảy ra vậy?

Nó cố gắng đẩy Thiên ra nhưng càng đẩy, Thiên càng áp nó chặt hơn...

Mùi rượu càng làm nó trở nên mất lý trí.

Và rồi... cả hai cùng chìm trong nụ hôn ấy...

Một lúc sau, Thiên thả nó ra, nó mơ màng rồi giật mình, tát bóp Thiên một cái.

- Anh, anh bị làm sao vậy? Anh làm cái quái gì vậy? – Nó đỏ mặt, nhịp tim dồn dập nói.

Thiên nhìn nó một lúc rồi bỗng dưng nở nụ cười...

- Em là... Dương Ngọc Nhi có phải không?

Nghe anh nói, nó cứng người...

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhoc Cậ, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 81

Nhi, em chính là Ngọc Nhi của anh đúng không?

Thiên nhẹ đưa tay lên mặt nó, lăm bắm nói.

Nó cắn môi, cứng ngắc nhìn khuôn mặt bánh trai hồng hào vì say trong men rượu của Thiên.

- Em... không biết Dương, Dương Ngọc Nhi mà anh nói đến là ai. Em là Long Hòa Nhi! Là Hòa Nhi! Anh, nhầm rồi! – Nó lấp bắp chối đi.

Tại sao anh ấy lại nói như vậy? Anh ấy biết gì rồi chẳng?

- Không, em là Ngọc Nhi. Cuối cùng anh cũng được gặp em rồi. Anh rất...

“ Huych “

Thiên bỗng ngã cái huych xuống đất rồi thiếp đi luôn. Nó chạy đến đỡ anh dậy rồi ra ngoài nhờ một anh nhân viên cùng nó đưa Thiên ra ngoài, đẩy vào trong chiếc taxi mà nó đã gọi hồi nãy.

Chú ơi, chú cho cháu về nhà đi ạ. - Nó nói với chú lái xe ngồi trước.

Nó cũng muốn đưa Thiên về nhà của anh nhưng nó không biết địa chỉ cụ thể, lại không đem theo điện thoại để gọi cho mấy người kia đến đón.

Giờ chỉ còn cách đưa về nhà nó thôi.

oOo

Về đến nhà...

Nó cùng chú lái xe đỡ Thiên vào trong.

Đưa Thiên đến cửa nhà, nó cúi đầu rồi đưa tiền cho chú lái xe.

- Phù, đến đây được rồi chú. Cháu cảm ơn chú, cháu gửi tiền ạ! Chú khỏi thôi lại chú nhé! Chú đi đường cẩn thận ạ!

...

- Chị Như, anh Kiệt, Thư ơi! – Nó đập đập cửa kêu lớn.

Haiz, vừa nãy đi vội quá đến chìa khóa nhà cũng không đem theo.

“ Cách “

- Gì vậy Nhi? – Như chớp chớp mắt mở cửa nhìn nó. Cô và Kiệt vẫn đang ngồi xem phim.

Bỗng nhìn thấy Thiên đang mê man bên cạnh, Như vội vàng chạy đến đỡ cùng nó.

- Ủa, anh ấy bị làm sao vậy Nhi? Mùi rượu nồng quá!

- Em cũng không biết sao anh ấy uống ra nồng nức này nữa chị. – Nó lắc lắc đầu.

Cùng lúc đó. Kiệt và Thư từ trong phòng khách chạy ra. Bốn người cùng đỡ Thiên vào sofa.

Thiên nằm xuống, anh đưa tay nói lỏng cà vạt, miệng vẫn lăm bắm tên nó.

- Mọi người trông chừng anh ấy để em đi gọi điện cho mấy người kia!

Thế rồi nó nhanh chóng chạy lên phòng, lấy điện thoại và gọi cho Bảo.

Một lát sau...

Năm người: Nhật, Bảo, Long, Tinh Anh và Nam xồng xộc, xồng xộc chạy vào nhà nó. Thấy các anh, nó vội vàng chạy đến hỏi tội.

- Các anh thế nào mà lại để anh ấy đi uống rượu một mình thế này? Hay lại chơi trò tẩy chay anh ấy rồi? – Nó nhăn mặt trách móc. Lúc nhìn thấy Thiên với bộ dạng say mèm, trong lòng nó lo lắng muốn chết.

Năm người nhìn nhau, rồi Tinh Anh quay ra gãi gãi đầu nhìn nó, mặt bí xị.

- Thì hỏi chiều Thiên nói bữa nay sẽ về nhà với hai bác nhà. Ai mà biết cậu ấy lại đến bar một mình! Còn cái gì mà ‘tẩy chay’? Cậu ấy tẩy chay bọn anh thì đúng hơn! Đi bar không rủ ai hết, xấu tính chơi đi mảnh một mình. Hừ! À mà, trong lúc cậu ta say, cậu ta có làm gì em không Nhi?

Tinh Anh nắm lấy hai bả vai nó dung dung.

Nghe Tinh Anh hỏi vậy, nó bỗng nhớ đến nụ hôn của nó và Thiên làm mặt nó bỗng đỏ ửng.

- A! Thế nào lại đỏ mặt kia? Em ấy đỏ mặt, chứng tỏ, anh Thiên thực sự đã làm gì đó rồi! Nhi, mau nói cho anh biết đi, Nhi! – Nam tình mắt thấy được biểu cảm trên khuôn mặt nó, vội nói lớn rồi hăm hăm đi tới chỗ nó.

Nó cúi đầu, che mặt, lấp ba lấp bắp chối.

- Không, làm gì... là làm gì cơ chứ? Chẳng, chẳng có chuyện gì xảy ra hết đó! Không có...

Trong khi nó và Nam đang giằng co nhau thì bốn người: Nhật, Bảo, Long, Tinh Anh đã xuất hiện bên cạnh Thiên, rồi người thì đánh, người thì đá, người thì lấy gối đập Thiên...

Nó nghe thấy tiếng đánh đập liên ngắc mặt thì thấy mấy người kia đang đánh ‘hội đồng’ Thiên, vội chạy ra ngăn lại...

- Đây, mấy anh làm cái quái gì vậy? Anh ấy đang say mà! Dừng lại đi! Mau dừng!

Mặt khác, Nam đứng ở đằng sau, hươ chân múa tay, cổ vũ hết sức nhiệt tình.

- Đánh anh ấy đi! Đánh thật là đau vào! Cố lên! Dám làm chuyện lung tung với Nhi! Đáng đời anh ấy!

...

Thế, người can thì cứ can, người đánh thì cứ đánh, người cổ vũ thì cứ cổ vũ.

Còn ba người: Như, Kiệt, Thư thui thủi đứng một bên nhìn.

Họ bị coi như vô hình rồi sao?

Thôi, trả không gian này cho bảy con người ấy vậy...

Thế, cả ba cùng quay ra nhìn nhau và cùng đi lên phòng.

...

- Dừng lại đi!!

Nó bực mình hét lớn làm cho năm người kia dừng lại tức khắc.

- Khụ, khụ... – Thiên mặc dù đang ngủ nhưng chắc vẫn cảm nhận được mình bị đánh.

- Ngồi xuống đi! – Nó nhìn qua Thiên rồi hét tiếp.

Năm người nhìn nhau, ho nhẹ mấy tiếng rồi cũng ngồi xuống.

- Các anh là bạn bè thân thiết như vậy đó hả? Anh ấy đang trong trạng thái không tỉnh táo mà lại có thể làm như thế này? Em cảm nghe chưa! Giờ em đi lên lầu chút, mấy người các anh ngồi trông anh ấy, đợi anh ấy tỉnh lại thì kêu em!

Nó bực dọc liếc hai người kia. Tưởng bọn họ là anh em chí cốt, hoạn nạn có nhau cơ? Ai lại lợi dụng thời điểm này để đánh chứ? Hừ!

Năm người chỉ nhìn nó, gật đầu vế rất rất miễn cưỡng.

Nó thở mạnh một hơi rồi dậm chân đi lên phòng, trước khi đi còn bỏ lại một câu.

- Mệt mỏi hà!

Năm người nhìn theo bóng nó rồi cùng thở dài một hơi...

Khi bóng nó khuất đi, Nam bỗng đứng dậy.

oOo

Hiện giờ, nó, Như và Thư – ba người đang ngồi trên chiếc giường bàn chuyện...

- Sao? Hôm nay có chuyện gì mà bà triệu tập tụi tôi? – Thư khoanh tay ngáp ngáp miệng.

Nó xoa xoa trán rồi thở dài nói.

- Hôm nay, Thiên đã gọi tôi bằng cái tên ‘Đương Ngọc Nhi’. Tôi chẳng biết làm gì bây giờ nữa...

- Việc giấu bọn họ về việc bà là Đương Ngọc Nhi chắc chắn sẽ không được lâu nữa đâu. – Thư nhìn nó.

- Đúng vậy, nếu như tình hình vậy cứ kéo dài... – Như.

Nó nhìn hai người, ánh mắt trở nên hỗn độn, tâm trạng đầy lo lắng.

- Nếu một ngày, họ biết em thực sự là Đương Ngọc Nhi, thực sự là con nhóc cận năm xưa thì sẽ ra sao đây?

Ba người nhìn nhau rồi lắc đầu thở dài...

...

Họ cứ nói mà không biết rằng, phía sau cánh cửa đã có một ai đó...

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cận, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82

Sau khi bóng nó khuất đi, Nam quyết định đứng dậy đi theo nó để hỏi thật kỹ rằng: rốt cuộc Thiên đã làm gì nó rồi?

Anh đang thật sự rất là nóng ruột, Thiên mà hành động không đúng chuẩn mực là anh không tha thứ được. Hừ!

Lúc đi đến phòng nó, đang chuẩn bị gõ cửa thì bỗng nhiên anh nghe thấy ai đó nhắc đến cái tên “Đương Ngọc Nhi”. Anh khựng người một lúc rồi quyết định nghe lén cuộc nói chuyện này.

Và nào ngờ anh lại nghe được từ chính miệng nó nói ra...

- Nếu một ngày, họ thực sự biết em là Đương Ngọc Nhi, thực sự là con nhóc cận năm xưa thì sẽ ra sao đây?

...

Nghe đến đây, người Nam như đờ ra. Anh ngu ngơ tròn mắt, miệng há hốc, không nói lên lời...

Cái... cái gì cơ?

Anh, liệu có nghe nhầm không?

Thanh mai trúc mã của anh lại là người mà anh làm tổn thương mấy năm trước, là người có một vị trí đặc biệt trong trái tim anh... lại là nó, lại là cùng một người.

Ai ngờ chứ...

Đây chính là hạnh phúc, vui mừng. Anh vui mừng đến nỗi không tả xiết, không nói thành lời, miệng chỉ há hốc; anh vui đến nỗi chỉ muốn hét thật to rằng: “Ngọc Nhi, anh tìm được em rồi!”; anh vui đến nỗi giờ này chỉ muốn đập cửa, chạy thật nhanh vào trong rồi ôm chặt nó để thỏa nỗi niềm mong nhớ, để giữ chặt nó khiến nó chẳng thể trốn anh được nữa.

Suy nghĩ một lúc, anh nhanh chóng chạy xuống phòng khách, miệng cười không ngớt...

oOo

Trong phòng nó...

- À mà Nhi, bà kể cho tụi tui nghe về gia đình của bà đi. Tại sao lại là họ Long? Còn nữa, sao nhan sắc của bà lại thay đổi? – Thư kéo lấy tay nó.

Cô thực sự rất tò mò về gia đình của nó đấy. Cô nhìn anh Kiệt rất có chí khí của người nhà giàu nha~

- Ấy, đúng rồi, chị quên chưa hỏi anh Kiệt về vấn đề này. Giờ em kể cho tụi chị nghe coi! – Như cũng hào hứng nhìn nó, ánh mắt chờ đợi.

Nó nhìn hai người, thở nhẹ một hơi rồi gật đầu nói:

- Được rồi, để em kể cho nhưng hai người đừng có bất ngờ quá nhé? Chuyện này có thể hơi khó tin nhưng là thật. Phải tin em, được chứ?

Thư và Như cùng gật gật đầu.

Nó cho tay lên miệng, ho nhẹ một cái rồi bắt đầu kể về Thổ Thiên Long – vùng đất mà nó sinh ra và về đại gia đình của nó...

...

oOo

Mặt khác. Nam vừa đi xuống phòng khách vừa đầu đầu suy nghĩ...

Anh có nên nói cho năm người kia biết sự thật không?

Hay không để một mình anh biết? Như vậy sẽ dễ dàng có được nó hơn.

Anh có nên ích kỉ như vậy không?

- Rốt cuộc là có nên nói hay không? – Nam vò đầu bứt tóc.

Anh muốn nói nhưng cũng lại không muốn nói.

Ôi, mệt quá!

- Ê Nam, đi đâu mà lâu thế?

Đang suy nghĩ thì giọng nói của Tinh Anh vang lên làm Nam búng tỉnh.

- À không, em kiểm tra vệ sinh một chút thôi mà! – Nam cười ngượng lắc đầu rồi đi đến ngồi cạnh Long.

- Tại sao Thiên lại uống rượu say đến mức này? Trước giờ cậu ta luôn biết chừng mực cơ mà. – Bảo chống cằm, khó hiểu nói.

Long thở dài rồi ngả người xuống ghế, nói nhẹ.

- Tớ biết tại sao đấy!

- Nói nghe coi. – Tinh Anh nghe Long nói vậy liền há mắt hướng Long nói.

- Hôm nay, lúc nào chợt mắt Thiên cũng mơ về nhóc Nhi. Cậu ta nói: trong mơ, em ấy trách móc cậu ta rất nhiều; lúc cậu ấy kể với tớ, về mặt trông thật đau lòng... – Long nhẹ nhàng kể rồi nhắm mắt lại, trong đầu anh lúc này lại hiện lên hình bóng của nhóc Nhi...

Nam nghe đến đây, miệng giật giật.

Móc, sao lại kể đến chuyện này, sao lại càng gây thêm áp lực cho anh thế?

- Haiz, thực sự bây giờ tớ rất muốn gặp được nhóc ấy. Lúc trước, tớ đã luôn tỏ ra lạnh lùng, vô cảm, giờ tớ muốn gặp lại nhóc ấy, tớ sẽ cố gắng thay đổi bản thân thật nhiều. – Nhật thở dài, ảo não nói. Nỗi nhớ nó trong anh đang chất đầy lắm rồi...

Tinh Anh nghe vậy, mím môi rồi nhìn ra đâu đó xa xăm, anh mơ màng nói.

- Dương Ngọc Nhi... Dương Ngọc Nhi, em rốt cuộc đang ở đâu?

Mỗi lời Nhật và Tinh Anh nói ra như một tảng đá rơi vào lòng Nam. Anh cắn môi, vẫn không nói gì. Sự áy náy, bối rối ngày càng dâng cao.

Bao như đang suy nghĩ gì rồi nghiêm túc nhìn mấy người kia, nghiêm túc ra mặt.

- Các cậu đều còn yêu nhóc Nhi, vậy còn Hòa Nhi? Các cậu coi cô ấy là gì? Là thế thân sao?

Long nghe vậy, liền ngược mặt nhẹ lắc đầu nhẹ.

- Đương Nhiên là không. Hòa Nhi là một cô gái tốt, cô ấy rất xinh đẹp, rất thanh tú, thuần khiết, dễ thương và hẳn là trong mỗi chúng ta, Hòa Nhi cũng có một vị trí đặc biệt và đó cũng có thể là tình yêu. Không biết mọi người nghĩ thế nào nhưng tớ luôn có cảm giác bóng dáng nhóc Nhi luôn xuất hiện ở trong người Hòa Nhi.

Ba người kia thì chỉ nhìn Long rồi gật đầu đồng tình. Cái này thì ba người họ ai cũng có cảm giác như thế.

Riêng Nam, lúc này đang tròn mắt nhìn Long và nhìn ba người kia.

Trước giờ, anh chưa bao giờ có suy nghĩ như mấy người kia. Anh chỉ biết, Hòa Nhi là Hòa Nhi, còn Ngọc Nhi là Ngọc Nhi.

Sao họ lại có thể tự nhiên nói về vấn đề này như thế? Làm thế này thực khiến anh khó xử khi mà anh không thể nói ra sự thật.

Cảm giác trong lòng anh lúc này rất khó diễn tả, day dứt có, áy náy có, bức bối cũng có, mà lo sợ cũng có...

Bỗng dưng, Nam đứng bật dậy nhìn về phía mọi người.

Mấy người kia chớp chớp mắt nhìn biểu hiện lạ của Nam.

- Sao vậy Nam? – Long.

Nam hít một hơi thật dài rồi nói.

- Tất cả, kể cả anh Thiên đang say, theo em về nhà. Em có chuyện quan trọng muốn nói.

Thế, nói xong, anh chạy luôn ra ngoài.

Ôi, sao mà anh bỗng thấy hối hận thế này?

Đành làm người tốt thôi.

Nam khóc ròng trong lòng..

Thế, bốn người kia cùng khiêng Thiên ra ngoài rồi cùng lên xe, đi về biệt thự chung của họ.

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83

Sau khi kể hết toàn bộ về thân thế, về gia đình, về nơi nó sinh sống với Thư và Như, nó xuống phòng khách để xem mấy người kia thế nào rồi.

...

Ừa, nhưng sao ghế không còn người, phòng không còn ai? Họ đi đâu hết rồi?

- Anh Kiệt ơi! - Nó kêu lớn.

Kiệt lật đật ôm gối từ trong phòng ngủ đi ra, lơ mơ nhìn nó.

- Cái gì vậy? Anh đang ngủ mà...

- Anh ngủ dưới lầu, vậy có biết mấy người này đã đi đâu không? Nãy giờ em ở trên kia nên không có biết. - Nó gãi gãi đầu, chỉ vào chiếc ghế sofa trống trơn.

Kiệt dụi dụi mắt, ngáp một cái rồi mặt mày nhăn nhó.

- Con bé này buồn cười thật đấy! Này, anh là ngủ trong phòng, đóng cửa kín thì làm sao mà biết được bên ngoài xảy ra việc gì chứ? Hỏi gì kì quái, mất cả ngủ...

Kiệt liếc nó một cái rồi hậm hực đi vào trong phòng, đóng cửa cái "rầm".

Nó giật mình một cái rồi chớp chớp mắt nhìn cánh cửa phòng Kiệt rồi lại nhìn ra phía ngoài.

- Họ đi mà không báo ai một tiếng? Mình đã kêu họ về đâu.

Thế, nó thờ nhẹ một hơi rồi tắt điện, đi lên phòng ngủ.

oOo

Trong khi đó, ở biệt thự chung của sáu anh...

Đặt Thiên xuống ghế xong xuôi, Tỉnh Anh phui phui tay rồi nói.

- Nào, Nam muốn nói gì thì nói đi.

Nam nghe vậy, ngẩng mặt lên, mím bặm môi rồi lấp lỏp không thành lời.

- Em biết, em biết... em biết Dư...

- Khổ quá, sao phải nói lấp? Việc này quan trọng thì mau nói nhanh đi! Khó chịu a. - Tỉnh Anh nhăn nhó bữu môi.

- Đương nhiên là rất quan trọng rồi! - Nam vội nói.

- Quan trọng thì mau nói đi chứ! - Long nhíu mày. Cái thằng cứ ấp a ấp úng hoài.

Nam cúi mặt, hai tay nắm chặt vào nhau rồi nói lớn.

- Em biết Dương Ngọc Nhi ở đâu rồi!

...

Cả bốn người và ngay cả Thiên cùng bật dậy khỏi ghế, trừng mắt nhìn Nam, dồn dập hỏi, tìm ai cũng đập mạnh...

- Chú nói cái gì cơ? Nói lại đi, nói lại đi!

- Là thật? Là thật sao??

- Ngọc Nhi ở đâu? Cô nhóc ấy rốt cuộc là ở đâu?

- Cậu mau nói đi, tên ngốc này!

- Nhi, Ngọc Nhi ở đâu?

Nam chỉ lạnh nhìn sự kích động của họ. Anh nén lại cảm xúc trong lòng.

Anh hi vọng là lời anh nói ra, sau này sẽ không hối hận.

Nhiều năm về sau, Nam thực sự không ít lần hối hận về hành động này của anh.

- Ô, cơ mà, sao anh Thiên lại tỉnh táo nhanh vậy?

Nam chớp chớp mắt nhìn Thiên. Hồi nãy còn say xỉn, nôn mửa trông phát khiếp cơ mà...

- Cái đó quan trọng không? Anh tỉnh từ lúc về nhà rồi!

Thiên lắc lắc đầu nói. Anh còn hơi chóng mặt một chút. Hôm nay uống hơi quá.

- Vậy mà còn để tôi khiêng cậu vào tận trong nhà à? Một muốn chết đấy! Cái tên khốn này! - Tỉnh Anh giật giật miệng rồi trừng mắt nhìn Thiên.

- Thôi đi, để Nam nói tiếp đi. Cái này là quan trọng nhất! Nói đi, Ngọc Nhi rốt cuộc là đang ở đâu? - Long lên tiếng chấm dứt cuộc nói chuyện giữa Tỉnh Anh và Thiên rồi nhìn chăm chăm Nam.

Nam vẫn cúi mặt, chống tay lên trán, thở mạnh một hơi rồi ngẩng mặt lên, nghiêm túc nói.

- Dương, Dương Ngọc Nhi và Long, Long Hòa Nhi là một người. Long Hòa Nhi chính là người mà chúng ta luôn tìm kiếm bấy lâu nay.

...

...

- Thật? Thật sao? Đó thật sự là Ngọc Nhi sao? - Tinh Anh run run lên tiếng.

Anh làm sao để diễn tả cảm xúc của mình đây? Anh đang quá vui, quá mừng, quá hạnh phúc.

Thiên nghe vậy, ngồi phịch xuống, đờ đẫn nhìn ra ngoài nhưng trong ánh mắt anh là hàng ngàn tia vui mừng.

Long chỉ đứng đấy, nhìn lên trần nhà. Nhắm nhẹ mắt và nở một nụ cười hạnh phúc.

Nhật ôm mặt, ngồi xuống ghế, có ai biết hiện giờ khuôn mặt của anh như nào không? Vừa cười vừa mếu, vừa vui mừng lại vừa hạnh phúc. Về mặt lần đầu tiên xuất hiện trong cuộc đời anh.

Bảo mừng phát khóc khi nghe Nam nói. Khóc miêng anh không thể ngừng cong lên nữa.

Nam nhìn cảm xúc trên khuôn mặt năm người. Anh chỉ mỉm cười nhẹ. Trông họ thật hạnh phúc, hẳn là vừa nãy, về mặt anh cũng thế.

Hức, nhưng giờ anh muốn khóc quá. Tự dưng anh thấy hơi hối hận rồi!

- Tớ sẽ đến nhà Nhi để nói rõ ràng với nhóc ấy!

Tinh Anh hớn hờ lấy chìa khóa xe định đi ra ngoài.

Anh sẽ đến đó và ôm nó một cái thật chặt xong kéo nó về biệt thự này luôn. Anh thực nhớ nó quá!

- Ê này, đừng kích động như vậy! - Long vội lên tiếng kêu Tinh Anh lại.

- Cậu mà kích động như vậy, Nhi sẽ không thích đâu. Hơn nữa, giờ chúng ta ngoài vui mừng ra còn phải làm gì đó để đền bù cho nhóc ấy. Đền bù vì những tổn thương chúng ta đã gây ra. - Bảo ngồi nhẹ xuống ghế, liếc nhìn mọi người.

Tinh Anh nghe vậy, cảm thấy có lí nên cũng ngồi xuống. Tất cả mọi người cùng ngồi xuống.

- Từ giờ, chúng ta nên quan tâm nhóc ấy hơn, nhưng không nên quan tâm thái quá, chiều chuộng nhóc ấy và tớ nghĩ là cũng nên cho nhóc ấy biết được tình cảm mà chúng ta dành cho nhóc ấy nhiều như thế nào. Trước hết là không nên cho nhóc ấy biết chúng ta đã biết nhóc ấy là ai. - Nhật chống cằm, gật gù nói.

- Em cũng nghĩ như vậy. Nhi không muốn chúng ta biết cô ấy là ai. Hình như cô ấy nghĩ rằng: Nếu chúng ta biết cô ấy là ai thì không ổn. Nhưng sao lại có suy nghĩ như vậy nhỉ? - Nam gãi đầu lên tiếng.

Tại sao Nhi lại không muốn?

- Có thể là hai trường hợp này. Trường hợp thứ nhất là: nhóc ấy nghĩ rằng khi chúng ta biết nhóc ấy là ai sẽ sợ chúng ta hắt hủi, ghẻ lạnh vì nghĩ chúng ta vẫn còn hiểu lầm vụ việc mấy năm trước, nhóc ấy chưa nhận ra được tình cảm của chúng ta; trường hợp thứ hai là nhóc ấy quá ghét chúng ta vì sự hiểu lầm mấy năm trước và không muốn cho chúng ta biết nhóc là ai, nhóc muốn giấu nhem luôn.

Long chống cằm phân tích kĩ càng.

Ngay từ đầu anh đã nghi ngờ Hỏa Nhi rồi.

Anh mong nó không thuộc trường hợp thứ hai, anh không muốn nó ghét tụi anh.

- Hừm, có lí. - Thiên gật gù.

- Ha, cuối cùng cũng tìm được Nhi. Ngọc Nhi hóa là Hỏa Nhi. Thảo nào, mà bao nhiêu người chúng ta cho điều tra đều không có kết quả gì về hai cái tên này. - Tinh Anh thỏa mãn cười tươi.

- Nhưng, tại sao nhan sắc của Nhi lại thay đổi? Chẳng lẽ nhóc ấy đi chăm sóc sắc đẹp rồi các thứ sao? - Bảo nhú mày nói rồi nhìn mọi người.

Mấy người kia cũng chỉ nhìn lại Bảo, nhẹ lắc đầu.

Đây cũng là điều mà họ tò mò đây.

Nam như nghĩ ra gì đó, liền búng tay, vui vẻ nói.

- Cái này em có thể hỏi bố. Bố em có lẽ biết rất rõ về Nhi.

Năm người kia gật đầu, mỉm cười nhìn Nam.

Bố Quốc với nó có vẻ là chỗ quen biết lâu năm, chắc bố sẽ biết gì đó.

- Haiz, kể ra tớ là người thân thiết nhất với nhóc Nhi trong lúc chúng ta chưa biết nhóc ấy là ai nhỉ? Chẹp... - Tinh Anh nhắm mắt, nhẹ cười.

Anh cảm thấy mình thật hạnh phúc, may mắn.

Nam nghe Tinh Anh nói vậy liền vội nói.

- Mới không phải anh đâu, là em này, em luôn thân thiết với nhóc ấy từ nhỏ đến lớn nhé! Nhóc ấy là thanh mai trúc mã của em!

- Không, là anh mới đúng chứ! - Long.

- Không, là tớ, tớ mới đúng! Tớ là người luôn đem áo khoác cho nhóc vào những ngày đông. - Nhật.

- Đều sai, là tớ này! Tớ là người luôn đem mũ len ấm cho nhóc! - Bảo.

Thiên ngồi đấy, gờ tay lên rồi nói lớn.

- Tất cả đều sai! Phải là tớ, tớ mới là người thân thiết nhất với nhóc ấy! Thử hỏi, các cậu đã có ai được ở trong lòng nhóc chưa? Tớ đã, ngay đêm hôm nay. Thử hỏi, các cậu đã có ai hôn nhóc ấy chưa? Tớ đã, cũng ngay đêm hôm nay. Đó là một nụ hôn tuyệt vời!

...

Năm người nghe Thiên nói liền khựng người một chỗ rồi cả năm người nhìn nhau, cùng quay ra trừng Thiên và cả năm cùng chạy đến chỗ Thiên mà đám, mà đá, mà đập...

- Ya! Anh là tên khốn!

- Này thì hôn, này thì trong lòng này! Hừ!

- Tên khốn, không thể tha thứ được!

- Đáng chết!!

...

Thiên như hấp hối.

Nhưng mà cũng không sao vì chỉ có mình anh hôn nó. Đây chính là đặc lợi lớn nhất mà anh có.

Anh cũng thật may mắn...

oOo

Còn nó, vừa ngủ vừa hắt xì không thôi.

"Quái, ai nhắc tên mình nhiều vậy? Hay mình cúm rồi?"

- Sụt sịt...

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Anh em không thể hòa hợp

Tại nhà nó.

- Em gái ơi, em đã xong chưa? Thay đồ hay đi ngủ đấy? Lâu quá, anh đợi tê cả chân rồi này! - Kiệt nhấp nhòm ở trước cửa phòng nó, vừa xoa bóp vai trái, than vãn nói vọng vào bên trong phòng nó.

Nó ngồi trước bàn trang điểm, chải gọn lại những ngọn tóc xoăn bồng bênh vừa hướng ánh mắt về phía cửa, nhẹ nói.

- Anh từ từ xem nào! Mà sao anh không xuống phòng khách mà ngồi đi? Rồi lát em xuống, việc gì phải đứng đó, mắt công ngồi đây than vãn hoài.

- Nhưng mà chuyện này... hừm, thế nào nhỉ? Cũng khá là quan trọng đấy, anh cần nói luôn bây giờ thì mới xuống nhà được. Em mau mau ra ngoài đi. - Kiệt thở dài, ngồi xuống trước cửa phòng nó, hai tay chống cằm, ngược mặt nói.

Nó buộc gọn kiểu tóc nửa đầu rồi chep miệng, hậm hực cầm đồ trang điểm ra bên mép cửa, nói ra.

- Được rồi, em đứng đây. Có chuyện gì? Anh mau nói đi.

Kiệt nghe vậy, đứng lên, thờ ơ rồi nói.

- À ừm, hôm nay Như sẽ dẫn anh về nhà Như chơi. Nên là, anh bận mất rồi, em tự đi một mình được không? Xin em đấy! Vì hạnh phúc của anh trai em đi!

Nó ở bên trong, nghe xong tròn mắt rồi liền mỉm nhẹ, lè lưỡi nói.

- Tưởng chuyện gì quan trọng lắm chứ! Hóa ra là chuyện chị dâu tương lai dẫn anh về nhà ra mất à? Thôi được rồi, em đi một mình cũng được nhưng anh phải cho em tiền đi taxi này, rồi tiền mua KFC nữa. Coi như là đền bù cho em nhé! - Nó nhảy nháy mắt ra điều kiện.

Kiệt nghe vậy liền kích động đập tung cửa ra, nhảy vào ôm nó, hớn hờ nói:

- Ôi, em gái xinh đẹp của anh! Thương em nhất nhà luôn ấy!

Hôm nay tự dưng nó dễ tính quá, gặp phải như mọi hôm là chỉ có thể bắt anh đi cho bằng được.

Có thể đây là dấu hiệu may mắn trong ngày của anh, như vậy, hôm nay về nhà Như chào hỏi hai bác chắc cũng sẽ êm đềm trôi qua...

Nó đang đánh son đỏ, bất ngờ bị Kiệt đập cửa, nhảy tới ôm chặt liền tròng mắt hét lớn.

- Anh Kiệt!! Mau bỏ tay ra!!

- Hừm? Hừm? Là làm sao? - Kiệt nghe tiếng hét inh tai của nó chui vào tai liền giật mình buông nhanh nó ra rồi ngo ngác nhìn từ dưới lên trên đứa em gái bé bỏng của anh.

Nó mang đôi giày công chúa nhỏ màu đỏ son, vừa vịn với đôi bàn chân. Diện chiếc váy hồng nhạt công chúa, dài đến đầu gối, trang trí đường viền bất mất. Bên ngoài là một chiếc áo khoác lông thú trắng ấm áp, mượt mà. Tay phải nó cầm son, tay trái nó cầm gương. Nhìn lên đến mặt. Hừm, tóc tai? Ôn. Không phải nhưng da vẫn rất trắng và đẹp. Quá ổn. Còn môi... một đường son đỏ có độ dài từ mép môi bên này dài đến tận mang tai bên kia.

Nhìn đến đây, Kiệt trở mặt rồi không nhịn nổi, bùm miệng cười lớn.

- Sặc, há há. Ôi, Tiểu Hóa Nhi à, em định dùng bản mặt này mà đến đón bố hay sao? Anh phải chắc chắn rằng, bố sẽ không nhận ra được em là ai đâu. Thật đấy, ngay cả anh đây này, anh cũng không tin là cô em gái xinh xắn, thanh tú của anh lại biến thành bộ dạng như này. Há há, mà, ai dạy em cách đánh son như vậy hả? Không biết đánh thì để anh đánh giúp cho. Sặc, há há, đau bụng chết anh rồi này...

Miệng nó méo xệch, giật liên hồi nhìn về mặt đáng ghét của Kiệt, anh cười còn chảy ra cả nước mắt kia kìa. Hai tay nó nắm chặt, mặt đỏ bừng, trán nổi lên mấy vạch đen, đầu bốc khói. Nó thực sự, thực sự không chịu nổi nữa rồi...

- Hừ, hừ... A!! Là tại anh hết đấy! Tên khốn này!! Em đánh chết anh! Còn dám cười nữa!!

Nó nhảy vào chỗ Kiệt, đánh đấm anh không ngừng nghỉ. Thế mà hay chỗ, Kiệt vẫn không ngừng cười nổi, anh buồn cười đến nỗi không cảm nhận được cái đau luôn rồi.

Thấy anh vẫn cười không ngớt, nó nhếch môi, lấy luôn cây son rồi đánh lên mặt anh.

Đến đây, Kiệt mới nhận ra tình cảnh của anh hiện tại, ngo ngác nhìn nó rồi cong miệng hét lớn.

- A! Tiểu Hóa Nhi! Em làm cái quái gì vậy!/? Ôi, mặt, mặt đẹp trai của anh...

Nó nhảy nháy lên rồi lắc đầu, nhún vai nhìn anh, về mặt hết sức thỏa mãn.

- Em có làm gì đâu, chỉ lỡ tay thôi mà. Vừa nãy cũng là tại anh mà mặt em thành vậy đấy! - Đến đây, nó bước đến, khoác vai Kiệt, thủ thủ nói - Với cả, chúng ta là anh em ruột thân thiết của nhau, giống nhau cũng là bình thường, anh trai nhỉ?

Miệng Kiệt méo xệch, cắn môi, phần nộ liếc nó rồi quay mặt đi ra khỏi cửa, trước khi đi anh còn ngoảnh mặt lại cười ha há để chọc tức nó.

Nó bấu môi nhìn anh rồi đóng cửa cái "rầm".

"Dám đắc tội với em, cho anh chết. Hừ!"

...

Hai mươi phút sau...

Nó đứng đối diện với Kiệt, hất mặt nói.

- Ê, đưa tiền đây! - Sau khi hì hục lau sạch vết son, nó mang khuôn mặt đồ bưng vì rất xuống phòng, xòe tay đòi tiền Kiệt, mặt lạnh.

Kiệt mặt đỏ cũng chẳng kém, ngược mặt lên hừ hừ nhìn nó rồi đưa cho nó tiền.

- Này, tiền ăn KFC đó! Taxi thì không cần, Như bảo đã thuê một biệt đội taxi chuyên nghiệp miễn phí chở em đi rồi. Nghe bảo phục vụ nhiệt tình lắm đấy!

Nó cầm tiền, liếc Kiệt rồi dậm mạnh chân, đi ra khỏi ngoài, Kiệt bỗng gọi với lại.

- Này, mặt đỏ thế kia đeo khẩu trang vào đi!

Nó dừng chân, quay lại lườm Kiệt.

- Khỏi cần!

Rồi cứ thế đi ra khỏi nhà.

Kiệt ở phía sau, bĩu môi cái rồi nhẹ lắc đầu cười...

...

Vừa đóng kín lại cửa công, quay ra, nó đã thấy một chiếc ô tô khá sang trọng đậu ngay đối diện nó. Trông ô tô hơi dài.

Anh Kiệt nói phục vụ nhiệt tình, không biết là nhiệt tình như thế nào đây?

Ô tô dài như vậy, liệu có phải là có giường ngủ, có đồ ăn, có máy chơi điện tử, có ghế sofa, có phục vụ đẹp trai rạng rỡ không?

Nghĩ đến đây, nó hí hửng cúi mặt, lấy hai tay che mặt, cười cười.

Hôm nay bố Vương sẽ đến đây, nó sẽ đến đón bố. Lâu không gặp, nhớ bố quá!

Trước khi đi đón bố, nó sẽ được tận hưởng sự phục vụ nhiệt tình của chiếc taxi này chứ? Ày da, tự dưng thấy hồi hộp quá!

Lúc ngẩng đầu lên, một hàng người xuất hiện trước mặt nó.

Miệng nó đang cười liên méo xệch, cảm xúc đang tăng cao liên tục đến con số không. Nó trở mắt nhìn những con người phía trước.

Đội taxi chuyên nghiệp, phục vụ nhiệt tình là đây sao??

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhoc Cậ, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Ứng cử viên

Miệng nó đang cười liên méo xệch, cảm xúc đang tăng cao liên tục đến con số không. Nó trở mắt nhìn những con người phía trước.

Đội taxi chuyên nghiệp, phục vụ nhiệt tình là đây sao??

Phải, không sai, trước mặt nó là sáu người: Nhật, Bảo, Thiên, Long, Tinh Anh và Nam.

Sao họ lại ở đây?

Họ lại chính là đội taxi chuyên nghiệp đây sao?

Ôi, nó chẳng hiểu gì hết...

...

Tĩnh Anh cười nhìn nó rồi nhanh nhẩu bước lên, khoác vai nó, nói:

- Chào mừng nhóc đã sử dụng dịch vụ taxi miễn phí của tụi anh, cô nhóc xinh đẹp!

Nó bấu môi một cái rồi hất tay Tĩnh Anh ra, ngược mặt nói:

- Sao mấy người lại ở đây?

- Tụi anh đến để đưa em đi... đi đâu thì cũng không biết nữa, nhưng nhóc muốn đi đâu tụi anh sẽ chờ nhóc đến đó. - Nhặt mím nhẹ trả lời.

Anh nhìn nó bằng ánh mắt rất khác với mọi ngày, sâu trong ánh mắt đó là một tình yêu mãnh liệt ẩn giấu không lộ diện.

- Các anh không đi làm hay sao? Ở đây bày trò làm cái gì chứ? Em không rảnh đâu. - Nó nhăn mày nói.

Nó có cảm giác cách hành xử, ánh nhìn, nụ cười... tất cả những gì của họ thể hiện ra đều có điều gì đó khác lạ với mọi ngày, mà nó, lại không đoán ra được.

Hơn nữa, còn gọi nó là "nhóc"...

Nhóc?

Là cách họ gọi nó năm xưa mà... nhưng tại sao, rốt cuộc là như thế nào đây?

Thật tò mò.

- Ai rảnh mà bày trò đùa nhóc chứ? Thôi nào, giờ muốn đi đâu? Anh sẽ chờ em tới đó. - Bảo xua tay, bật cười rồi nháy mắt với nó.

Nó đang đầy nghi hoặc trong lòng nhìn nụ cười của Bảo một lúc rồi cúi mặt mím nhẹ, sau ngược đầu lên, tươi tắn nói.

- Thôi được rồi, vậy phiền mấy anh đưa em đến công viên Sunny nhé. Em đến đón người thân.

Bảo nghe vậy, gạt đầu nhẹ rồi mở cửa, lên xe, ngồi vào buồng lái trước.

Thế, tất cả những người còn lại cùng bước lên xe.

Sau khi đã ổn định được hết chỗ ngồi, Bảo bắt đầu mở động cơ xe, chiếc xe dần dần chuyển bánh trong làn sương lạnh vào buổi sớm mùa đông gió se se lạnh...

...

- Mà, hôm nay em tới đón ai vậy Nhi? - Thiên ngồi ngay cạnh nó, quay ra nhìn nó hỏi.

Nó vuốt vuốt túm tóc đang rối ở sau gáy rồi nhìn Thiên, mắt tròn chuyển động, nhẹ nói.

- Em tới đón bố. - Rồi quay ra, tiếp tục gỡ tóc, buộc lại tóc cho gọn lại.

Một từ "bố" lọt vào tai của cả sáu anh.

Ánh mắt họ liền sáng lên, ai cũng cúi xuống chỉnh sửa lại quần áo, đầu tóc của mình cho thật nghiêm chỉnh, phong độ, gọn gàng.

Tĩnh Anh còn mượn gương của nó rồi soi soi ngắm ngắm mình trong gương.

Trong lòng anh đang tự hỏi: Thế này đã là bộ dạng đẹp đẽ nhất của anh chưa nhỉ?

Họ phải trông thật đẹp đẽ, lịch lãm trong ánh mắt của bố Nhi.

Ấn tượng đầu tiên với... bố vợ đương nhiên phải thật là tốt, không thể qua loa được a.

...

Nó ngo ngác nhìn một màn trước mặt rồi cúi mặt xuống, nhoen miệng cười.

oOo

Công viên Sunny...

- Nhi, đến công viên rồi này! - Bảo dừng xe, nhìn mặt nó qua chiếc kính trước mặt, mỉm nhẹ nói.

Nó nghe vậy, nhìn ra bên ngoài rồi quay lại nhìn anh, cười tí mắt nói:

- Vâng, đến rồi. Cảm ơn các anh đã cho em đi xe miễn phí nhé! Giờ em xuống tìm bố đây!

Nói xong, nó đứng dậy, mở cửa xe rồi bước xuống.

Nó đứng đấy, vờn vai nhẹ một cái, lấy tay xoa xoa cái cổ rồi quay ra đằng sau trở mắt nhìn sáu người kia.

Thế nào mà họ xuống đây?

Xuống làm gì cơ chứ?

- Máy anh xuống đây làm gì?

- Thì cùng nhóc đi gặp bố, à không, gặp bác trai. - Nam tình bơ nhìn nó.

- Thôi thôi, khỏi cần, khỏi cần. Các anh cứ về nhà ngủ đi cho khỏe. Đi đi. - Nó vội xua tay từ chối.

Bố Vương cũng không thích gặp nhiều người lạ như vậy.

Nam nghe vậy, lắc đầu, kiên quyết nói:

- Không được! Tụi anh phải đưa nhóc đi xong hết mới an tâm được. Nhóc đi thì cứ đi đi, tụi anh sẽ đi ở phía sau. Nhé? Đi mà~

Nó chán nản nhìn về mặt cùng ánh mắt long lanh của sáu người.

Trong đầu nó đang tưởng tượng ra cái cảnh mà mình nó đi phía trước, sáu người này lẻo đẻo đi theo phía sau.

Aiz, trông kì cục lắm!

Nhưng lại nhìn lại ánh mắt kia của họ làm nó mềm lòng quá.

Vẻ đẹp của họ khiến nó không thể lắc đầu từ chối cho nổi. Vậy, cuối cùng nó đáp lại bằng một cái gật đầu rất miễn cưỡng.

...

Và thế là cảnh tượng kì cục mà nó tưởng tượng trong đầu đã hiện ra trước mắt nó, trước mắt họ, trước mắt mọi người xung quanh.

Một người con gái nhỏ bé một mình đi phía trước, theo sau là sáu người con trai to cao hùng hực.

Cảnh này trông giống kiểu tiểu thư nhà giàu cùng hàng vệ sĩ đi theo phía sau ấy...

Nó thật sự chẳng biết để mặt đi đâu nữa, ai cũng đang nhìn chăm chăm nó.

...

Đi được một đoạn, bỗng, nó thấy bóng dáng của một người đàn ông cao lớn phía trước. Ông ấy mặc chiếc áo ấm dài, quay lưng với nó, tay phải cầm một chiếc vali đen lớn. Dáng vẻ như đang chờ đợi ai đó.

Bóng lưng quen thuộc kia...

Nó nhận người đàn ông đó là ai rồi.

- Bố Vương!

Nó vui mừng cất tiếng gọi lớn rồi chạy lên phía trước.

Sáu người kia cũng vội chạy theo phía sau.

Người đàn ông trung niên mang vẻ đẹp nam tính quay mặt ra, nhìn những con người đang chạy đến phía ông...

Cơ mà, sao nhiều người thế!

Nhưng, ánh mắt ông giờ chỉ hiện lên đứa con gái bé bỏng, xinh đẹp của ông mà thôi.

- Con gái của bố!

Bố Vương cũng gọi nó, ông xúc động dang tay mình ra. Nó nhảy vào lòng ông.

Hai bố con lâu ngày không gặp, sự nhớ thương lúc này như tràn ra.

Sáu người đứng phía sau, im lặng nhìn cảnh tượng phía trước.

Tình cảm cha con thật vĩ đại.

Họ xúc động quá!

Nam quay mặt đi, nín bặt môi. Về mặt anh lúc này trông rất khôi hài làm cho Thiên ở bên cạnh, mặc dù đang trong tâm trạng xúc động nhưng cũng không nhịn nổi bụm miệng cười lên một tiếng.

Bốn người còn lại liền quay ra tròng Thiên và Nam, ánh mắt như muốn nói: "Cười cái gì? Cười nữa ăn đập! Cái cảnh tượng xúc động vậy mà lại dám cười?"

...

Bố Vương cùng nó đi đến trước mặt sáu người.

Ông nhìn mấy người họ.

Mà mấy người kia không hiểu sao lúc này bỗng họ cảm thấy run quá!

Ánh mắt ông cứ như cái tia xuyên qua người họ.

Đây là đang đánh giá họ đúng không?

Thật đáng sợ quá...

...

Bố Vương nhìn một lượt sáu người rồi quay ra nhìn nó.

- Ai đây Tiểu Hóa Nhi?

Mặc dù ông biết họ là ai, nhưng ông vẫn sẽ hỏi.

Nó gãi đầu rồi gật gù.

- Đây là...

- Chúng cháu là những ứng cử viên cho chức người yêu và chồng sau này của Nhi ạ!

Sáu người cùng đồng thanh cắt đứt lời của nó, mà lời này nói ra làm nó với bố Vương khựng người lại, miệng nó méo xệch.

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

- Chúng cháu là những ứng cử viên cho chức người yêu và chồng sau này của Nhi ạ!

Sáu người cùng đồng thanh cúi đầu cắt đứt lời của nó, mà lời này nói ra làm nó với bố Vương khựng người lại, miệng nó méo xệch.

Mà mấy người kia nói xong còn nhoen miệng cười cười.

...

- Ứng... ứng cử viên cái quái... cái quái gì?? - Nó tròn tròn mắt, lấp ba lấp bấp nhìn mấy người kia.

Bố Vương thì ngơ ngác chớp mắt quay ra nhìn nó.

Thực giờ ông muốn cười ra đây lắm ấy nhưng mà... hừm, không thể được a, phải giữ hình tượng cho ông lẫn con gái bé bỏng của ông nữa. Không thể làm càn đâu.

- Khụ, này... này là làm sao, Tiểu Hòa Nhi? - Ông ho nhẹ một tiếng hỏi nó.

Nó cười xòa với bố Vương rồi nhanh chân đi tới chỗ sáu người kia, quay lưng với bố Vương.

Mặt nó đối diện với mặt sáu người kia.

Nhưng khuôn mặt này tuyệt đối không phải là khuôn mặt vui vẻ, tươi tắn hàng ngày mà là một khuôn mặt đỏ gay gắt vì tức giận.

Nó mím chặt môi, trừng mắt, tay chống nạnh nhìn sáu anh, nghiêng răng nói:

- Các anh đang nói cái quái gì mà vớ vẩn vậy? Định gây rối thì mau rút về cho em! Đùa như thế này chẳng vui tẹo nào đâu nhé! Hơn nữa, vậy bố em hiểu nhầm thì làm sao? Linh ta linh tính.

Sáu người kia nghe vậy liền tỏ vẻ không hài lòng, mày ai cũng nhú vào nhau.

- Cái này là thật, không hề đùa đâu! - Long nhẹ nói.

- Đúng vậy, đây là lời thật lòng. Với cả không phải bố nhóc hiểu lầm thì sẽ càng tốt sao? Mà... cũng không nên hiểu nhầm mà nên tin đây là sự thật. - Bảo gạt đầu, tròn mắt vừa nói vừa suy nghĩ.

- Anh nói cái gì cơ? - Nó liếc Bảo một cái.

Muốn bố Vương hiểu nhầm, muốn bố tin lời nói của họ là sự thật?

Họ, là đùa sao?

Mặc dù chẳng biết là đùa hay thật nhưng trong lòng nó... không muốn thừa nhận đâu, nhưng thực là có chút... vui.

Bảo chỉ nhìn nó mỉm nhẹ rồi nhún vai một cái.

- Nghe giọng điệu của tui anh, nhóc thấy giống đùa lắm hay sao? - Nhật thờ nhẹ một hơi hỏi nó.

Nó chán nản nhìn anh rồi gạt đầu, vẻ mặt như muốn nói: "Chứ còn gì nữa."

Tinh Anh, Thiên, Nam từ đâu nhảy tới chỗ nó, mặt mày sáng bừng, hớn hở nhìn nó, cả ba cùng nói:

- Này, này, bố mình bánh trai ghê Nhi nhỉ?

Nghe xong ba người nói, nó cứng ngắc nhìn ba anh, miệng giật giật liên hồi, mặt mày nhăn nhó.

- Cái gì cơ? Bố mình? Bố ai? Nói lại coi.

Thiên bỗng chột dạ, vội cản hai người kia xuống, bước lên ho nhẹ một tiếng.

- Khụ, à không, là tui anh nói nhầm thôi. Là bố em. Bố em thật bánh trai.

- Hừ, các anh thử nói lung tung một lần nữa xem. Em sẽ không tha thứ cho đâu! Bố em sống rất là nghiêm túc lắm đó nghe! Đừng có vớ vẩn hoài như vậy nữa. - Nó liếc xéo mấy người kia, dậm chân mạnh một cái liền nhanh chân quay lại chỗ bố Vương.

- À bố, đây là... là mấy người, người bạn của con. Hôm nay họ cùng con đến đón bố ạ! - Nó túm lấy tay bố. Nói từ "bạn" sao thấy thật ngượng miệng quá...

Bố Vương cúi xuống, xoa đầu nó rồi nhăn mày gượng cười.

- Ủ, cơ mà... sao lại là ứng cử viên chức gì mà... chồng sau này rồi người yêu của con? Nghe tởm lao quá!

Nó nghe bố nói vậy liền cười lớn, nhưng vẻ mặt đầy miễn cưỡng.

- À ha ha ha, họ... họ là đang nói đùa đấy bố ạ! Họ vui tính lắm!

- Bố, à nhầm, bác ơi, không phải... - Nam ở đằng sau, nghe nó nói vậy, vội kích động nói lớn.

Suýt nữa anh gọi "bố ơi" rồi.

Nhưng chưa để anh nói hết câu, như đoán ra ý định của anh, nó vội quay mặt ra, dùng ánh nhìn cảnh cáo làm Nam im lặng ngay lập tức. Anh chỉ gãi đầu cười nhìn bố Vương rồi lùi về phía sau.

Nó thấy anh nghe lời vậy, liền thở mạnh một hơi.

Mấy người này hôm nay rốt cuộc là làm sao vậy?

Thái độ đối với nó mọi ngày quá khác, quá quá khác!

Rồi lại còn nói như vậy với bố nó nữa. Không phải đùa ư? Vậy là thật? Là thật sao?

Đến đây, tự dưng tim nó rung mạnh.

Chuyện này... hừm, nó thực không... không muốn nghĩ nữa. Không muốn nghĩ nữa...

- Ủa, đây là Môn Môn có đúng không? - Bố Vương vui mừng nhìn về phía Nam.

Môn Môn?

Nam ngơ ngác ngừng mặt lên. Là nói anh đúng không? Bố Quốc từng nói tên hồi bé của anh ở Thổ Thiên Long là Môn Môn.

Nghĩ tới đây, Nam liền vui vẻ, hớn hờ gật gật đầu.

- Vâng, chào bác ạ, cháu là Môn Môn ạ! Cháu là con bố Quốc.

Bố Vương đi nhanh tới chỗ Nam, nắm lấy vai anh, gật đầu.

- Hừm, lớn rồi, trưởng thành rồi. Rất ra dáng đàn ông. Rất đẹp!

Nam nghe vậy, cười tí mắt, xong còn quay lại nhìn năm người kia.

He he, hãy nhìn xem anh được bố của Nhi yêu thương như thế nào này!

...

Năm người kia ở phía sau, bữu môi nhìn Nam đang cười tí mắt.

Nụ cười của anh thật làm họ chướng mắt!

- Bố cháu dạo này khỏe không? Vẫn ổn chứ?

- Dạ vâng, bố cháu còn khỏe lắm! Rất khỏe ạ. - Nam gật đầu, mỉm cười nhìn bố Vương.

- Ừ, tốt! Về nhà chuyển lời chào của ta đến với bố cháu nhé! Hôm nào, ta với bố cháu cùng gặp nhau hàn huyên. - Bố Vương mỉm nhẹ nói.

- Vâng, cháu nhất định sẽ chuyển lời tới bố ạ!

...

Hai người đang nói chuyện với về đến quên trời quên đất thì nó vội chạy đến, túm lấy tay bố Vương.

- Bố!

Bố Vương quay ra nhìn nó, dò xét hỏi:

- Làm sao con gái?

- Hừm, con... con có chút chuyện gấp, phải đi ngay lập tức. Nên là... hôm nay, bố về với sáu người đó được không ạ? Đi mà bố, con đang thực sự bận chứ nếu không con sẽ không bao giờ bỏ bố nữa chừng như vậy đâu. Bố đừng giận con bố nhé? - Nó vội bày ra vẻ mặt cún con, long lanh nhìn bố Vương.

Bố Vương nhìn nó một lúc rồi thở nhẹ.

- Thôi được rồi, con bận quá thì cứ đi đi, bố không cản đâu. Đi thì về sớm đấy nhé! Về nhớ là phải gọi ngay cho bố nghe không?

- Được ạ! - Nó cười tí mắt rồi nhảy lên, thom một cái vào mặt bố Vương, xong chạy ra chỗ năm người kia, vui vẻ nói:

- Giờ em bận đi có chút việc với Thư rồi, các anh đưa bố em đi ăn, đi về, đi tham quan ở đây giúp em được không?

Năm người nhìn nhau rồi cùng mỉm cười gật đầu.

Đi cùng với bố Nhi quả là một cơ hội tốt.

- À mà nếu được, các anh giúp em giới thiệu với bố em một căn nhà hay biệt thự, chung cư nào đó để bố em ở nhé? Em cảm ơn trước, giờ em đi đây! Tạm biệt! - Nó vui vẻ cười nói rồi quay lại chỗ bố Vương - Tạm biệt bố! Con đi đây!

Bảy người mỉm cười nhìn theo bóng dáng nó đến tận khi nó khuất hẳn sau hàng cây.

Sau khi nó đi, Tinh Anh bước đến chỗ bố Vương, cười lịch sự.

- Chào bác ạ, mời bác lên xe, chúng cháu sẽ dẫn bác đi ăn và đi tham quan đây đó. Bác cùng chúng cháu làm quen luôn bác nhé!

Bố Vương nhìn Tinh Anh một lúc, ánh mắt có chút dò xét, lát sau, bố gật nhẹ một cái rồi mỉm cười thân thiện nói:

- Không cần phải làm quen, ta đều biết các cháu là ai rồi.

Nghe xong câu này, trừ Nam thì cả năm người cùng ngơ ngác quay ra nhìn nhau.

Trong đầu liên tục tràn đầy những nghi hoặc.

Không cần?

Bác ấy biết?

Nhưng tại sao bác ấy lại biết về họ?

Bác ấy điều tra về họ ư?

Thật kì quái...

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87

Thấy vẻ mặt ngơ ngơ ngác ngác của mấy người kia, bố Vương chỉ bật cười rồi xua tay nói:

- Thôi nào, không để ta lên xe hay sao? Ta cũng mời chân lăm rồi!

Hừm, theo ông thấy thì mấy chàng trai này cũng đẹp trai mà đáng yêu ra phết đấy!

Bảo nghe lời bố Vương, lật đặt gật đầu “vâng, vâng, dạ, dạ” rồi cùng mấy người còn lại đi lên xe.

Bố Vương được xếp ngồi ở hàng ghế thứ hai. Ông ngồi giữa Long và Nhật. Ngoảnh sang Long ngồi bên tay trái, ông hỏi:

- Các cháu định dẫn ta đi đâu?

- À, cháu nghĩ là bác cũng đã mệt và đói, vì vậy, hiện giờ, trước tiên chúng cháu sẽ dẫn bác đi ăn để hồi phục sức khỏe. – Long lịch sự mỉm nhẹ.

Bố Vương gật đầu nhìn cách nói chuyện của Long. Rất tốt!

- Ta đoán là nhà hàng của cháu đi.

- O, dạ, vâng, bác biết cháu mở nhà hàng để kinh doanh ư? – Long ngạc nhiên khi nghe lời bố Vương nói, chớp nhẹ mắt.

Bố Vương khẽ mỉm cười rồi gật đầu.

- Ủ, biết, biết chứ! Ta còn biết cháu rất có tài nấu nướng nhé! Nếu có dịp, ta hi vọng sẽ được chiêm ngưỡng tài năng này của cháu.

Ông cũng biết, lúc Tiểu Hòa Nhi mới trở về Thổ Thiên Long, những món mà con bé nấu cho cả nhà ăn cũng đều là nhờ ở chàng trai trẻ tuổi, giỏi giang

này.

- Dạ, vâng. Thật vinh hạnh cho cháu ạ. – Long cười ấm áp.

Nói chuyện với bố Nhi rất thoải mái, bác ấy còn biết rõ về anh như vậy. Anh có cảm giác thật vui, có thể một ngày không xa, anh sẽ không còn gọi là ‘bác’ nữa mà sẽ gọi một tiếng ‘bố’.

...

Nhật ngồi bên cạnh, nhìn hai người kia nói chuyện vui vẻ như vậy, tay chân cứ lỏng ngóng. Chỗ chốc lại ngó sang bố Vương, ông quay mặt ra là anh lại vội lảng đi chỗ khác.

Đành chịu thôi, tại anh tự dung cảm thấy bối rối quá! Mà anh không có tài bắt chuyện. Ngồi như vậy, cũng thật không yên lòng.

Bố Vương bắt được những biểu cảm cùng hành động đáng yêu của Nhật. Cười thầm trong lòng. Nói là cậu lạnh lùng thì quả thật không đúng! Vì bên cạnh ông hiện tại là một chàng trai đáng yêu đến nhường này cơ mà!

- Bác Vương!

Bỗng, một tiếng gọi từ đâu truyền tới. Bố Vương ngoảnh mặt ra đằng sau. Ngồi sau ông là Tinh Anh và Nam.

- Hừm, gọi ta có việc gì? – Ông nhún nhẹ mày. Mà, vừa nãy, ông cũng không biết ai trong hai thằng nhóc này gọi ông nữa.

- Dạ, cũng không có gì đâu bác. Tại cháu chỉ muốn nhìn tướng mạo bác một chút! – Tinh Anh gãi gãi đầu cười.

Ày da, lí do này cũng lớ quá rồi. Thật ra, anh cũng chỉ muốn được nói chuyện với bố của Nhi để tạo ấn tượng cho bác ấy.

- Khụ, tướng mạo ta có gì đặc biệt sao? Hay trên mặt ta dính gì hả? – Bố Vương ho nhẹ một tiếng.

Tinh Anh – một chàng trai tính cách phong lưu, trước có hơi lẳng nhăng nhưng đã thay đổi. Xem xét tình hình, trông những hành động cùng lời nói cũng khá đáng yêu, tuy nhiên vẫn chưa hiểu rõ nhiều phéo tắc.

Bố Vương lướt một lượt Tinh Anh. Có chàng trai này trong nhà, sẽ luôn vui nhà vui cửa.

- Có gì đặc biệt sao? Ôi, bác ơi, bác đặc biệt lắm ạ! Bác trông rất là bánh luôn ấy. Dáng bác cũng thật đẹp đi. Ngoại hình của bác là không có điểm trừ. – Tinh Anh xuýt xoa. Nhưng những lời này, không phải là anh nịnh mà là nói thật.

Mà, anh lại không biết, khi anh nói lời này ra thì cả năm người kia cùng bủ môi, trong đầu có cùng một suy nghĩ.

“Lại bắt đầu giờ trò rồi.”

Và Tinh Anh của chúng ta vẫn ngây thơ không biết gì.

Bố Vương cười trừ nhìn Tinh Anh.

- Cảm ơn cháu đã đánh giá cao tướng mạo của ta. Mặc dù nói không có điểm trừ thì là hơi quá.

- Không, đây, đây là ý kiến riêng của cháu và cháu suy nghĩ như vậy thật. – Tinh Anh vội nói.

- Khụ...

- Thôi được rồi. Đã đến nhà hàng rồi ạ! Cháu mời bác xuống xe, dừng chân nghỉ ngơi ăn uống. – Bảo lên tiếng. Anh cảm thấy bố Vương dường như đang không còn gì để nói, vậy nên coi như anh giải vây giúp ông ấy đi.

Mà quả thật, bố Vương cũng đang không còn gì để nói.

...

Nhà hàng mà Bảo dẫn bố Vương vào là nhà hàng lớn nhất trong các nhà hàng của Long. Đây là nơi chuyên để thiết đãi các yến tiệc lớn hoặc là chỉ dành riêng cho những gia đình nào có gia thế lớn, có điều kiện. Những món ăn ở đây đều được làm rất công phu và trình bày vô cùng đẹp mắt, nguyên liệu làm món được chọn lọc kĩ càng. Tất cả mọi thứ đều đạt chuẩn, vì thế mà không phải ai cũng có thể vào được đây.

Hôm nay, Long sẽ chuẩn bị cho bố Vương một bữa ăn thật sang trọng. Một bữa ăn giúp bác ấy hiểu nhiều hơn về văn hóa ở đây. Trong bữa ăn này, Long cũng sẽ cho người làm một số món ăn truyền thống nữa. Hy vọng ông sẽ thích.

- Phong cách của nhà hàng cũng không tệ nhỉ? Rất đẹp! – Bố Vương gật đầu, tấm tắc khen.

- Vâng, bác quá lời rồi ạ! Cháu hy vọng bác sẽ thích nơi này, thích nhà hàng và những món ăn của nhà hàng cháu. – Long mỉm cười vui vẻ. Xem ra bác

ấy rất thích.

Bố Vương nghe Long nói thì chỉ gật nhẹ đầu, sau, ông nhẹ nói:

- Kì thực, việc ta đồng ý cùng các cháu đến đây ăn, mục đích chính cũng không phải chỉ là để ăn, để thưởng thức hương vị nơi đây. Mà, ta muốn nói với các cháu một việc vô cùng quan trọng hơn.

Sáu người nghe đến đây chỉ ngoảnh mặt nhìn nhau rồi nhìn bố Vương, ánh mắt ai cũng trở nên hỗn độn.

oOo

Hiện giờ, bố Vương cùng sáu người kia đã an vị trong một căn phòng vip riêng.

Trước mặt họ đều là những món ăn truyền thống, không phải là sơn hào hải vị gì hết. Mùi hương của từng món hòa quyện vào nhau tạo nên một không gian đầy mê hoặc.

- Bác, bác có chuyện gì quan trọng muốn nói với chúng cháu ạ? - Thiên nghiêm túc nhìn bố Vương.

Bố Vương chỉ gật đầu một cái rồi ho nhẹ.

- Đây là chuyện cực kì quan trọng.

- Vậy, bác mau nói đi ạ! Chúng cháu thực rất tò mò. - Nam sốt ruột nói. Anh bỗng có cảm giác khẩn trương, khẩn trương muốn nghe việc quan trọng mà bố của Nhi sắp nói.

Bố Vương chống cằm, ánh mắt lướt một lượt qua cả sáu người. Sau, ông cúi mặt thở nhẹ một hơi dài rồi nghiêm túc nói:

- Ta biết tất cả mọi thông tin về các cháu, ta biết các cháu đã biết thân phận thực của con gái ta, ta biết các cháu đã làm gì con vào vào những năm trước. Ta biết tất cả, rất nhiều và rất nhiều.

...

Nghe xong lời mà bố Vương nói, cả sáu người đều khựng người, ánh mắt mờ hồ nhìn vào bố Vương.

Họ cảm giác tim họ đang đập nhanh hơn bao giờ hết. Trong lòng họ hiện tại đang là một mớ cảm xúc hỗn độn: lo lắng, sợ sệt và bối rối.

...

Nhưng, bố Vương không dừng ở đấy, lời tiếp theo mà ông nói mới là điều khiến cả sáu người chấn động nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88

Sau khi đưa bố Vương đi tham quan một vòng xung quanh thành phố. Bảo cùng mọi người đưa ông về lại ngôi nhà của Nhi.

- Em cứ để tạm bác ở đây đi, mai nhất định bác sẽ có một ngôi nhà mới. Đẹp và tiện nghi nhất! - Long đứng ở trước cổng, nhìn nó mỉm cười.

- Dạ, vậy thì phiền mấy anh quá! Em cảm ơn nhé! - Nó đứng cạnh bố Vương, nghe Long nói liền hớn hờ.

Long chỉ gật đầu rồi quay sang bố Vương:

- Cháu chào bác, hôm nào cháu, mấy người kia cùng bác đi chơi như vậy bác nhé?

- Ừ, được, được thôi. Hôm nay, ta rất vui. - Bố Vương gật nhẹ, giơ tay vẫy với Long, với cả mấy người đang đứng ở ngoài cửa xe kia nữa. Rồi ông quay nhẹ mình, đi vào bên trong.

...

Vừa quay lưng thì ba tiếng hét của Thiên, Nam, Tinh Anh đã vang lên làm bố Vương cùng nó giật mình.

- Bác ơi! Cháu sẽ nhớ bác lắm!

- Bác ơi! Cháu kính cần chào bác!

- Bác ơi! Bác rất đẹp trai!

Bố Vương chỉ xoa trán rồi nhẹ tay phẩy phẩy ý nói: “Được rồi, được rồi, ta hiểu, ta hiểu mà.”

Mấy người kia chỉ nhe răng cười cái rồi vẫy tay với nó. Thế, phóng xe đi luôn.

Còn nó, đứng một bên, miệng giật liên hồi rồi méo xệch, ngơ ngác nhìn mấy người kia rồi lại quay ra nhìn bố Vương.

- Bố cho mấy người ăn cái gì hay sao mà...

- Bố mới đến, thì biết gì ở đây. Mấy đứa dẫn bố đi ăn, nói chút chuyện hợp tính nên vui vẻ thôi. Không có gì đâu, vào nhà thôi con gái! – Bố Vương chỉ nhún nhẹ vai, xoa đầu nó rồi kéo nó vào nhà.

“Không có gì ư? Sao mình có cảm giác lạ lạ vậy nhỉ...?” Nó nhăn mặt nhìn bố Vương rồi lắc đầu. Nó có cảm giác có một bí mật gì đó rất lớn có liên quan tới nó mà nó không hề biết.

...

Còn sáu anh nhà, sau cuộc nói chuyện với bố Vương ở nhà hàng, tâm trạng ai nấy đều hừng hực, vui vẻ, miệng cười không biết mỏi. Hôm nay, đối với họ mà nói, quả là một ngày vô cùng, vô cùng đẹp trời.

Điều mà bố Vương nói với họ quả thực vô cùng, vô cùng khiến họ bất ngờ. Cảm giác trong lòng họ lúc này là hạnh phúc.

oOo

Chiều hôm sau...

Sau khi làm việc ở công ty buổi sáng, cảm thấy hơi mệt nên nó đã về nhà lúc trưa để ngủ nghỉ ngơi. Với lại, sáng nay, sáu người kia đi đâu mà không đến, ngồi một mình trong phòng cũng thấy khá nhàm chán nên nó về trước. Giờ cũng tầm khoảng hơn bốn giờ chiều.

“Hoi, hoi muộn rồi thì phải... Hừm, nhưng mà làm từ hơn bốn giờ chiều đến bây giờ tối cũng gần ba tiếng... vậy chắc cũng ổn.” – Nó bóp bóp bả vai, gật gật nhẹ đầu, suy nghĩ.

Bước xuống dưới nhà, nó liền nhìn thấy bố Vương ăn mặc rất đẹp. Rất khác ngày thường.

- Bố, bố mặc quần áo đẹp đi đâu vậy? – Nó vừa ngủ dậy, ngáp dài ngáp ngắn nhìn bố Vương đang cùng Như và anh Kiệt ngồi coi ti vi.

- Con không nhớ không qua, Long nói gì à? – Bố Vương ngẩng đầu lên, hất mặt nhìn nó.

Nó lắc lắc đầu. Hôm qua, Long hình như nói...

- A! Tìm nhà cho bố. – Nó hớn hờ nhếch mày.

- Ủ, đúng rồi. Con cũng mau chuẩn bị đi làm nhanh đi, hôm nay nhớ về nhà sớm nhé! – Bố Vương gật đầu.

- Về sớm? Sớm làm chi vậy bố? Mà, không phải sáng nay bố đi tìm nhà với họ rồi à? Hôm nay đến tập đoàn, con cũng không có thấy họ. – Nó ngu ngơ gãi đầu.

- À ừm, thì, sáng bố đi có việc, đi thăm thú quanh đây chút thôi, mấy đứa ấy chắc đi làm việc gì đó quan, quan trọng rồi. Còn việc về sớm thì... hôm nay bố mới đến đây. Con phải về sớm chứ! Chắc... chắc, sẽ có tiệc. Sẽ có một bữa tiệc, con phải tham gia. – Bố Vương ngượng ngập nói.

Nó dùng ánh mắt dò xét nhìn bố. Bố Vương rất chính trực, có bao giờ nói lấp như vậy. Dáng vẻ lại trông khá ngượng ngập và lúng túng. Có gian!

Tiến đến gần bố, nó dí sát vào mặt, nghiêm hỏi:

- Có thật không bố? Bố trông đáng nghi lắm đấy!

- Cái con bé này! Lại không tin bố à? Mà, tránh ra cho anh xem ti vi cái coi. Đừng che hết cả! – Kiệt nghiêng người lên tiếng.

- O, không, không phải là không tin...

- Thôi được rồi Nhi, em cũng mau chuẩn bị đi làm đi. Muộn rồi. – Như bật cười xua tay. Cô nghĩ nếu bác trai mà sống ở đây lâu ngày chắc... ngôi nhà này sẽ không bao giờ xuất hiện hai từ “yên bình” mất. Ngày nào cũng sẽ “náo nhiệt” cho mà xem.

Nó chỉ thờ ơ một hồi, hậm hực đi lên phòng, trước khi đi còn liếc bố Vương một cái.

Bố Vương thì chỉ nhún vai. Ấy da, cái cảm giác lần đầu tiên nói dối đưa con gái cưng của mình cũng thật thú vị.

Nhưng, quả thật, tối nay, chắc chắn sẽ là một buổi tối vô cùng bất ngờ.

Bữa tiệc mà ông nói đến chính là điều bất ngờ.

...

oOo

Hôm nay, hình như mọi thứ có vẻ rất... là khác thường.

Ở nhà thì là bố nó. Đến tập đoàn thì là nhân viên. Trông ai cũng có cái vẻ hớn hờ. Tâm trạng họ trông cũng rất vui. Ai cũng cười, cười không ngớt. Không khí ở đây rất khác so với mọi ngày.

...

Là có chuyện gì sao?

Chuyện gì đó mà nó không biết?

Phải chăng, sau khi nó rời tập đoàn về nhà ngủ đã có sự kiện gì sao?

Lạ, rất lạ!

Mọi người hôm nay, ai cũng lạ hết tron...

Hừm, dù gì cũng phải lên phòng đã. Lên đó, nó có thể hỏi một chút ở các vị tổng tài a. Chắc giờ họ đang có mặt đầy đủ trong phòng rồi.

Nhún nhẹ vai một cái. Nó thông thả bước vào trong cầu thang.

...

Lúc nó vừa đi vào cầu thang thì Linda bước ra từ phía sau bức tường.

Cô ta chỉ nhìn nó chằm chằm, nhếch môi rồi bước đi.

...

Còn nó, trong lúc chờ thang máy đến nơi. Mở điện thoại ra chơi game một lúc.

Bữa trước chơi game với Kiệt, nó thua anh tệ hại. Giờ nó phải cố gắng tập chơi để lên một bậc khác cho anh ấy lác mắt. Hừ!

Mãi mê chơi, nó chẳng còn biết trời đất thế nào nữa. Mãi tới lúc chơi được khoảng gần hai mươi phút thì nó mới nhận thức được.

Nhận thức được rằng: từ này tới giờ, thang máy chưa hề mở cửa và không khí ở đây đã bắt đầu trở nên ngột ngạt khiến nó cảm thấy lồng ngực mình thật khó chịu.

Và, nó cũng nhận thức được rằng, mình đang ở trong tình huống nguy hiểm đến nhường nào...

...

Liệu, buổi tối hôm nay nó có thể có mặt trong buổi tiệc mà bố Vương nhắc đến hay không?

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Bữa tiệc đặc biệt (1)

Khi ý thức được bản thân mình đang ở trong tình thế nguy hiểm. Nó vội vàng chạy đến bên mép cửa thang máy, cật lực nhấn nút thang. Nó nhún loạn xạ hét lên, tự đứng lúc ấy hoảng quá, trong đầu nó chỉ còn suy nghĩ là “mình phải ra khỏi đây.”

Thấy không có tác dụng gì hết, nó liền chạy tới đập cửa, miệng không ngừng hét lớn:

- Ai đó ở ngoài không? Cứ tôi! Cứ tôi với!!

Chẳng biết cách hét như vậy có tác dụng không nữa. Mà, bình thường, nó coi trên phim thì hầu hết là không có tác dụng. Cái tình huống bị nhốt trong thang máy thế này nó hay thấy trên phim lắm này, cơ mà sao lại xảy ra với nó cơ chứ? Nên làm cái gì đây? Nếu nó không ra ngoài kịp thời thì nó sẽ chết ngạt trong đây mất thôi.

“À, mình còn có điện thoại.” – Ý nghĩ này chợt lóe sáng trong đầu nó. Vội vàng mở điện thoại, dãy số đầu tiên hiện lên trong nhật kí là “Kiệt Đệ”. Nó chập miệng rồi gọi điện thoại cho anh.

- ...

- [Tút... tut... A lô, Nhi hửm? Có chuyện gì à?] – Đầu dây bên kia vang lên giọng nói của Kiệt.

- A, anh Kiệt ơi, hiện tại em đang bị mắc... k...

- [Mắc cái gì cơ?... Tút... A lô? Tút...]

Mất tín hiệu hoàn toàn.

Miệng nó ngay lập tức liền méo xệch.

Móa, cái tình huống gì đây? Nó đen đui đến mức này ư? Điện thoại sập nguồn mất tiêu rồi. Hức...

Trời ơi, điện thoại không có thì nó còn có cách nào nữa đây?

Lúc này, nó nên làm gì cơ chứ?

oOo

Tại một khu vườn rộng khác...

Trời bắt đầu xé chiều rồi, tà dương ngả dần tà tà về phía tây. Khung cảnh bên ngoài khu vườn đã lãng mạn, trong khu vườn lại còn lãng mạn hơn cả.

Trên từng hàng cây là những dải đèn phát sáng đủ màu sắc mắc vào nhau. Phía chính giữa là một chiếc bàn trắng dài, bề mặt bàn được trải một tấm khăn đỏ thẫm mịn màng. Hơn trăm cây nến nhỏ được xếp thành một hàng dài từ lối đi tiến vào. Tuy chưa được thắp sáng nhưng mùi thơm của chúng tỏa ra cũng đủ làm người xung quanh thích thú. Rồi từ phía cổng vườn bước vào, hai bên là hai hàng hoa hồng đỏ cùng hoa uất kim cương. Những bông hoa tulip vươn lên phía trên cùng những bông hoa học đo đỏ rực rỡ. Hai loại hoa, hai màu sắc, hai mùi hương hòa quyện vào nhau tạo nên một vẻ đẹp quyến rũ, lại kết hợp với hương của nến lại càng làm cho không gian nơi đây trở nên lãng mạn hơn bao giờ hết.

Trong khung cảnh lãng mạn như vậy, bước ra từ căn nhà gỗ nhỏ được đặt cạnh một góc vườn là sáu chàng trai cao lớn, bước chân sải rộng tiến về phía bàn trắng.

Đó là Nhật, Thiên, Bảo, Tinh Anh, Long và Nam. Hôm nay, đích thân sáu người bọn họ sẽ tổ chức một bữa tiệc đặc biệt dành cho nó theo lời của bố Vương. Và cũng trong buổi tối ngày hôm nay, họ sẽ nói cho nó tất cả sự thật, về việc họ biết nó là ai đến cả những rắc rối hiểu lầm từ trước đến nay, cùng với thứ tình cảm mà họ dành cho nó nữa.

Lát nữa, vào đúng mười tám giờ bọn họ sẽ đến công ti để đón Nhi và một số nhân vật phụ khác của bữa tiệc là bố Vương, anh Kiệt, Như và Thư.

Không gian riêng với nó ư? Đương nhiên là họ muốn rồi. Tuy nhiên, nếu tự dưng mời cô nhóc này đi ăn thì hẳn là sẽ không đi đâu, vì thế mà họ cần lấy mấy người kia làm cái cớ a~

- Hôm nay, hẳn Nhi sẽ vô cùng bất ngờ cho mà xem – Nam hào hứng vỗ tay nhẹ mấy cái.

- Đương nhiên rồi, em hãy nhìn tất cả những thứ mà chúng ta chuẩn bị suốt từ sáng đi này. Nó trông đẹp thật đấy! – Thiên gật gù tùm tùm.

- Nhìn thành quả do chúng ta cùng làm nên cảm thấy hạnh phúc thật đấy! Khó có thể tin rằng tất cả đều là do chúng ta làm lên, trang trí lên... – Tinh Anh chập miệng, xoa cằm nói tiếp – Tớ tài giỏi thật cơ! Chắc chắn...

- Bộ làm như mình cậu làm hết chỗ này ấy! – Long đứng bên cạnh, bĩu môi rồi bật cười.

- Thì... không hẳn là như thế nhưng tớ cũng có công nhiều nhất ấy chứ! – Tinh Anh nhếch mày.

- Đây, em mới là người làm nhiều nhất. Anh có biết em phải chạy ngược chạy xuôi vất vả để đi mua và tìm mấy cái dây đèn này hay không? – Nam vội chen vào tranh công.

- Thế ai là người chạy đi mua nến? Ai là người đi mua khăn trải bàn? Là anh chứ ai! – Tinh Anh hất mặt. Anh cũng làm hơi bị nhiều đấy nhé!

- Này, thế mấy người biết ai là người tía mấy cái lá của hai hàng hoa kia không? Ai là người mua khăn giấy? – Thiên từ phía sau, đi tới, đặt tay lên vai Nam nói.

-...

Bảo và Long đứng một bên, chán nản nhìn mấy con người kia đang tranh giành công. Cái tính này của ba người ấy đến là buồn cười.

- Này, nếu có công nhiều thì phải là của tớ chứ nhỉ? Tớ là người nấu ăn này, mua đồ ăn này. Vất vả hơn biết bao nhiêu cơ mà. – Long quay ra nhìn Bảo đang đứng khoanh tay. Bảo chỉ nhìn Long rồi mỉm nhẹ, nhún vai nói.

- Vậy thì ra mà cùng họ tranh giành đi kia!

Long nghe vậy chỉ cười trừ lắc đầu. Anh rất là chín chắn a~

Và trong khi ba người kia đang cãi nhau, hai người nọ thì đang đứng nhìn thì Nhật nhận được một cuộc điện thoại từ anh Kiệt.

- A lô, chào anh.

- [Cậu mau đến tập đoàn của cậu ngay nhé! Tôi đang trên đường đến rồi. Mau lên đi!!] – Tiếng nói thẳng thốt ở đầu dây bên kia vang lên, nghe vô cùng vội vàng, hấp tấp.

Nhật nhanh chóng hỏi lại.

- Có chuyện gì nghiêm trọng hay sao?

- [Đương nhiên là có, Nhi nó đang gặp nguy rồi. Mau đến đi, đến nơi tôi sẽ giải thích thêm cho cậu sau. Hiện giờ Như, Thư và Laura đang ở đấy rồi! Nhanh lên!!] – Kiệt nói mà như hét lên.

Điện thoại của Nhật lúc này rơi 'bộp' từ trên cao xuống nền đất tạo nên một tiếng vang không lớn. Không lớn nhưng đủ làm cả năm người kia quay ra ngơ ngác nhìn Nhật không hiểu chuyện gì

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Bữa tiệc đặc biệt (2)

Chiếc xe của Bảo phi thật nhanh trên con phố vắng người. Ngồi trong xe mà lòng ai cũng như lửa đốt, chỉ hận không thể đến bên cạnh nó ngay lập tức. Hồi này, trông vẻ mặt của Nhật làm họ thực sự kích động.

- Rốt cuộc là Nhi bị làm sao vậy Nhật? – Long sốt sắng hỏi.

Nhật chỉ khẽ lắc đầu, nhẹ nói:

- Không biết, anh Kiệt chỉ nói mau đến tập đoàn ngay thôi, chưa kịp nói gì thêm cả.

- Này, chứ Bảo không đi nhanh hơn được à? – Tinh Anh ngồi phía dưới, vuron người lên phía trên.

- Thì tớ đang đi nhanh hết mức có thể rồi đấy! – Bảo nắm chặt vô lăng, nhấn mày nói.

Nam ngồi ở dưới, hai bàn tay đan chặt vào nhau. Cầu mong Nhi sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì!

Thiên ở bên cạnh, lấy điện thoại rồi gọi cho ai đó.

- [A lô, Hoàng Tổng có gì cần phân phó ạ?] – Giọng nam từ bên kia vang lên.

- Lam Công, hiện ở tập đoàn có xảy ra chuyện gì hay không? – Thiên dồn dập hỏi.

- [Ở tập đoàn ư? À, xin lỗi, Hoàng Tổng, hiện giờ tôi đang ở chi nhánh B, không có mặt ở tập đoàn ạ!]

Thiên nghe vậy, cắn môi, thở mạnh rồi ngay lập tức tắt máy gọi cho người khác.

- [A lô, Hoàng Tổng, ngài cần gì sao ạ?] – Tiếng nữ ở đầu dây bên kia vang lên.

- Lê Ngọc, ở tập có đang xảy ra sự cố gì không?

- [À, dạ, dạ có thư Hoàng Tổng.]

- Là gì? Mau nói! – Thiên kích động nói lớn.

Cô gái bên kia nghe vậy có vẻ hơi sợ nhưng sau trấn tĩnh lại, bình tĩnh nói:

- [Dạ, trưởng phòng Như vừa mới xuống phòng cho gọi nhân viên sửa chữa máy móc thiết bị lên thang máy tầng sáu, hình như là... trợ lý Long đang bị mắc kẹt trong đó ạ...]

- Cái gì cơ? Lệnh cho bọn họ phải cứu được cô ấy càng nhanh càng tốt cho tôi. Nếu cô ấy có bị làm sao thì họ cũng không yên đâu! – Thiên hét lên. Tim anh như rơi mất một nhịp.

Mạnh tay cúp máy, anh ôm đầu, day day thái dương.

- Làm, làm sao vậy anh? – Nam ở bên cạnh, gắng hỏi.

- Nhi, cô ấy bị mắc kẹt trong thang máy, hiện vẫn chưa ra được. – Thiên cắn môi.

- Sao? Cái gì cơ? – Cả năm người cùng quay ra, tròn tròn mắt nhìn Thiên.

- Cái gì thì tôi vừa nói rồi đấy! – Thiên bức dọc quát lên. Anh đang trong trạng thái vô cùng lo lắng.

- Cậu hét lên cái quái gì chứ? – Tinh Anh thấy Thiên tỏ thái độ mà quát anh, không nhọc bộ nói lớn.

- Cậu cũng đang hét đấy! – Thiên lạnh giọng, không thèm nhìn Tinh Anh.

- Cậu...

- Nào, bình tĩnh đi, giờ phút nào rồi mà hai người còn to nhỏ được cơ chứ? – Long vội lên tiếng can ngăn hai người kia. Nếu cứ để họ cãi nhau như vậy, có khi còn xảy ra gây gỗ trong xe nữa ấy.

Mà, mấy cái con người này cũng thật lạ. Quái là ở chỗ nào, lúc nào cũng có thể to nhỏ cãi nhau, không ai chịu nhường ai bao giờ. An nguy của Nhi lúc này mới là quan trọng nhất!

- Các người cứ tiếp tục cãi nhau tiếp đi, đến nơi rồi!

Lời Bảo vừa dứt, cả sáu người đều nhanh tay mở cửa chạy một mạch vào trong tập đoàn.

Vừa đi đến cửa, thư kí Lê Ngọc đã đứng ở đấy chờ sẵn. Nhìn thấy sáu người kia, cô liền bước tới, cúi người và cung kính nói:

- Chào các ngài, mời các ngài vào thang máy kia, tôi đã chuẩn bị xong xuôi cả, thang máy sẽ lập tức đưa các ngài lên đến tầng sáu.

- Được rồi!

Cả sáu người vội chạy vào thang máy. Trong lòng ai cũng sốt ruột không thôi. Thang máy dần dần đóng cửa. Tầng một rồi đến tầng hai, tầng ba, tầng bốn, tầng năm và cuối cùng là đến tầng sáu. Giấy phút mà cửa thang máy chậm chậm mở ra, cả sáu người chen nhau để ra ngoài trước. Vì họ, họ đều muốn được cứu nó, cứu người mà họ yêu thương; vì họ đều muốn được biết tình hình hiện tại của nó ra, có ổn hay là không.

Vừa ra ngoài, họ đã thấy một hàng người ở trước thang máy đối diện. Đó là thang máy mà nó bị mắc kẹt.

Anh Kiệt, Như, Thư và Laura đứng một bên sốt ruột đi đi lại lại. Họ đang chờ kết quả ở phòng thiết bị.

Nhìn thấy sáu người kia đang đứng thờ hồng hộc. Như, Thư, Kiệt và Laura vội chạy đến.

- Sao các chú đến muộn thế? – Kiệt nhăn mày.

- Đây là đến nhanh nhất có thể rồi đấy anh! – Bảo vừa nói vừa lau mồ hôi trên trán.

- Tình hình như thế nào rồi? – Nhật ngược mặt lên hỏi cả ba người.

- Họ vẫn đang cố gắng khắc phục sửa chữa. Bác Vương cũng vừa xuống phòng để chỉ đạo rồi. – Như chỉ cúi mặt mà nhẹ nói.

Sáu người thở mạnh một, chăm chú nhìn vào chiếc thang máy kia và cầu nguyện cánh cửa thang máy sẽ mở ra.

...

Ba phút trôi qua dài đằng đẵng, bọn họ vẫn cứ nhìn vào thang máy.

Bỗng nhiên, cửa thang máy dần dần hé mở ra. Ánh mắt mỗi người trở nên sáng rực, nụ cười không hẹn mà đều nở. Trước mắt bọn họ là một cô gái nhỏ bé, dễ thương đang nằm gục ra sàn. Cả sáu người cùng Như, Thư, Kiệt và Laura vội lao nhanh vào bên trong thang máy...

...

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhoc Cận, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Bữa tiệc đặc biệt (3)

...

Đây là đâu đây? Sao nơi này lại tối như vậy? Có phải là nó đã chết rồi không? Nó đang ở thế giới bên kia sao? Nó chẳng thể nhìn thấy chút ánh sáng nào cả...

Tay nó khua loạn vào khoảng không trước mắt, quay mặt ra phía sau. Một luồng ánh sáng từ nơi nào đó cách xa chỗ nó đang đứng bắt đầu lóe lên. Nó vội vàng chạy đến nơi có ánh sáng ấy. Nó có thể thoát ra khỏi không gian u tối này mà, phải không?

Nhưng, điều nó không ngờ nhất lại là, trong ánh sáng ấy, nó nhìn thấy một bóng người mờ ảo hiện lên. “Ây, chẳng... chẳng lẽ có quý?” – Cái suy nghĩ này hiện lên làm nó run bần bật.

Bóng người bỗng tiến về phía nó, nó cố gắng lùi lại, tay che mặt, kêu lên đầy sợ hãi:

- Đứng, đừng đến gần tôi! Xin hãy tha cho tôi, tôi ăn ở rất tốt, đừng làm hại tôi!

- Tiểu Hòa Nhi, đừng sợ! Ta sẽ không hại con đâu. – Giọng nói lạ lẫm vang lên. Nó chưa bao giờ nghe giọng nói này. Nhưng tại sao người này lại biết tên nó? Tại sao người này lại xuất hiện ở đây?

- Ai, ai đó? Sao lại biết tên của tôi? – Nó nghi ngờ hỏi.

- Ha ha, ta đương nhiên biết. Bởi, ta là Long Thiên Quốc Nhiên – là tổ tiên của con, Tiểu Hòa Nhi. – Giọng nói ấy lại vang lên. Nhưng giờ đây, nó không chỉ nghe được giọng nói ấy mà nó còn nhìn thấy được cả khuôn mặt, hình dáng của người kia.

Đó là một người đàn ông lớn tuổi nhưng không quá già, nếu so với bố của nó thì vẫn là già hơn có vài phần thôi. Người này trông cũng vô cùng điển trai, vẻ đẹp của ông thuộc kiểu lịch lãm, nam tính, nghiêm chỉnh. Hàng lông mày rậm khê nhếch lên, miệng khê cười nhẹ, sự đôn hậu hiện hữu trên khuôn mặt ông tạo nên một cảm giác rất thoải mái.

- Ông là Long Hóa Quốc Nhiên ư? Thật... thật hay sao? – Nó bất ngờ, trong mắt há hốc miệng.

- Ta không có lí do gì để lừa con đâu. – Quốc Nhiên cười nhẹ.

- Tại, tại sao ông lại xuất hiện ở đây? Và, tại sao, cháu lại ở đây? Sao nơi này lại tối như vậy? Cháu đã chết rồi sao? Mọi người đang ở đâu? – Nó dồn dập hỏi.

- Con bình tĩnh nào. Đây không phải là cõi âm, con cũng chưa chết. Đây là một khoảng không trong tâm trí của con, vì trong con đang có suy nghĩ tiêu cực nên khoảng không này sẽ biến thành một màu đen như mực. – Quốc Nhiên tiến đến nó, khê xoa đầu và nói.

- Ôi, vậy là cháu chưa chết! Ôi, may quá! Nhưng, tại sao ông lại xuất hiện trong tâm trí cháu?

- Kì thực thì ta vẫn luôn ở đây, mà không hẳn, cụ thể hơn là một phần ý thức của ta vẫn luôn ở trong tâm trí của con, chỉ là con không biết thôi. Ta ở đây là để bảo vệ con, giúp đỡ cháu những lúc thực sự cần thiết.

- Ô, ra là vậy...

- Mà, thời gian cũng không còn nhiều. Ta tới đây để đánh thức con, dậy đi, mọi người đang mong con lắm đấy. Đặc biệt là những mảnh đời gắn liền trong tim con ấy! – Quốc Nhiên ngừng mặt, gật đầu cười.

- Những mảnh đời gắn liền trong tim? Là gì vậy ông? – Nó thắc mắc, đĩnh ninh hỏi.

- Ha ha, cũng không có gì, sau này con sẽ hiểu thôi. Mà, ta còn có một điều nữa muốn nói với con. Trong con đường tình duyên của con, tất cả những

sóng gió, lặn dần, chông chênh đã qua hết rồi, giờ là lúc đi đến hồi kết thúc tốt đẹp. Hạnh phúc sẽ chờ con phía trước. Hãy bước chân thật nhanh đến hạnh phúc của con đi, nó rất gần nhưng cũng rất xa, hãy nắm bắt nó... Tạm biệt con...

- Ô, nhưng...

Nó chưa kịp nói gì thì bóng của ông đã tan đi vào trong không gian. Kì thực, những lời mà ông nói, thực hơi khó hiểu. Đường tình duyên? Sóng gió? Hạnh phúc gần hay xa? Hừm, những từ ngữ này... Mà thôi, ông cũng nói nó qua hết rồi, vậy là nó cũng an tâm rồi. Nếu như tình lại, nhất định nó sẽ tìm dịp nào đó để nói hết toàn bộ sự thật về nó sáu người kia biết, còn có, nó yêu họ.

Đối với nó...

Tình yêu có lúc sẽ là sự mãnh liệt như những ngọn lửa nồng cháy.

Tình yêu có lúc sẽ là những đau đớn, những tuyệt vọng đến thấu lòng.

Tình yêu có lúc sẽ là sự ngọt ngào đến nỗi làm tan chảy trái tim ta.

Tình yêu cũng có lúc mềm mại, bao la, vỗ về lòng ta như làn sóng êm đềm nơi biển cả.

Và, tình yêu có lúc sẽ là khoảng thời gian mong được yêu, được thương giản dị, thanh cao nhưng âm ập đến lạ kì...

Tất cả những thứ đó, nó đều đã từng trải qua, giờ là lúc tình yêu của nó hóa thành khát vọng, thành ước mơ cao cả và nó sẽ biến cái khát vọng, cái ước mơ đấy thành sự thật...

...

oOo

Nằm trên giường bệnh, ánh mắt nó từ từ mờ ra rồi vội khép lại. Sáng quá!

Nó tạm thời chưa thích nghi được với ánh sáng lúc này vì thế mà phải nheo nheo rồi lúc lại nhắm tịt lại.

Một lát sau, khi đã bình thường hết cả. Nó mở to đôi mắt trong của mình. Nhưng, mờ quá. À, hình như nó chưa có đeo kính.

- Đây, kính của em đây! – Giọng nói ấm áp vang lên làm tim nó khẽ đập mạnh. Tay nó được nắm lại bởi một bàn tay to, ấm nồng. Người con trai vừa nói đeo chiếc kính vuông lên khuôn mặt thanh tú của nó.

Mọi thứ dường như trở nên rõ nét hơn nhiều, và, hình ảnh hiện lên ngay trước mắt nó là khuôn mặt điển trai của Long. Anh ấy đang cười với nó.

- Em tỉnh lại rồi Nhi. Chào mừng em trở về!

Nhìn khuôn mặt của anh, nụ cười của anh mà nó có cảm giác bui ngủi khó tả. Nước mắt chực trào. Nó òa khóc. Long vội vàng cúi mình ôm nó vào lòng. Nó cảm nhận được nhịp tim của anh, cảm nhận được hơi thở của anh, cảm nhận được sự ấm áp của anh. Mọi sợ hãi như tan biến giờ chỉ còn yên bình, nó nức nở:

- Em đã sợ, rất sợ, em sợ không ra ngoài nữa. Lúc ấy, em không thể thờ nào, lồng ngực em như tắc nghẽn vậy... em rất sợ...

- Ừ, được rồi, anh hiểu mà, anh biết mà. Không sao nữa rồi, tất cả đã qua hết rồi, ổn cả rồi, nín đi nào. Ôm anh, em sẽ hết sợ ngay thôi! – Long mỉm nhẹ, dịu dàng an ủi. Người con gái trong lòng anh đang run. Nó gật mạnh đầu rồi ôm chặt Long.

Cánh cửa mở ra, năm người: Nhật, Bảo, Tinh Anh, Nam và Thiên nhìn nó cùng Long đang ôm nhau. Long buông nó ra, nó nhìn năm người còn lại rồi bỗng nhiên khóc lớn hơn.

Năm người kia vội vàng chạy đến chỗ nó. Lúc này, cả sáu người đàn ông đều ôm lấy nó, xúc động nghẹn ngào mà nói:

- Em tỉnh lại rồi, em trở về rồi!

Cái lúc mà cứu nó ra, tim nó đập rất yếu, dường như không còn cảm nhận được đâu là nhịp tim của nó nữa. Họ đã phải rất nhiều bác sĩ đến. Cứ ngỡ không thể cứu được, thế nhưng, tia hi vọng đã sáng lên, nó được cứu sống. Đến ngày hôm nay, nó đã bắt tỉnh ba ngày liền rồi.

- Vâng, em trở về rồi! – Nó nghẹn ngào lên tiếng, bao nhiêu ấm ức, bao nhiêu cô đơn đều bay đi. Không gian lúc này chỉ còn lại tiếng khóc, chỉ còn lại nó và sáu người bạn họ.

...

(còn tiếp...)

----- Hết chương -----

- Thành thật xin lỗi các bạn vì đã để các bạn đợi lâu. Thực thì Hy không có nhiều thời gian rảnh nữa vì thế mà sẽ không thể ra lịch thường xuyên được. Mong các bạn thông cảm!

- Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ nhé!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhoc Cận, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Bữa tiệc đặc biệt (4)

Màn đêm buông xuống, bao trùm lấy cả một khoảng không rộng lớn. Vạn vật như đang chìm trong bóng tối, nhà nhà bên nhau cạnh ánh đèn ấm cúng. Không khí có chút se se lạnh cùng cơn gió đông nhẹ thổi qua từng khe cửa sổ nhỏ.

Ngồi trên chiếc giường bệnh, ánh mắt nó xa xăm hướng ra bên ngoài. Dòng người vẫn nườm nượp đi lại, xe cộ vẫn đông đúc. Nhưng, không khí mang theo nét cười rộn ràng nào đó đi vào dòng người kia rồi lại đi sâu vào lòng nó...

Ừ nhỉ, cũng đã cuối tháng Mười Hai rồi, vậy là sắp đến Tết.

Trong lúc đang ngẩn ngơ ngắm khung cảnh bên ngoài, nó chẳng hề hay tay chân nó đang lạnh cóng vì từng ngọn gió đang len lỏi qua ô cửa sổ thổi khe khẽ vào nó từng đợt. Và nó cũng chẳng hề hay biết trên người nó đang được phủ bởi một chiếc áo ấm rộng lớn của ai đó.

- Làm gì mà mơ màng đi tận đâu thế cô nhóc? – Giọng nói vừa trầm, vừa lạnh lại mang theo chút gì đó dịu dàng, sùng nịnh của đàn ông vang lên làm nó chột bưng tỉnh, vội quay mặt lại.

- Bảo? Sao anh lại đến đây? Không phải vừa nãy anh Kiệt kêu anh với mấy người kia về có chuyện quan trọng hay sao? Đã xong việc rồi ư? – Nó tròn mắt nhìn Bảo trước mặt. Cặp kính khẽ lay động.

Bảo đứng đấy, nhìn nó, anh nở nụ cười tươi tắn, nhẹ nhàng xoa đầu rồi ngồi xuống bên cạnh nó. Ánh mắt anh nhìn nó là một mảng tràn ngập yêu thương. Anh cất tiếng nói hết sức dịu dàng:

- Chuyện quan trọng ư? Đối với anh, em chẳng phải là chuyện quan trọng nhất hay sao?

Lời này Bảo nói ra làm tim nó như khẽ ngân lên. Nó chớp mắt nhìn anh, rồi ngượng nghịu gãi cổ.

- Cái, này anh đang nói cái gì lung tung thế? Chọc em quả thực rất thú vị à?

- Nhìn anh giống như đang trêu chọc lắm ư? Anh không hề chọc em, một chút cũng không. Anh là đang rất nghiêm túc đấy cô nhóc! – Bảo cười khẽ, bàn tay ấm áp của anh chạm nhẹ lên đôi má mơn mẫm của nó, rồi kéo mặt hai người gần sát nhau.

Mặt nó lúc này lại như phủ một tầng phấn hồng. Nó ngượng ngạo cúi mặt lại bị Bảo khẽ kéo lên. Mặt đối mặt, nó cảm tưởng như có thể cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ của anh, cảm nhận được cả nhịp tim ổn định của anh. Chớp mũi anh chạm nhẹ vào chớp mũi nó, giờ nó có thể ngắm nhìn khuôn mặt của anh thật rõ. Cơ mà, hơi vướng cái kính. Mặt anh thật đẹp, chiếc mũi cao này, làn da không vết chai sạm tí nhẹ vào gò má nó, đôi lông mày kiếm ở trạng thái thư giãn trông mềm mại, đẹp đẽ biết mấy. Mãi nhận xét khuôn mặt Bảo mà không để ý đến mọi thứ xung quanh. Và khi ý thức được thì nó mới biết: Bảo đang hôn nó. Đầu nó là một mảng trống rỗng... Sau đó, cả hai người như cùng hòa quyện vào nhau.

...

“Cạch”

Tiếng cánh cửa khẽ khàng vang lên, bóng dáng ai đó bước vào.

- Này... hai người đang làm cái gì thế kia? – Giọng nói trầm ổn của ai đó vang lên làm cả Bảo và nó phải ngừng hôn, cả hai cùng quay mặt về phía phát ra tiếng nói.

Là Nhật. Anh mặc trên mình một chiếc áo khoác dài, chiếc khăn xám quàng nhẹ qua cổ. Trên tay anh là một cặp lồng màu hồng phấn với những hình vẽ ngộ nghĩnh. Có lẽ, cặp lồng ấy là dành cho nó.

- Anh... Nhật... – Nó ngáp ngừng lên tiếng.

- Sao cậu lại đến muộn như vậy? Khụ... – Bảo khẽ đưa lên miệng, ngược nhìn Nhật trước mắt.

- Chứ không phải trong lòng cậu đang trách tại sao tớ lại đến sớm như vậy để cậu còn kịp làm nốt cái hành động kia của cậu sao? Hừ! – Nhật liếc Bảo

rời hăm hực đi đến chỗ nó.

Mà câu nói kia của Nhật nói lên làm mặt nó đỏ bừng.

- Này, cậu mau cầm lấy cặp lồng này đi, mấy người các cậu gọi tớ rõ muộn. Đúng lúc tớ mua xong cặp lồng này mới gọi. – Thế, Nhật lại quay sang nó – Lại còn đỏ mặt gì nữa? Có gì mà đỏ mặt cơ chứ? Mau đứng dậy rồi đi theo tụi anh.

- Em có đỏ mặt sao chứ... – Nó phụng phịu phồng má, đứng dậy lấy cái áo khoác cạnh giường mặc lên, đang định bước đi thì..

- Đợi đã! – Nhật bỗng kéo tay nó lại. Song, anh làm một hành động khiến tim nó rung động bồi hồi. Anh cời chiếc khăn trên cổ anh ra rồi nhẹ nhàng choàng lên cổ nó cùng những lời nói mang ý dụ dỗ:

- Ngoài kia lạnh lắm, mặc mỗi áo như vậy thì lạnh chết mất! Em ôm thì khổ anh với mấy đứa kia lắm đấy!

Nó nhìn anh, ánh mắt tràn ngập ý cười. Nó tìm tìm cúi mặt rồi bị Nhật cầm tay kéo ra ngoài để lại Bảo ở trong lắc đầu cười khế.

...

Trên chiếc xe của Bảo, nó ngồi cạnh ô cửa sổ, chống cằm, thờ thẩn nhìn ra bên ngoài, trong lòng tự dưng cảm thấy cuộc sống đến với nó mấy ngày hôm nay bỗng chốc bình yên đến lạ thường.

- Em không thắc mắc là tụi anh sẽ dẫn em đi đâu à? – Nhật ngồi ghé trên, ánh mắt hướng về phía nó.

Nó đang ngơ ngác quay mặt sang, lắc đầu:

- Có gì mà phải thắc mắc chứ? Các anh đưa em đi đâu thì em cũng phải yên tâm là các anh sẽ không bán em đi là ỏn rồi. Em biết các anh đối tốt với em lắm! Hi hi...

- Tốt, tin tưởng thế là tốt! Được rồi, chuyện này anh cũng chưa nói rõ cho em được đâu, đợi tẹo nữa, đến nơi em sẽ liền biết thôi, cô nhóc ạ! – Nhật mỉm cười, nháy mắt với nó. Ấy da, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời của anh lại có cái hành động nháy mắt này đó a~

Nó chỉ bấu môi một cái rồi gật đầu cười: “Được thôi!”

Bảo nhìn qua kính chiếu hậu, thấy gương mặt tươi tắn, rạng rỡ của nó, trong lòng lại dâng lên sự ấm áp lạ lùng. Mấy hôm nay, ở trong bệnh viện, Nhi nào có được vẻ mặt như thế này chứ, giờ chắc cũng khỏe hơn nhiều rồi...

- Mà, em đã biết ai là người hăm hại em khiến em bị nhốt trong thang máy chưa? – Bảo nhẹ nhàng lên tiếng.

Lúc này, trong đầu nó bỗng nảy lên một cái. Khoảng thời gian mà nó bị nhốt trong thang máy quả thực đáng sợ, nỗi kinh hãi ngày ấy lại ùa về khiến mặt nó trở nên xanh xao hơn, mình khẽ run nhẹ. Bảo nhìn thấy vẻ mặt ấy của nó, anh khẽ nói:

- Hết thấy đều đã qua rồi. Không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra hết!

Nó gật đầu, ánh mắt nghi hoặc nhìn Bảo phía trước:

- Ai là người đã hại em?

- Là, Linda – chị gái của Laura. – Bảo đáp gọn.

- Ồ... – Nó chỉ gật đầu.

- Không bắt ngờ ư? – Nhật nhún mày hỏi.

- Sao phải bắt ngờ chứ? Ngay từ lần đầu gặp chị ấy, em đã biết là chị ấy không ưa gì em rồi. Biết tại sao không? – Nó thờ ơ nói rồi nhướn mày.

- Làm sao? – Bảo dò xét nhìn nó qua kính chiếu hậu.

- Bởi vì em gần gũi, thân thiết với các anh quá chứ sao! Chị ấy thích các anh, đó là điều dễ dàng nhận thấy nhất! – Nó mỉm cười. – Nhưng mà, gì thì gì, em cũng không ngờ là chị ấy lại hại em nguy hiểm như thế...

Lúc ấy, nếu như không được cứu ra kịp thời, có khi nó đã chết ngạt ở đấy rồi.

- Mà làm sao anh biết vậy?

- Laura đã nói cho tụi anh biết, cô ấy cũng là người đầu tiên báo cho mọi người biết em đang bị kẹt trong thang máy. – Nhật mỉm cười.

- Laura là một cô gái tốt bụng. – Nó tươi tắn, nó kết bạn không nhầm người thì phải a~

- Ừm, còn Linda hiện tại đã được người đưa về Pháp rồi. Cũng không thể quá dung túng cho cô ấy nữa. – Nhật khẽ khàng nói, ánh mắt hiện lên vẻ cương nghị.

Nó gật gù. Nó cũng chẳng phải kẻ thù dai, nếu Linda đã không thích nó như thế thì chuyển đi cũng tốt.

- Nào, mãi nói chuyện quá. Đến nơi rồi, cô nhóc, mau xuống xe thôi! – Bảo quay mặt lại, cười rạng rỡ nhìn nó khiến nó ngẩn người vì nụ cười đẹp đẽ của anh.

Cả ba người cùng bước xuống xe...

...

(Còn tiếp)

Cùng đón xem điều bất ngờ gì đang chờ đợi nó nhé!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Bữa Tiệc Đặc Biệt (5)

Cả ba người cùng bước xuống xe...

Nhìn cảnh tượng phía trước, mặt nó khựng lại, đôi mắt to tròn như lặng im. Bởi vì sao ư? Bởi vì cảnh tượng trước mắt nó đây thực sự đẹp, rất đẹp – một cảnh tượng mà dường như nó chỉ thấy được trên những bộ phim ngôn tình lãng mạn mà thôi. Giờ đây, chúng lại hiện ngay trước mắt nó. Quả thật tuyệt vời!

Cánh cổng trắng được trang trí bằng những họa tiết mang dáng dấp cổ điển, mộc mạc. Khi bắt đầu đi qua cánh cửa ấy, nó tưởng như mình đang lạc vào một thế giới nên thơ nào đó. Lối đi được mở ra bằng một tấm thảm nâu, nhìn thật giống với màu của đất, hai hàng hoa tỏa hương ngát thơm mang theo vẻ đẹp tươi mát của thiên nhiên. Khi nhìn vào từng bông hoa, dường như nó cảm thấy bông hoa đang nở nụ cười với nó, mời gọi nó vào chốn mộng mơ. Những dây bóng đèn LED cứ như giăng kín cả khoảng trời trước nó, có chỗ thì được treo lên chiếc cây cổ thụ huyền ảo, có chỗ thì được treo lơ lửng giữa trời, cuối cùng tất cả chúng tập hợp vào một điểm và tạo thành rất nhiều hình trái tim rực rỡ, phát sáng. Đi sâu vào hơn nữa, hiện trước mắt nó là một chiếc bàn cùng những hàng ghế trắng tinh tươm còn thơm mùi sơn, đặc biệt, bên trên chiếc bàn đó là bao nhiêu những món ăn nhìn cực ngon mắt, chúng tỏa mùi hương đậm đà khê hòa vào trong không gian, đưa đến khứu giác của nó làm bụng nó kêu lên... Cứ mãi chìm trong không gian diệu kì nơi này mà nó quên mất rằng: hai người là Bảo và Nhật đã chẳng còn thấy tăm hơi đâu nữa.

Khi nhận ra điều này, nó mới lơ ngơ, ngó ngược ngó xuôi.

“Hai người bọn họ đi đâu rồi ta? Để mình mình ở đây là sao chứ? Hừm...”

- Anh Nhật, anh Bảo! Hai người đi đâu rồi? – Nó nói lớn. Nó nghe thấy tiếng nói của nó vọng lại thế nhưng lại chẳng có ai trả lời nó hết.

Bỗng, tiếng nhạc du dương vang lên, tiếng đàn piano hòa cùng với tiếng đàn vĩ cầm như quyện vào nhau một cách hài hòa, mềm mại làm say đắm lòng người, khiến nó như chìm vào trong tiếng nhạc đầy quyến rũ ấy.

Phía đối diện nó bất chợt lóe sáng, những chùm đèn vàng rực rỡ như bùng tình và cuối cùng là sự xuất hiện bóng dáng của sáu con người.

Nó lơ ngơ nhìn sáu người kia. Dưới ánh đèn, trông họ trở nên như có hào quang phát sáng, trông họ rực rỡ, đẹp đẽ tựa như những thiên thần, tựa như những chàng hoàng tử bước ra từ trong giấc mơ của nó. Ánh mắt họ hướng về nó mang theo nét dịu dàng, trìu mến. Dường như, nó cảm nhận được hơi thở ấm áp cùng một dòng cảm xúc của họ. Chúng như đang chan hòa vào thế giới, vào không gian, vào cái khoảnh khắc mà nó đứng ở đây.

Sáu chàng hoàng tử ấy đang nhẹ nhàng, từng bước, từng bước tiến về phía nó. Tim nó bỗng chốc đập nhanh hơn bình thường...

....

- Chào em, cô nhóc bé nhỏ! – Long là người đầu tiên lên tiếng. Giọng nói anh trầm áp tựa như một dòng suối chảy vào trong tâm trí nó.

Nó mơ hồ nhìn anh, ánh mắt ánh lên tia cười.

- Em thấy bất ngờ không? – Nam vui vẻ tiến lên gần nó.

- Tại anh đã tự mình chuẩn bị hết thảy đấy! – Thiên mỉm nhẹ.

- Tất cả là vì em thôi! – Tinh Anh nhướn hàng lông mày của anh lên, nhướn miệng cười đầy rạng rỡ.

...

Nó nhìn họ, không trả lời, chỉ nhìn họ và cứ thế...

- Này, em làm sao vậy? – Nhặt vồ nhẹ vào vai nó. Nó ngược nhìn anh, cổ gồng mím chặt môi rồi nở nụ cười tươi tắn nhất, một nụ cười đẹp đẽ, thuần khiết nhất.

- Em thực sự vui! Rất vui! Chưa bao giờ em có suy nghĩ rằng mình sẽ được bước chân vào nơi như thế này – nơi mà em chỉ có thể thấy khi ở trong mơ. Nó thực sự rất tuyệt vời! Các anh đã tự mình chuẩn bị cho em, em lại càng cảm thấy vui hơn nữa. Em cảm ơn, thành thực cảm ơn...

- Anh biết là em sẽ thích mà, tụi anh đã chuẩn bị nó bằng cả trái tim và bằng cả tâm huyết của mình. Hãy trân trọng và lưu giữ nó như một kỉ niệm sâu đậm nhé, cô nhóc đáng yêu! – Bảo khẽ cười trừ, xoa đầu nó.

Nó gật mạnh đầu rồi vui vẻ nói: “Chắc chắn rồi!”

Ừ, phải rồi, đây sẽ là kỉ niệm mà nó sẽ mãi mãi lưu giữ và khắc sâu trong lòng, trong tận tâm khảm của nó. Bởi đây là khoảnh khắc mà ngỡ như khoảnh khắc đẹp đẽ nhất của đời nó – khoảnh khắc mà nó được ở bên cạnh những người nó yêu thương tại một nơi mà đẹp đẽ, lãng mạn tự như trong những câu chuyện cổ tích.

- Thôi nào, chắc em cũng đói lắm rồi nhỉ? Chúng ta cùng đi ăn nhé? – Long tiến lên cầm tay nó rồi nháy mắt đầy ngọt ngào.

- Vâng! – Nó cười rạng rỡ nhìn anh.

- Này này, cậu bỏ tay Nhi ra đi chứ! Tại sao lại mỗi mình cậu được nắm tay của em ấy? Kì quái... – Tinh Anh lại bắt đầu nổi tính ghen, đố kị.

- Đúng đúng... sao tự nhiên lại chỉ mình anh Long có cái đặc quyền ấy? – Nam cũng nhiệt tình hòa theo.

Long nghe vậy, quay mặt lại nhìn hai người, nhướn miệng cười:

- Đây không phải là được, hay là có quyền mà đây là ai nhanh tay trước thì được!

- Ô hay, cậu nói thế mà cũng nghe được à? – Tinh Anh mặt nhăn mày nhíu.

- Thì chẳng phải tớ, cậu và chúng ta vẫn đang nghe đây sao?

- Cậu...

Nó nghe vậy bật cười, họ vẫn đáng yêu như vậy...

...

- Hai cái con người này có thôi đi hay không? Cứ suốt ngày như thế này thôi, có gì thì về nhà hăng nói, ở đây phá hỏng cả bầu không khí! – Thiên hừ lạnh một cái rồi lên tiếng, hôm nay anh không tham gia vào cuộc “nói chuyện” này, phải biết ý như anh chứ... hừ.

- Rồi, được rồi, vào ăn, vào ăn thôi. Nào, Nhi đi thôi! – Tinh Anh chẹp miệng, xua tay rồi kéo lấy tay nó chạy tới bàn ăn làm tay nó tuột ra khỏi bàn tay Long.

Mấy người nhìn cảnh này chỉ còn biết cười rồi cùng nhau đi tới bàn ăn.

...

- Món nào trông cũng thật ngon và đẹp mắt! – Ngồi trước bàn đồ ăn, nó không khỏi cảm thán một câu.

- Ừ, em thử ăn canh gà này đi! Ngon lắm đấy nhé! – Long gật đầu rồi đưa một muỗng canh gà đến trước miệng nó. Nó gật đầu rồi ngon lành ăn muỗng canh ấy.

- Tuyệt vời! Hương vị thật đặc biệt!

- Ừ. Vậy, có đặc biệt như ngày trước anh dạy em nấu món này không, Dương Ngọc Nhi?

Một câu nói của Long vang lên làm tay nó khựng lại giữa không trung, nụ cười trên miệng bỗng vụt tắt, mọi hành động đều dừng lại, không gian trở nên yên ắng đến lạ thường...

....

----- Hết chương -----

Chương 94: Buổi tối của những khoảnh khắc đáng nhớ

Một câu nói của Long vang lên làm tay nó khựng lại giữa không trung, nụ cười trên miệng bỗng vụt tắt, mọi hành động đều dừng lại, không gian trở nên yên ắng đến lạ thường...

...

- Anh... nói như vậy là... là sao? Dương, Dương Ngọc Nhi ư? Ha... ha – Nó ngượng nghịu cất lên từng tiếng.

Dường như lúc này có cảm thấy người nó có hàng trăm ánh mắt đang dán lên, như một bí mật tường chừng đã giấu kín và đã chìm vào quên lãng, vậy mà cuối cùng vẫn bị phơi bày ra trước mắt. Bỗng dưng, nó thấy thật sự cái cảm giác kì quái này.

- Nhóc con, em không cần phải giấu nữa. Anh, tất cả mọi người ở đây đều biết em thực sự là ai rồi! – Tinh Anh cười nhẹ, ánh mắt dịu dàng nhìn nó. Anh biết giờ nó đang lung tung cỡ nào.

- Em thực sự là ai ư? Em là Long Hòa Nhi, điều đó là lẽ dĩ nhiên mà... – Nó gãi đầu, ánh mắt hướng xuống mặt đất, không dám ngẩng mặt lên. Nó thực sự không biết nên đối diện với họ như thế nào đây?

Bàn tay nó run rẩy nắm chặt vào nhau. Trời ơi! Nó đâu ngờ đến tình cảnh như thế này, chưa bao giờ nó nghĩ rằng: nó sẽ rơi vào cái tình huống như vậy. Tâm lí nó còn chưa sẵn sàng, nên làm thế nào bây giờ? Nếu họ đã nói như thế, có lẽ họ thực sự đã biết hết rồi, nhưng nhờ đâu là họ đoán bừa thì sao? Rốt cuộc nó phải làm gì mới đúng? Nó thực mệt mỏi lắm rồi...

Đang trong tâm tình hỗn độn, bỗng dưng, đôi bàn tay đang run rẩy của nó được đem gọn vào trong đôi bàn tay ấm áp, to lớn khác. Nó ngỡ ngàng ngược mặt lên.

- Thiên?

Hóa ra là Thiên. Lúc này Thiên đang chăm chú nhìn nó, anh đã gạt bỏ đi những nét lạnh lùng, tính nghịch ngợm thường. Giờ đây, trông anh trở nên nhẹ nhàng, dịu dàng, ấm áp đến lạ thường. Ánh sáng của đèn LED xung quanh chiếu lên người anh, lúc này, nhìn anh tựa như phát ra ánh hào quang rực rỡ làm nó rung động đến bồi hồi.

- Em không cần phải khó khăn như vậy! Thân phận thực sự của em như thế nào ư? Bọn anh không quan tâm! Dù là Dương Ngọc Nhi hay Long Hòa Nhi đi chăng nữa. Bởi, cuối cùng, em vẫn là em, vẫn là người con gái mà tụi anh yêu thương – điều đó thì khỏi bàn cãi rồi nhỉ? Cho nên, em không cần phải tỏ ra thái độ như thế này đâu, cô nhóc ạ! – Thiên nở một nụ cười ngọt ngào, anh xoa đầu nó. Cái xoa đầu cùng nụ cười ấy của anh như tiếp thêm sức mạnh cho nó, động viên nó.

Nó khẽ cắn môi, ngẩng mặt lên, lướt quanh một lượt khuôn mặt của năm người còn lại. Họ đều hướng ánh mắt về phía nó.

Có một lần, trong giấc ngủ chiêm bao, nó đã từng mơ rằng, và cái khoảnh khắc mà họ biết sự thật về nó. Trong mơ, nó thấy họ nhìn nó bằng ánh mắt lạnh nhạt, khuôn mặt lạnh băng, còn có chút khinh miệt. Lúc ấy, nó thực sự cảm thấy sợ hãi.

Nó đã từng nghĩ đến lúc mà họ biết nó là Dương Ngọc Nhi rằng nó sẽ sợ nhưng rồi lại tự nói với bản thân: “Tại sao nó lại phải sợ như vậy? Nó đâu có làm gì sai trái với họ, hơn nữa, sự việc của hai năm trước cũng đâu phải lỗi của nó, nó không làm gì cả. Ngược lại, nó mới là người giận họ mới đúng chứ nhỉ?” Nó đã từng luôn tâm niệm với bản thân như thế nhưng bây giờ nó mới nhận ra rằng: không phải là có sợ họ giận nó hay là không mà là nó sợ một ngày nào đó họ sẽ không còn bên cạnh nó, họ sẽ chẳng còn một chút vắn vưng với nó, nó sợ họ sẽ lãng quên nó...

- Sao.. sao các anh lại biết được điều này? – Nó cắn môi he hé mắt.

Sáu người bọn họ quay ra nhìn nhau rồi mỉm cười.

- Vậy là em thừa nhận rồi đúng không? – Tinh Anh nháy mắt.

- Tùy các anh nghĩ sao đây! – Nó bĩu môi.

- Thật ra á, ban đầu tụi anh chỉ hơi nghi ngờ thôi, nhưng sau khi nói chuyện với bác Vương, bố em ấy, được bác giải thích và phơi bày mọi chuyện, nên tụi anh mới chắc chắn. – Nam thờ phào một hơi, cười nói.

- Bố em? Sao ông lại nói cho các anh chuyện đó? – Nó nghi hoặc hỏi.

- Hừm, thật ra, cái này, tụi anh cũng không rõ cho lắm. Vào cái ngày mà tụi anh đưa bố em đi một vòng quanh thành phố ấy, trong lúc ăn trưa thì tụi anh cũng nhắc đến chuyện đó... – Long chau mày. Nếu thực sự mà nói, anh cũng hơi thắc mắc là tại sao bác Vương lại nói cho anh cùng mấy người kia biết bí mật này của nó. Chắc phải có mục đích gì chứ nhỉ?

Nó nghe vậy chỉ biết cúi mặt xuống, không nói gì nữa. Bố làm như vậy là có ý gì? Bố biết rõ nó không muốn cho họ biết bí mật này của nó mà.

- Đang nghĩ gì vậy cô nhóc? – Bảo nhẹ lên tiếng.

- Hừm? Không, em không có nghĩ gì đâu... ha ha, có gì mà nghĩ chứ... – Nó ngượng ngập cười.

- Em đừng tỏ ra ngượng như vậy! Như thế cũng làm tụi anh khó xử lắm đấy, biết không? – Bảo nói, lời nói mang theo vẻ đùa giỡn lại có chút tình cảm ngọt ngào.

...

- Nhi, ngẩng mặt lên coi nào! – Nam nói lớn, anh cười toe toét.

Nó ngơ ngác, lật đặt ngẩng mặt lên thì thấy cả sáu người đang đứng tại mỗi vị trí khác nhau, Long thì ngồi trước đàn piano, Nhật thì đang cầm trên tay một cây đàn violin, Tinh Anh thì ngồi trước dàn trống, Bảo thì đang tựa ghế và cầm một chiếc đàn guitar, còn Nam cầm trên tay một chiếc mic, anh nhìn nó bằng ánh mắt ngập tràn yêu thương. Nhìn sáu người lúc này đẹp đẽ tựa như thiên thần, tim nó không khỏi rung động một hồi.

- Các anh... - Nó run run nói. Nhưng chưa kịp hết lời thì giọng hát trầm áp của Nam vang lên cùng những tiếng đàn nhẹ nhàng vang lên.

...

“Định mệnh đã cho ta bên nhau...

Duyên trời đã cho ta đến gần...

Em là bảo bối của anh...

Anh là chú gấu nhỏ ấm áp của em...

...

Nhớ những lúc yêu thương bên nhau...

Từng khoảnh khắc ta luôn trân trọng...

Em tựa như hoa bồ công anh...

Có một ngày lại rời xa anh...

Khoảnh khắc này em có thể quên...

Nhưng anh sẽ nhớ mãi trong lòng...

Ngày mà anh và em bên nhau...

Cô nhóc nhỏ bé của anh...

Anh yêu em!”

Một đoạn bài hát của Nam được vang lên dưới những nốt nhạc trầm bổng, với sự hòa điệu của từng nhạc cụ, với sự du dương của âm nhạc... cùng với sợi dây tình cảm liên kết giữa những con người có mặt ở đây trở nên đẹp đẽ hơn bao giờ hết, vẻ đẹp đó vừa lãng mạn lại vừa kì ảo đến lạ lùng.

Mà nó chỉ biết đứng như trời trồng. Chưa bao giờ, chưa bao giờ nó nghĩ rằng nó sẽ được chứng kiến khoảnh khắc này, nó thực sự đang vô cùng hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi không thể ngừng khóc...

Nó thực sự yêu và trân trọng những con người phía trước mặt nó.

...

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95

Hôm qua nó ngủ ngon lắm và hơn thế nó còn có một giấc mơ đẹp tuyệt vời. Đẹp đến độ chưa bao giờ nó nghĩ tới.

Sau khi chia tay sáu người ấy, nó được anh Kiệt đến đón. Mà quái nha, anh Kiệt làm sao biết được nó ở đây mà chờ sẵn vậy nhỉ? Có thể là anh Kiệt biết được kế hoạch của mấy người kia chăng? Ừ, cũng có thể lắm chứ!

Mà, thôi, qua cả rồi, nghĩ cái gì nên nghĩ thôi.

Uể oải bước xuống chiếc giường thân yêu. Nó vron vai, ngáp ngắn ngáp dài rồi đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Kiệt và Như đã đi một chuyến du lịch ở đâu đó vài ngày do bố Vương tài trợ từ sáng sớm nay. Mấy người này lại không nói cho nó biết một tiếng để nó đi cùng, mãi tới tối qua mới nói cho nó, chắc định không cho nó đi cùng để khỏi làm bóng đèn rồi đây.

Bố Vương vẫn cặm cụi ngồi ở phòng khách xem mấy sổ sách, tài liệu được gửi từ Thổ Thiên Long.

- Con chào bố! Bố đã ăn sáng chưa? – Nó bước xuống, nhìn bố Vương rồi hỏi.

- Bố ăn rồi. Sáng nay, Như nó dậy sớm nấu ăn cho cả nhà rồi, phần của con ở trong bếp nhà mình ấy. – Bố Vương vẫn không ngẩng đầu.

- Ở trong bếp nhà mình ă? Nhà mình? Ô, đúng rồi, sao bố không về biệt thự mà Bảo kiểm cho bố ấy! Con quên mất nha, mấy ngày nay, bố toàn ở đây không! Con sợ bố bất tiện. – Nó chớp chớp mắt.

- Bất tiện gì mà bất tiện, con định để bố sống một mình thui thui ở căn biệt thự đấy à? Cô đơn muốn chết! Bố sẽ ở đây, không bất tiện, không phiền hà. – Bố Vương hừ một tiếng rồi nhếch mày.

- Con thì thế nào cũng được ă. Thôi, bố làm việc đi, con đi nạp năng lượng đây! – Nó nhún nhún vai rồi hờ hững đi vào trong gian bếp nhỏ mà ẩm cúng.

Bố Vương không nói gì, chỉ nhìn theo bóng lưng nó, trong mắt ông là một mảng tĩnh lặng.

Hạnh phúc của con gái ông đang gần kề rồi thì phải ă.

...

Nó vừa ăn cháo vừa ngồi nghĩ vẩn vơ.

Chuyện tối qua cứ như một giấc mơ vậy. Nó cảm thấy ấm áp đến tận đáy lòng. Chưa bao giờ họ nhẹ nhàng và ngọt ngào với nó đến thế. Nó yêu buổi tối hôm qua đến nỗi chỉ muốn sống mãi trong khoảnh khắc ấy.

- Họ đẹp đẽ hết như những chàng hoàng tử trong mơ vậy...

Đang nghĩ bổng nó nói bâng quơ câu.

- Ai đẹp đẽ cơ?

Nghĩ nãy giờ, chẳng để ý xung quanh ra sao, nó nào biết trong gian bếp này còn có hơi thở của người khác.

Nó giật mình ngoảnh lại, miệng lờ kêu lên:

- Bố! A... anh Nam à! – Trờ ă, nó cứ nghĩ trong nhà chỉ có mỗi bố thôi chứ. Quê quá!

- Ừ, bố đây con gái yêu! – Nam chọc chọc nó rồi vui vẻ kéo ghế ngồi xuống bên cạnh.

- Bố cái đầu anh ấy! Sao hôm nay rỗng lại đến nhà tôm thế này? Có chuyện gì à? – Nó bĩu môi nhìn Nam.

Nam liếc liếc nó, không nói gì mà chỉ nhìn chăm chăm vào bát cháo gà vẫn còn nóng, thơm nức mũi.

- Này Nhi, anh đói ă~

- Đói thì mặc anh, kêu em làm gì? Này nhé, ca sĩ nổi tiếng như thế mà bây giờ lại chạy sang nhà cô trợ lý nhỏ bé như em than đói ă? Không được, không được... – Nó buồn cười nhìn về mặt đáng yêu chết người của Nam. Thế này bảo sao đông fan, lắm người hâm mộ. Ghét thật!

Nam liếc liếc nó một cái rồi nhắm vào cái má đáng yêu của nó mà véo thật mạnh.

- Đâu phải đồ ăn chỗ nào cũng ngon như ở nhà em đâu!

- A! Anh làm cái gì thế? Rõ đau! Hừ! – Nó gạt nhanh tay Nam ra, một bên ôm má, một bên kêu đau.

Nam nhìn nó rồi bật cười. Cười một cách tự nhiên đến nỗi nó còn chẳng hiểu anh cười vì cái gì nữa. Nó bị đau mà anh cười như kiêu thắng lớn ấy. Thật sự là quá đáng mà!

Nó mím chặt môi, không thèm nhìn anh nữa, cúi ăn bát cháo. Nó mặc kệ anh, muốn làm gì thì làm.

Nam thấy nó im im, dừng cười, áp mặt xuống bàn nhìn nó, nhỏ giọng nói:

- Làm sao? Giận dữ à? Để anh hát cho em nghe nhé?

-...

- Nay, thôi, anh xin lỗi, nhéo đau lắm à? Lại đây anh xoa má cho.

-...

- Lâu lâu anh mới có một ngày nghỉ như thế này, dành hết thời gian đến nhà em chơi, vậy mà... đòi buồn ối là buồn...

“Rõ phét! Hôm nào đến tập đoàn cũng thấy anh vừa nằm trên sofa, vừa chơi game. Thế mà cũng kêu bận bịu.” – Trong đầu nó suy nghĩ đầy khinh thường.

- O này Nhi, em định ăn hết bát cháo à? Anh nói là anh cũng đói cơ mà! Con gái gì mà ăn rõ nhiều. Như thế là tham đấy! Ăn nhiều lại còn béo nữa, hết xinh cho mà xem – Nam vẫn cố lải nhải bên tai nó.

Nó bực bội đặt thìa xuống. Lấy khăn giấy lau miệng rồi quay ra nhìn Nam bằng ánh mắt cực kì không bình thường.

- Anh nói như thế đã đủ hay chưa? Cái tật nói nhiều, luyên thuyên, suốt đời không đổi!

- Cái gì mà luyên thuyên, anh toàn nói những điều đúng đắn, quan trọng mà... – Nam bắt bình nhãn mỳ, nhìn nó với cái vẻ mặt vừa đáng giận vừa đáng yêu. Ăn sau chiếc kính đen gọng dẹt kia, anh thấy được cả một không gian trong sáng tự tâm hồn của nó. Mà trong không gian ấy, những hi vọng ái ố của nó đều được thể hiện không hề diễn hay che giấu.

Bỗng chẳng hiểu thế nào, cả hai người lại im lặng nhìn nhau, không ai he ho một lời.

...

...

- O, hai cái đứa này, đừng quên là nhà còn có sự sống của ông già này nữa đấy nhé! Nhìn nhau thì cũng say đắm vừa phải thôi chứ! Gì mà để điện thoại kêu ầm lên mà không đứa nào chịu ra nghe là sao!?

Không gian im lìm liền chấm dứt ngay sau một tràng của bố Vương. Ông bực mình đập cửa gian bếp, nhìn lũ trẻ đang tình tứ nhìn nhau. Nay chứ ông đang phải đầu tắt mặt tối làm việc, vậy mà mấy đứa này ngồi đây không làm gì cả chỉ chăm chăm nhìn nhau, đến điện thoại reo cũng không biết gì phải để ông vào tận nơi nhắc nhở. Ài, thế có bực không cơ chứ!

- A, khu, con không để ý, thôi, bố... ra ngoài làm việc tiếp đi ạ! Con xin lỗi, hi hi... – Nó ho nhẹ một tiếng, đỏ mặt quay ra nhìn bố rồi cười ngượng.

Nam cũng đỏ mặt, ngượng ngạo gật gù với bố Vương, trong lòng lại có chút bực, đang trong không khí lãng mạn như thế mà.

- Còn chưa nghe điện thoại? – Bố Vương nhắc nhở.

- À vâng, suýt quên...

Nó chậm chạp nhắc máy lên nghe, chưa kịp nói “A lô” thì đầu dây bên kia đã vang lên giọng nói đầy buồn bã, gấp gáp.

- [Nhi à? là em đúng không?]

- Anh Long? Vâng, là em. Có chuyện gì ạ?

- [Em, em mau đến bệnh viện gần tập đoàn nhanh đi!]

- Vâng, nhưng, nhưng làm sao ạ? Có ai nhập viện sao anh?] - Nó hơi lo lắng.

- [Là Tinh Anh! Tinh Anh nó... nó bị ung thư máu rồi...]

-...

Nghe đến đây, điện thoại nó rơi cái ‘bộp’ xuống nền nhà, tay chân nó như luống cuống. Nó điên cuồng chạy ra khỏi bếp...

...

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Khi yêu thương thành nước mắt

Nam vội vàng chạy theo nó mà mặt ngơ ngơ vì chưa hiểu là đang xảy ra chuyện gì. Bố Vương chỉ đi đến, nhặt chiếc điện thoại rơi trên nền nhà lên, nhìn cuộc gọi vừa nảy và nhủ mày.

oOo

Chưa bao giờ, nó cảm thấy lòng mình nôn nao đến nhường này, cảm tưởng như đến nghẹn không thở nổi. Nó vừa nghe cái tin dữ gì vậy? Nó thực sự ước mọi việc này giờ chỉ là một cơn ác mộng. Mà khi nó tỉnh lại, mọi thứ sẽ quay về quỹ đạo của nó.

Trời ơi! Tinh Anh lại bị ung thư máu ư? Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra? Nó thực không dám tin vào điều ấy...

- Nhì, từ bây giờ đến lúc ngồi trên xe, em làm sao vậy? Sao lại thất thần thế kia? Rốt cuộc là có chuyện gì khiến em thành ra như thế này? Anh không hiểu! – Nam khó chịu lên tiếng, này giờ, lòng anh cũng hơi bị cồn cào rồi đấy. Hành động khó hiểu của nó khiến anh dự cảm điềm không hay.

Nó bợ phờ quay ra nhìn Nam, rồi cúi gầm mặt mà nói nhẹ. Giọng nói nó vang lên thanh nhẹ như sợi lông vũ có thể biến mất bất cứ lúc nào.

- Anh chưa biết gì hay sao?

- Biết gì cơ? – Nam ngăn ra. Có chuyện gì mà anh chưa biết?

- Anh Nhật vừa gọi điện cho em. Anh ấy nói, anh Tinh Anh... anh ấy, bị ung thư máu...

Nói đến đây, nó không kiềm được mà lại bật khóc. Sao lòng nó lại nặng trĩu đến nhường này cơ chứ? Sao cổ họng nó cứ ứ nghẹn lại thế này?

“Kít...”

...

- Cái, cái gì cơ? Ung... ung thư máu?? – Nam vội thắng xe lại rồi bàng hoàng hỏi nó. Có vẻ anh thực chưa biết chuyện này.

Tinh Anh bị ung thư máu? Sao không ai báo cho anh biết? Chuyện này là như thế nào? Anh lại là người biết cuối cùng ư?

Nó nhìn Nam một mảng vừa buồn vừa giật mình anh thắng xe quá bất ngờ...

- Anh, anh chưa biết chuyện này?

- Em nhìn anh giống anh đã biết hay chưa? – Nam bức mình nói. Anh cũng thật sự hốt hoảng. – Mau nói, bệnh viện anh Tinh Anh đang ở là ở đâu?

- Là, bệnh viện tư nhân B.A.N.

Nam nghe xong câu nói của nó chỉ vội quay đầu xe rồi lao một mạch. Tâm trạng anh và nó lúc này như lửa đốt.

...

oOo

Sau khoảng mười lăm phút sau, chiếc xe bóng bẩy của Nam dừng lại trước một bệnh viện to lớn, đẹp đẽ. Đây có lẽ là bệnh viện tư dành cho những kẻ giàu có.

Nhân viên bảo vệ thấy Nam không nói một lời mà chỉ cung kính cúi chào rồi ngay lập tức mở cửa VIP. Chắc họ biết Nam là ai.

Chiếc xe của Nam đỗ bừa vào một chỗ. Anh nhảy xuống xe, định chạy sang để mở cửa cho nó nhưng vừa xuống đã thấy nó mở cửa xong xuôi.

Chẳng bao giờ cho anh thể hiện tí ga lăng nào cả...

...

Rồi hai con người như điên cuồng chạy vào trong sảnh bệnh viện.

Bệnh viện này quả thực rất lớn. Nó chẳng thể biết được bệnh viện gấp bao lần so với ngôi nhà nhỏ bé của nó nữa. Người ra người vào quả thực đông vô cùng, kiểu như chỉ cần nó rời mắt khỏi Nam một giây phút ngắn ngủi là có thể bị vụt ngay khỏi tầm mắt. Vì thế mà nó cứ phải đi và dõi theo hình bóng Nam suốt.

Nhưng ngay sau, bàn tay của nó bỗng như cảm nhận được sự ấm áp. Theo phản xạ, Nhi cúi xuống, bàn tay to lớn của Nam đang bao bọc bàn tay nhỏ bé của nó.

- Nắm chặt lấy tay anh đi, như thế chúng ta sẽ không lạc nhau được đâu! – Nam quay xuống mà nói với nó.

Ừ, đúng rồi nhỉ, sẽ không lạc nhau. Nó nhìn Nam rồi cũng nắm lấy tay anh thật chặt. Trong dòng người đông đúc tại bệnh viện, nhưng nó không sợ lạc mất anh, bởi vì bàn tay anh đã khóa chặt nó. Cả hai người vội vàng đi tìm phòng của Tinh Anh.

...

- Này, cô biết gì chưa? Hồi sáng nay có một bệnh nhân nam mới chuyển đến đây! – Giọng nói thanh thanh của một cô y tá gần nó vang lên.

- À, là cái người đàn ông cao to mà đẹp trai đến rạng ngời đấy á? – Cô y tá hai đang cầm quyển sổ ghi chép gì đấy cũng ngẩng mặt lên mà đáp.

- Ừ, đấy, tôi phải công nhận là anh ấy quả thực soái vô cùng, đã từ bao lâu rồi bệnh viện chúng ta mới xuất hiện một thiên thần như thế? Ài... – Cô y tá một thần thờ nói.

- Đẹp thì đẹp thật. Tôi cũng mê muốn chết thôi. Nghe bảo mấy cô y tá trực ca này không nở về cơ mà, cả mấy vị bác sĩ khoa nội nữa, chỉ chực tìm cơ mà đi qua phòng của anh ấy thôi. Mà á, này tôi đi qua, không phải chỉ có một mình anh ấy đâu, còn có những bốn người đàn ông khác cơ. Chết thật ấy, ai cũng rõ là đẹp... – Cô y tá hai vừa chọt chọt chiếc bút vừa nghĩ ngợi.

- Nhưng mà hơi tiếc, đẹp như thế mà lại bị ung thư máu rõ nặng... – Cô y tá một chẹp chẹp miệng.

- Đòi là thế, ông trời đâu cho ai tất cả đâu. – Cô y tá hai tung ra một câu triết lý rồi lại cúi xuống ghi chép.

...

Nó và Nam đứng cạnh đấy và nghe lỏm cuộc nói chuyện của hai cô y tá mà tròn tròn mắt, vội vàng quay ra hỏi họ.

- Chị ơi, chị cho em hỏi bệnh nhân mà hai chị đang nói đến ở phòng số bao nhiêu vậy ạ? – Nó nhẹ nhàng cầm tay của cô y tá một, đôi mắt lưng tròng, nhỏ giọng nói.

Cô y tá một kia ngần ngừ một hồi rồi cười ngượng.

- À, bệnh nhân ấy nằm ở phòng VIP 1 em nhé!

- Em cảm ơn chị ạ! – Nó gật đầu nói rồi quay ra Nam – Đi thôi anh, ở phòng VIP 1.

Nam gật gù rồi lại nắm tay nó mà kéo đi. Trong cả hai người giờ này đều là một chuỗi nôn nao, bồi hồi.

Bóng dáng của Nhi và Nam đi rồi, hai cô y tá kia mới tầm tắc nhìn mà nói: “Trai tài gái sắc là có thật.”

...

Tại phòng VIP 1.

“Rầm”

Cánh cửa phòng bị đẩy mạnh như phá. Ngay sau đó là sự xuất hiện của Nam và nó.

Trong phòng có năm người, một người đang nằm trên giường bệnh, tay vẫn đang cầm cốc nước, còn một người thì ngồi bên cạnh gọt táo, ba người còn lại ngồi trên ghế sofa mà im lặng.

- Nhi, sao em lại đến đây? – Tinh Anh đang nằm vội bật dậy, thẳng thốt nhìn nó.

-...

Nó không nói gì mà chỉ lặng lẽ đi đến. Nhưng, chưa kịp bước hai bước thì Nam như con ốc chạy đến chỗ Tinh Anh mà ôm anh gào lên:

- Anh Tinh Anh, sao anh lại như thế này? Sao không ai nói cho em biết? Anh có biết là em lo lắng không? Bộ mọi người cho em ra rìa hết à?

...

...

...

- Khụ, khụ... Nam, chú bình, bình tĩnh. Đừng kích động như thế! Anh sợ. – Tinh Anh bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ mà đẩy nhẹ Nam ra. Cái thằng này hôm nay lại dạt dào cảm xúc thế không biết.

Nam bị nhận một quả tuyết tình, xấu hổ đứng dậy, gãi đầu rồi đi về phía sô pha mà Nhật, Bảo, Thiên đang ngồi. Nhìn ba người rồi bĩu môi:

- Các anh sống như thế là không được đâu, gì mà chẳng ai nhắc em tiếng hét.

...

- Nhi, em vào đây, ngồi đây với anh! – Tinh Anh khẽ vẫy tay gọi nó.

Nó gật nhẹ đầu, lặng lẽ bước đến chỗ anh. Nhưng trước khi đi nó lườm Nam một cái. Không gian lúc này quả thực im lặng. Tinh Anh ngồi trên giường bệnh nhìn nó, khuôn mặt anh xanh xao hơn mọi ngày rất nhiều, nhìn anh, lòng nó lại xót xa, tê tái. Giọt nước bỗng chực trào trên khóe mắt. Nó mím chặt môi đi đến chỗ Tinh Anh. Long hiếu ý, để quả táo cùng chiếc dao đang gọt dở xuống bàn nhường ghế cho nó.

Nó ngồi xuống, tay run run nắm lấy bàn tay lạnh của Tinh Anh mà đưa lên mặt. Từng giọt nước mắt nóng hổi rơi trên tay Tinh Anh khiến trái tim anh như bị cắt đứt xót xa...

- Sao em lại khóc, không nhìn thấy anh còn rất khỏe hay sao? Anh còn cười đây này, ha ha... – Tinh Anh đầy ngượng ngạo nói.

-... – Nó vẫn không nói một lời mà chỉ lặng lẽ khóc.

- Thôi nào, đừng khóc nữa, em khóc anh cũng đau vô cùng đấy. Em khóc, anh còn xót hơn em nhiều. Em khóc, anh cũng muốn khóc. Anh không bao giờ muốn em rơi một giọt nước mắt vì anh đâu. Nín đi, cô nhóc ngoan của anh... – Tinh Anh nghẹn ngào nói mà mắt anh đỏ hoe, anh mím chặt đôi môi của mình đến trắng bệch, dường như anh cũng đang phải cố gắng kìm nén nỗi lòng đau đáu của mình. Anh không muốn khóc trước mặt người con gái anh yêu trong hoàn cảnh như thế này.

Năm người kia ngồi ở ghế mà chỉ dám cúi mặt, họ không dám ngẩng mặt lên.

Bởi, bất kì ai, nếu nhìn thấy cảnh trước mắt cũng chẳng thể nào mà không rơi nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Màn đêm không lồ buông xuống, bao trùm lấy cả vạn vật. Ai rồi cũng sẽ có một giấc ngủ bình yên sau một ngày làm việc vất vả nhưng trong một căn phòng nhỏ của bệnh viện kia vẫn sáng đèn – ánh sáng u uất, ảm đạm.

- Nhi, em mau đi ngủ đi, muộn lắm rồi, ở đây có bọn anh rồi! – Long hơi lo lắng đến chỗ Nhi đang ngồi, cởi áo khoác mà trùm vào người nó.

Nó ngồi trên ghế, nhìn Tinh Anh đang an tĩnh ngủ, trong lòng xót xa, nghĩ về căn bệnh của anh, nó bàng hoàng đến không nói nổi một lời. Tại sao? Đang bình yên như thế, đang tốt đẹp như thế thì cái sự tình này lại xảy ra? Tại sao, cứ trong những giây phút nó hạnh phúc nhất thì lại có nhát dao đâm thẳng vào nó.

Nó vẫn còn nhớ rõ giấc mơ mà nó mơ khi bị Linda hăm hại, Long Thiên Quốc Nhiễm đã nói hạnh phúc đang đến với nó. Nhưng, sao hạnh phúc đâu nó không thấy? Điều nó thấy chỉ là sự đau đớn thống khổ?

- Em không ngủ được, anh đừng lo. Với lại, lâu lâu thức đêm cũng có cái thú vị, anh ạ! – Nó mỉm nhẹ mà như không, hời hợt nói.

- Như thế là không tốt cho sức khỏe. – Long nhìn nó, nhíu mày.

Thiên ở một bên, nhìn hai người rồi bỗng đứng dậy. Anh cầm tay nó rồi bế lên. Nó giật mình.

- Anh, cái gì vậy?

- Anh bế em sang phòng bên cạnh, ngủ. – Thiên nhẹ đáp rồi đập nhẹ cửa, bước ra ngoài. Người trong phòng đều ngơ ngơ nhìn cảnh trước mắt nhưng rồi cũng chỉ biết lắc đầu mà cười.

...

Tại phòng bên cạnh...

Thiên nhẹ nhàng bế nó, đặt xuống giường rồi đi về phía tủ, mở ra và lấy một chiếc chăn khác đây đem đến cho nó.

- Em chưa muốn ngủ mà. Lúc này, em thực sự không ngủ được đâu. – Nó khó chịu nhìn hành động của Thiên.

- Lúc này như thế nào mà không muốn ngủ? Em không ngủ rồi kiệt sức mà bệnh thì sao? Một người đã đủ làm bọn anh phiền lòng, giờ em lại muốn làm bọn anh không ăn không ngủ à? Phải ngủ, lấy sức rồi mới chăm sóc được cho Tinh Anh chứ! – Thiên liếc nó, đắp chiếc chăn gọn gàng lên người nó rồi ngồi xuống bên cạnh.

- Em xem này, tay em lạnh cóng rồi đây. – Anh nắm lấy tay nó áp ủ trong bàn tay mình xem như bảo bối.

Nó nhìn anh, phụng phịu ra mặt.

- Anh nói xem, sao lại có thể như thế? Anh Tinh Anh lại mắc phải căn bệnh đáng ghét này!

- Cái này, kì thực anh không rõ. Nhưng Tinh Anh trước giờ thể lực rất tốt, cũng không bị ốm nhiều. Nhưng hôm nọ, đang làm việc thì nó ngất ra sàn... thế, đưa đến bệnh viện thì thế này. – Thiên gãi đầu nói, cái này anh không rõ thật, mà ngay cả lúc Tinh Anh ngất thì anh đang ở ngoài tập đoàn, anh không có mặt trực tiếp ở đó.

- Nhưng em không muốn anh ấy bị như thế, em không dám nghĩ tới trường hợp xấu nhất có thể xảy ra. – Nó cúi mặt.

- Thì cũng đâu có ai mong trường hợp ấy xảy ra. Tinh Anh nó chơi, sống với bọn anh từ bé cho đến bây giờ, tình cảm bọn anh đối với nhau sâu sắc hơn em tưởng rất nhiều... – Thiên cũng buồn buồn nói.

-...

Nó không nói gì mà chỉ im lặng nằm đấy, nhìn ra ngoài phía cửa sổ. Gió vẫn đang gào thét ở ngoài, như muốn xé lấy không gian. Trong lòng nó cũng đang dậy sóng.

Thiên ở bên cạnh nhìn nó, ánh mắt kia của nó anh hiểu đấy chứ. Nó có hay, nó đau, anh đau hơn nó vạn lần...

- Em thèm khát lắm sự hạnh phúc, anh Thiên. – Nó bỡ ngỡ nói.

- Ủ, anh biết, anh cũng như thế. – Thiên gật đầu.

- Em mong có thể mỉm cười mỗi ngày.

-...

- Em mong có thể được thấy những người mình thương sống tốt.

-...

- Em mong... mong lắm anh Tinh Anh khỏi bệnh...

Nói đến đây, nó như nghẹn lòng, nó rung rung khóc, giọt nước mắt từ khóe mắt sâu thẳm của nó chảy ra như nói ra bao nỗi niềm mặn chát của nó.

Bản thân nó, nó chưa mong muốn quá nhiều điều từ bé đến giờ, nhưng sao giờ đây, điều nó mong muốn lại thật nhiều. Mà những điều ấy, trước đây nó đã có nhưng bây giờ lại thật khó khăn để đạt được.

Thiên cúi xuống, ôm chặt lấy, giờ phút này, lòng anh đau như xé. Anh không muốn nhìn người con người mình yêu khóc, hơn nữa lại là khóc vì người khác.

- Anh ở đây, khóc đi cũng không sao, nếu như giọt nước mắt có thể với bớt nỗi buồn của em.

Nó khóc như gào lên, như một đứa trẻ nhỏ, mà khóc như chưa từng được khóc. Nó quá khổ rồi.

...

Ở căn phòng bên kia, ai cũng nghe được tiếng khóc của nó, họ chỉ biết cắn răng mà không nói một lời.

...

Một lát sau, dường như khóc nhiều đến mệt, nó thiếp đi mà gương mặt vẫn lem đầy nước mắt. Thiên cẩn thận lau sạch rồi hôn nhẹ vào trán nó. Anh bước ra ngoài và khẽ đóng cửa.

Trong không gian hoang vắng, từng bóng người cứ xuất hiện. Dường như có âm mưu nào đó đang được sắp đặt và thực hiện.

...

Sáng hôm sau.

Trời trong xanh. Không khí có chút se lạnh, từng đám mây cuộn tròn mà tung tăng đùa giỡn trên bầu trời rộng lớn. Mùi canh gà thơm nức mũi lan dần trong không gian của bệnh viện.

Long bụng bát canh gà nóng hổi đến căn phòng của nó. Sáng sớm như vậy, trời còn lạnh, ăn một bát canh gà sẽ ấm lên nhiều.

“Cạch...”

- Nhi, dậy ăn này. Anh nấu canh gà mà em ưa thích đấy nhé!

Vừa nói xong, Long ngẩng mặt lên... không thấy bóng dáng của bất cứ ai. Căn phòng lạnh lẽo như đã lâu không có hơi thở của con người.

“Choang...” – Bát canh gà nóng hổi trên tay anh rơi mạnh trên nền nhà.

...

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98

Long lao nhanh vào trong phòng tắm, lục tung mọi ngõ ngách trong phòng mà vẫn không hề thấy bóng dáng của Nhi. Lật chiếc chăn mỏng mà Nhi đã đắp, thứ duy nhất mà Long nhìn thấy là chiếc vòng cổ hình báo trắng. Anh vội vàng chạy lại phòng Tinh Anh kể bên.

- Nay mọi người, có ai thấy Nhi ở đâu không? – Anh thở hồng hộc vì mệt rồi ngước mặt lên hỏi.

- Em ấy ngủ ở phòng bên từ tối qua rồi mà. – Nam vừa ăn quả táo vừa nói.

- Ủ, đúng rồi, tôi đưa em ấy về phòng rồi đợi Nhi ngủ mới đi. – Thiên cũng ngó đầu ra nhìn Long mà trả lời.

Nhìn vẻ mặt của Long, Nhật bỏ cuốn sách đang đọc dang dở trên tay xuống ghế, lãnh đạm hỏi.

- Có chuyện gì sao? Không thấy Nhi ư?

Long nhìn Nhật, chỉ bắt lực gật đầu.

- Tại sao cậu không nghĩ đến trường hợp Nhi ra ngoài đi dạo? – Nhật lạnh nhạt tiếp tục hỏi.

- Không thể. Nhi lúc này thực rất kiệt sức. Sáng sớm, tớ còn thấy em ấy ở trong phòng, lúc ấy Nhi đã dậy, tớ thấy sắc mặt Nhi rất nhợt nhạt nên đỡ Nhi nằm xuống giường. Chính miệng Nhi đòi tớ nấu món canh gà cho em ấy ăn để hồi sức. Tớ nấu xong và quay lại thì đã chẳng thấy Nhi đâu, thứ duy nhất tôi tìm thấy trong phòng của Nhi là chiếc vòng cổ hình báo trắng này. – Long chi tiết kể lại mọi thứ mà anh biết. Trong lúc này, anh có linh cảm rất tệ.

Bảo ngồi một bên, chăm chú nghe Long nói rồi liếc nhẹ qua chiếc vòng cổ mà Long đang cầm. Đáy mắt anh bỗng xẹt qua một tia đầy nghi hoặc.

- Cậu đưa tớ chiếc vòng cổ kia một chút. – Bảo hướng Long lên tiếng.

Long đưa chiếc vòng cổ cho Bảo, trong lòng đầy tò mò. Phải chăng Bảo đã phát hiện ra điều gì rồi?

“Đây là vòng cổ của...”

**

- Anh Bảo, hôm nay sinh nhật em này! – Linda ỡng ẹo một bên, ngọt ngào kéo kéo tay Bảo.

- Sinh nhật em? Thì sao? – Bảo lãnh đạm trả lời.

Linda đang cười tủm tỉm, nghe Bảo lạnh nhạt như vậy, mặt cô chùng xuống.

- Anh chẳng lãng mạn tẹo nào ấy. Sinh nhật em, anh không tặng quà, thậm chí là không chúc mừng một lời luôn. Anh không coi trọng em!

- Em đã từng nghĩ thử xem vị trí của em trong anh nó như thế nào chưa? – Bảo nhếch môi.

- Thì... thì, không quá cao nhưng cũng được chút chút... – Linda miễn cưỡng nói, cô thật sự muốn biến Bảo là người của riêng cô.

- Muốn gì? – Bảo lạnh nhạt.

Nghe câu này, mắt Linda như rực sáng. Đây chính là cơ hội của cô.

- Em cũng chưa biết, hay chúng mình ra cửa tiệm đầu phố coi đồ đi.

Bảo gật nhẹ đầu, anh vói lấy cái áo khoác bên cạnh rồi đứng dậy đi, Linda hí hửng chạy theo sau.

Kết quả, sau ba tiếng chọn đồ, Bảo tưởng chừng như đã ngủ được một giấc ngon lành thì cuối cùng, món quà sinh nhật của Linda đã xong xuôi.

- Anh Bảo này, chiếc vòng này đẹp quá anh nhỉ. Em sẽ giữ nó thật kĩ, không thể để nó mất, em sẽ trân trọng nó như em trân trọng anh... ha ha

**

“Đây là vòng cổ của Linda. Cái vòng cổ mà cô ta hứa sẽ trân trọng, giờ đây lại xuất hiện ngay trước mặt anh ư?”

- Này, cậu phát hiện ra điều gì à? – Long gắng hỏi.

- Đây là vòng cổ của Linda. Tớ đã tặng cho cô ta chiếc vòng này vào sinh nhật năm ngoái.

- Linda?? – Nhật hoài nghi. – Nhưng, chúng ta đã đưa Linda về Pháp và hẳn là có rất nhiều vệ sĩ canh chừng cô ấy.

- Nhưng, cũng rất có thể Linda trốn được về, Linda khá gian xảo. – Thiên xoa cằm.

- Khoan, điều gì em có thể không biết nhưng điều này em chắc chắn này: anh Thiên suy luận rất dở. – Nam giơ tay nêu ý kiến của mình.

- Ê, anh suy luận dở hời nào? – Thiên nhăn nhó.

- Thôi đi, việc này rất dễ dàng, thử gọi điện cho người của chúng ta bên Pháp xem, liệu Linda có còn ở đấy không. Nếu còn, tức là không phải cô ấy còn không thì... tự hiểu. – Tinh Anh nằm dậy.

Bảo nghe vậy, vội lấy điện thoại ra, nhấn mấy hời:

- A lô, Nam Thành, cậu thử kiểm tra lại xem, Linda có còn trong biệt thự hay không?

- [Dạ vâng, Vũ tổng, tôi sẽ cho người kiểm tra ngay lập tức.]

Một lúc sau...

- Sao rồi? – Bảo một lần nữa nghe máy.

- [Dạ, Vũ tổng, hiện tại, chúng tôi không thấy cô Linda đâu cả, ngoài ra, sau khi kiểm tra, chúng tôi phát hiện một vé máy bay của cô Linda đặt về Việt Nam đã được khởi hành từ sáng sớm nay.]

- Vô dụng.

Bảo để lại hai chữ rồi tắt máy, anh vội vàng đứng dậy mà nói vọng lại.

- Mau đi tìm Nhi, Linda không còn ở Pháp nữa.

Chỉ nghe vậy, trong đầu của bất cứ ai lúc này cũng hiểu được tình hình lúc này. Tất cả vội vàng đứng dậy, ngay cả Tinh Anh cũng sốt sắng mà đứng dậy theo.

- Anh định đi theo ư? – Nam nhìn Tinh Anh đang thay quần áo, tò mò hỏi, “Anh ấy đang bệnh mà.”

Tinh Anh đang thay quần áo, nghe Nam nói vậy, ngơ ngác một lúc, suýt chút nữa định to tiếng với Nam nhưng rồi lại nói đầy bực bội.

- Chú nghĩ trong thời khắc này mà anh còn thản nhiên ngồi ở đây à? Bệnh tật thì cũng kệ. Nhi đang không rõ tung tích. Cô ấy chính là liều thuốc chữa bệnh duy nhất của anh, không có liều thuốc ấy, anh rồi cũng sẽ chết thôi.

Nam nghe Tinh Anh nói vậy, miệng tằm tắc gật gù.

Ngay sau khi Tinh Anh mặc xong áo, tất cả cùng chạy ra bên ngoài với một tốc độ không tưởng. Bởi, thứ duy nhất trong đầu họ lúc này chính là hình ảnh của nó.

...

Vừa chạy đến cửa bệnh viện tư nhân, sáu người cùng dừng lại trước bóng dáng to lớn của một người đàn ông mặc chiếc áo khoác đen dày bí ẩn.

...

(Còn tiếp...)

- Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

- À, còn nữa, tuy có hơi muộn, nhưng Hy chúc mọi người năm mới vui vẻ, chúc mọi người có một năm mới tràn đầy hứng khởi, hạnh phúc và gặp nhiều may mắn, mong tất cả các bạn đọc sẽ ủng hộ đứa con tinh thần của Hy đến chương cuối cùng. Hy xin chân thành cảm ơn ạ.

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99

Vừa chạy đến cửa bệnh viện tư nhân, sáu người cùng dừng lại trước bóng dáng to lớn của một người đàn ông mặc chiếc áo khoác đen dày bí ẩn.

...

Là bố Vương!?

Hiện tại, bố Vương đang đứng trước mặt của cả sáu người, ông nhìn họ bằng ánh mắt đầy nghi hoặc.

- Bác!

- Bố! – Một số người không biết xấu hổ đã gọi bố Vương như thế này.

- Khụ... à ừm, ta vào trong chứ nhỉ? – Bố Vương ho nhẹ một tiếng rồi vẫy tay đi vào.

Sáu người ngơ ngác nhìn nhau một lúc rồi Bảo lên tiếng:

- À bác, hiện chúng cháu có việc rất bận ạ, nên là không có thời gian để vào kia nói chuyện cùng bác. Bác thông cảm cho chúng cháu! – Anh đang không biết là có nên nói chuyện Nhi mất tích cho bác ấy biết hay không. Anh chỉ sợ bác ấy phản ứng mạnh không kiềm chế được.

Bố Vương đang bước đi, ông dừng lại một lúc, mỉm cười nhẹ rồi lắc đầu:

- Làm sao? Có việc gì? Có việc gì thì cũng phải vào trong cùng ta nói chút chuyện đã!

- Nhưng, Nhi đang mất tích rồi bác... – Long nhỏ nhẹ lên tiếng.

Cả sáu người cùng hướng bố Vương mà nhìn he hé mắt, ai cũng hồi hộp chờ phản ứng của ông, thế nhưng đáp lại họ chỉ là một sự thản nhiên đến bất ngờ.

Nam gãi gãi đầu, quyết định nói lại một lượt mọi chuyện cho rõ ràng cụ thể, anh nghĩ có lẽ vừa nãy bác chưa nghe rõ hoặc có thể bác tưởng bọn anh đùa vui:

- Bố, à nhầm bác, Nhi – con gái bác hiện đang không rõ tung tích, chúng cháu không thấy em ấy ở đâu cả. Cho nên, bây giờ chúng cháu rất vội, chúng cháu phải tìm ra em ấy, bác hiểu chứ ạ? Chúng cháu nói thật đấy!

- Ha ha, ta biết, ta biết. – Bố Vương chỉ bật cười nhẹ rồi nói tiếp – Ta biết rồi, thế nhưng chuyện gì có cách giải quyết của nó, cứ từ từ đi, cùng ta vào bên trong nói chuyện đã.

Nói xong, bố Vương cứ thẳng tiến mà đi vào làm cho sáu con người còn lại nhìn ông bằng một ánh mắt cực kì mơ hồ. Đây là ý gì? Là phản ứng của một người cha khi biết tin con mình đang mất tích ư? Không thể nào!!

- Này, này là như thế nào? – Tinh Anh bày ra vẻ mặt đần nhìn năm người còn lại.

- Không biết, cứ đi vào trước đi. – Nhật lắc đầu, dù trong lòng anh lúc này như lửa đốt, nhưng anh tin tưởng, phải có cái gì đó thì bố Vương mới bình tĩnh như thế kia. Có lẽ bố Vương đã biết được mấu chốt gì liên quan đến việc Nhi mất tích chẳng?

...

Tại một căn phòng nhỏ bên trong bệnh viện.

Bố Vương ngồi xuống ghế, pha tách trà nóng, ông nhâm nhi một lúc rồi thở nhẹ.

Thiên ngồi cạnh cửa sổ, ánh mắt anh nhìn bố Thiên đầy lạ lùng. Anh phi thường thắc mắc cái tâm trạng của bố Vương lúc này. Rốt cuộc, chuyện gì đã xảy ra?

- Bác, bác có thể nói cho chúng cháu là chuyện gì đang xảy ra không ạ? Nhi có thực sự mất tích không? Nếu có, sao bác lại có thể bình tĩnh như thế này? – Nhịn không nổi, Thiên đành lên tiếng để giải đáp mọi dấu hỏi chấm trong đầu.

- Tiểu Hòa Nhi thực sự mất tích. – Chỉ bằng một câu trả lời ngắn gọn đã khiến cả sáu người tim như hẫng đi một nhịp, cả sáu chột đứng dậy.

- Ấy, cứ bình tĩnh, ngồi xuống đi đã. Con bé mất tích là sự thật, nhưng không phải lo, có ta ở đây, không ai có thể làm hại con bé đâu. Ta đến đây đâu chỉ là chỉ ngăn Tiểu Hòa Nhi, ta đến để bảo vệ nó. – Bố Vương nói, ánh mắt tràn đầy tự tin và cương quyết. Đúng vậy, ông đến đây là để bảo vệ nó và cũng là để dẫn lối nó đến con đường hạnh phúc, chỉ có như vậy thì mới có thể bù đắp được những năm tháng con bé đã chịu cực khổ ở đây khi không có ông bên cạnh, hơn thế, đó cũng là trách nhiệm của người cha như ông.

Còn mấy người kia, nghe những lời này của bố Vương, trong lòng cũng nhẹ nhõm đi ít phần, nhưng cũng chẳng làm họ giảm bớt sự lo lắng cho an nguy của nó là bao. Họ ngồi xuống, tim đập mạnh, lòng không yên, mà tâm trí chỉ nghĩ về nó.

- Ta biết ai đã bắt con bé, ta biết con bé đang ở đâu... Mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay của ta. Nào, lại đây, nghe kế hoạch rồi hành động nhé. Giải cứu được Tiểu Hòa Nhi hay không, hoàn toàn ở phần các cậu...

Nghe bố Vương nói, cả sáu người cùng ngồi sát bên ông, lắng nghe kĩ càng kế hoạch mà ông đã chuẩn bị sẵn.

...

Tất cả đã sẵn sàng cho việc giải cứu Nhi.

**

Một nơi hẻo lánh, heo hút, lạnh lẽo nào đó...

Bóng dáng của một người con gái với thân hình quyến rũ, mái tóc dài xõa lưng trông thật yếu điệu, đẹp đẽ. Cô gái ấy nâng trên tay mình một ly rượu đỏ, nhấp một ngụm rồi cười đầy nam hiểm.

- Um... um...

Tiếng kêu phát ra từ bên góc nhà u tối, có vẻ trong căn nhà heo hút này, không chỉ có cô gái kia mà còn có sự xuất hiện của người khác.

Trong góc tối, một cô gái với đôi mắt to tròn, ẩn sau chiếc kính vuông xinh xắn, miệng cô đang bị bịt kín, có lẽ khá chặt khiến khóe miệng có chút bầm tím, hai tay hai chân cô đều bị buộc chặt, chặt đến nỗi chỉ cần cô giãy giụa là cả tứ chi đều đau nhức.

Mà cô gái này, không ai khác lại chính là nó - Long Hòa Ngọc Nhi.

- Làm sao? Không chịu nổi rồi à?

Một giọng nói bỗng vang lên trong không gian đáng sợ này, một giọng nói quen thuộc...

(còn tiếp...)

----- Hết chương ----

Chương 100

Nhìn cô thực sự đáng thương lắm, Nhi ạ! Ha ha, nhưng, tôi không thương cô đâu. – Vẫn là giọng nói ấy, sự chanh chua hiện rõ.

Nó chỉ im lặng và nhìn cô gái kia, trong đầu có muôn vàn những câu hỏi mà nó cần phải có câu trả lời.

Tại sao cô ta lại phải làm như vậy?

Nó chưa hề làm việc gì có lỗi với cô ta? Hơn thế nó còn coi trọng cô ấy vô cùng? Tại sao? Lí do ở đây rất cuộc ở đây là gì cơ chứ?

...

Đầu nó như muốn nổ tung mất rồi!

Một bóng người đi gần chỗ nó.

- Ở đây, mình tôi nói chuyện cũng chẳng có gì là vui vẻ cả. Hay là, để tôi tháo khăn ở miệng cô ra để hai chúng ta cùng tâm sự nhé? Sẽ thú vị lắm đây!

Nói xong, chiếc khăn ở miệng nó được gỡ ra, nó như hồi lại bao nhiêu, lúc này, nó nhìn thẳng vào cô gái trước mặt, khoe miệng còn đau nên chỉ nói nhỏ nhẹ hơi run:

- Tại sao cô lại làm như vậy, Laura? Tại sao tôi với cô lại đi đến bước đường này? Hay... do tôi đã làm gì có lỗi với cô ư?

Người bắt cóc nó, người đang đứng trước mặt nó đây lại là người mà nó từng coi là bạn tốt, từng thân thiết, từng cười đùa – đó là Laura. Sự thật ấy khiến nó thực sự sốc...

**

“Khoảng ba mươi phút trước...”

Nó lơ mơ mờ đôi mắt của mình ra, nhưng phải một lúc sau mới nhìn rõ được khung cảnh xung quanh đây. Nhìn qua một vòng, đầu óc nó như quay cuồng, nó nhớ lại cái lúc ở bệnh viện. Ngay sau khi Long đi, nó nằm xuống nghỉ ngơi, đợi món canh gà ngon cực kì do Long nấu thì bỗng dưng một bàn tay thon đẹp với mùi hương có chút quen có chút lạ lẫm tràn vào trong mũi nó. Khi nó ý thức được thì đã chìm vào trong hôn mê. Và đây là lúc nó tỉnh lại, tỉnh lại ở một nơi hoang vu như thế này...

- Sao rồi? Tỉnh rồi ư? – Giọng nói khá quen vang lên làm nó bừng tỉnh, ngay lập tức nó hướng ánh mắt đến nơi vừa phát ra tiếng nói.

Trong bóng tối u ám, một khuôn mặt xinh đẹp, quyến rũ hiện lên. Đó là một cô gái mang vẻ đẹp lại với mái tóc bồng bềnh, chiếc váy trễ vai để lộ xương quai xanh quyến rũ, hấp dẫn vô cùng. Mà vẻ đẹp ấy bị lấp trong góc tối càng trở nên ma mị đến đáng sợ.

Nhưng, nó biết người này, đó lại chính là Laura.

“Laura?” – Nó nheo mắt nhìn Laura trong bóng tối.

- Ôi, Nhi của tôi, cô có làm sao không? Cô ổn chứ?? – Laura vừa ngọt ngào nói, vừa đi đến chỗ nó tỏ vẻ thân tình.

- Ưm... – Nó cố để nói ra nhưng đáng tiếc, chiếc khăn bịt kín miệng nó khiến nó chẳng thể ho he nổi một câu.

“Laura sao lại ở đây? Cô ấy đang cứu mình sao?” – Suy nghĩ này hiện trong đầu khiến tâm trí nó như sáng bừng. Ủ, đúng rồi, nó và Laura quan hệ cũng không tệ, cô ấy ở đây chắc là để cứu nó mà thôi, đúng không?

Lòng chợt nhẹ nhõm thở phào, mắt nó như cười. Thế nhưng câu nói sau của Laura khiến nó sững sờ.

- Ha, cô nghĩ tôi sẽ nói như vậy hay sao? Cô nghĩ tôi sẽ tỏ ra cái vẻ lo lắng cho cô? Cô nghĩ tôi sẽ cứu cô ư? Ha ha..

Nó hơi bàng hoàng nhìn Laura, giọng nói chanh chua này không giống với giọng nói ngọt ngào, ấm áp của Laura thường ngày; mà tiếng cười man rợ này cũng không phải... Nhưng, mùi hương của Laura lúc này giống mùi hương của bàn tay đã bịt miệng nó.

Như đã hiểu ra điều gì đó, nó vội vàng nhìn Laura bằng ánh mắt không tương.

Laura nhìn thẳng vào đôi mắt kia, đối diện với nó, cô chỉ nhếch mép mà nói:

- Cũng không tệ nhỉ? Những gì mà trong đầu cô đang suy nghĩ là đúng đấy! Tôi là người bắt cô đến đây.

...”

- Muốn biết câu trả lời đến thế ư? Về việc tôi bắt cô đến đây ấy! – Laura nhẹ nhàng ngồi đối diện nó. Đề ý trong mắt của Laura lúc này, Nhi mới thấy được sự thâm độc trần đầy.

- Cô mau nói đi. – Nó thờ thẫn dựa vào tường, khóe môi chảy ra một giọt máu.

Laura nhìn nó về khinh miệt rồi nhún vai, chống cằm, nhìn thẳng vào mắt nó mà gằn ra từng chữ:

- Nợ máu thì phải trả bằng máu. Tôi bắt cô cũng chỉ là mồi nhử để bắt được sáu tên kia thôi.

- Sáu tên kia? Ý cô nói là... bọn họ ư? – Nó ngơ ngẩn nhìn Laura.

- Ủ, đúng thế! – Laura nhìn đi chỗ khác, thản nhiên mà gật đầu.

Tìm nó như hằng một nhịp. Trong đầu nó lại hiện lên hình ảnh sáu người kia. Nó quay ra nhìn Laura, khó khăn nói:

- Tại sao cô lại phải bắt họ? Họ đã làm gì cô? Hay là vì cô yêu thích họ mà... – “Hãm hại tôi” đây là ba từ mà nó đã quyết định nuốt lại sau khi nhìn ánh mắt đáng sợ như muốn giết người của Laura.

- Yêu thích họ? Cô nghĩ như thế sao? Cô nghĩ tất cả đàn bà trên thế giới này đều đổ gục trước sáu tên ấy hay sao? Nực cười. Tôi đã nói rồi, nợ máu phải trả bằng máu. Tôi bắt họ sẽ phải trả món nợ máu này. – Laura nhếch mép nhìn nó.

- Nợ máu? Là sao? Là vì Linda ư? – Nó thắc mắc, ngày càng khó hiểu rồi nha~ Bình thường Laura rất yêu thích sáu người kia cơ mà?

- Linda? Ha ha, con đàn bà ngu ngốc ấy ư? Nó đã không còn trên thế giới này nữa rồi. Và, chính tôi đã kết liễu cuộc đời nó đấy! Ha ha, thế nào? – Đáy mắt Laura hiện lên sự thèm khát, thèm khát máu của con người.

Nó rùng mình, bàng hoàng nhìn Laura. Laura đã kết liễu cuộc đời của Linda, trong khi hai người là chị em ruột?

Đây mới là con người thật của cô ấy ư? Một kẻ sát nhân?

...

(còn tiếp)

----- Hết chương -----

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101

Đây mới là con người thật của cô ấy ư? Một kẻ sát nhân?

Con người thật của Laura quả thực quá đáng sợ.

- Cô... giết Linda? Kể cả khi hai người là chị em ruột thịt cùng chung dòng máu với nhau ư?? – Miệng nó run run, tim nó đập mạnh, lúc này thực khó có thể bình tĩnh.

- Ha ha... Chị em? Chị em thì sao? Con đàn bà ngu ngốc đó, lại đi quên mục đích ban đầu mà đi yêu thương sáu tên kia. Giết cũng đáng!

Laura cười một cách man rợ. Cô nhìn thẳng vào mắt nó mà nhếch môi, cay nghiệt nói:

- Cô có biết tại sao cô lại bị nhốt ở thang máy không?

- Là... vì Linda. Nhưng, sau khi biết được con người thật của cô, có lẽ tôi nên suy nghĩ lại. – Nó thẳng thắn nhìn vào mắt Laura. Nó không thể tỏ ra sợ hãi trước mặt cô ta, như thế chỉ càng làm cho cô ta cảm thấy thỏa mãn việc hại nó mà thôi.

Laura nhìn nó rồi cúi xuống xoa bàn tay thon gọn của mình, bàn tay này đã từng dính máu. Cô nói, giọng nhẹ nhàng mà như muốn đe dọa người khác:

- Tốt, nghĩ đúng đấy, Nhi của tôi. Ha ha, là tôi, tôi đã bày ra cách cho chị ấy nhốt cô vào thang máy. Nhưng, thứ đàn độn ấy, hành động chẳng có chút kĩ càng, lại để cho người khác phát hiện. Rốt cuộc cũng là tự cô ta chuốc lấy mà thôi.

- Tôi không ngờ cô lại là một người như thế. Là tại tôi, tại tôi nhìn nhầm người... – Nó lắc đầu chán nản. Tự nhiên cảm thấy bản thân mình thật buồn cười, vậy mà trước đây, lúc nào nó cũng khen Laura tốt bụng.

Laura đứng dậy, nghiêng nghiêng người một chút, từ phía trên nhìn xuống nó rồi cười một cách xem thường nó.

Cây cỏ xung quanh như động dậy, tiếng gió rít lên nghe lạnh xương sống. Cảnh vật hoang vu cùng tiếng doi bay qua bay lại – nơi đây quả thực khiến người khác sợ hãi khôn cùng.

Trong tiếng gió, tiếng cười man rợ của Laura lại vang lên, nó rung mình một cái. Lúc này, nó chỉ im lặng và ngẫm nghĩ, ngẫm nghĩ lại từ lúc mà nó bắt đầu chạm mặt Laura.

Xâu chuỗi hết các sự việc lại với nhau, nó mới giật mình bừng tỉnh, vội trừng mắt mà nói:

- Cô tiếp cận tôi là có kế hoạch? Tại sao cô lại biết tôi?

Laura đang nhìn đi đâu đó, nghe câu này của nó, từ từ quay mặt, nhếch môi nói:

- Hay cho câu hỏi này của cô. Tiếp cận cô, đúng là có kế hoạch sẵn. Còn biết cô, là do may mắn. Ha ha...

- May mắn? May mắn gì? – Nó khó hiểu hỏi.

- Vốn dĩ, tôi chỉ điều tra và theo dõi Như, thế nào mà bỗng dưng cô lại xuất hiện. Việc cô xuất hiện đã làm xáo trộn nhiều thứ. Đầu tiên, cô có còn nhớ lần cô cùng Như, Thư gặp sáu người kia trên một con phố không? – Laura nhếch mày.

Gặp trên một con phố? Cùng Như, Thư? À, nhớ rồi, lần đó là Như, Thư dẫn nó đi dạo phố một vòng khi nó mới trở lại Trái Đất, tình cờ gặp họ.

Nó chỉ gật nhẹ đầu rồi lại nhìn Laura chăm chú.

- Khi mấy người gặp nhau và nói chuyện, tôi và Linda ở ngay bên đường đối diện. Tôi nhận thấy rằng, ánh mắt của cả cô lẫn sáu người kia khi giao nhau có cái gì đó rất lạ. Hơn nữa, thân thể của thật sự rất kì bí nhé. Và, việc bác Quốc bỗng dưng xuất hiện ở đó là điều tôi khá bất ngờ, ông ta thường rất ít khi đi ra ngoài, thường thì chỉ giải quyết công việc tại nhà. Vậy nên việc người khác gặp ông ta là rất khó. Khi về, tôi đã điều tra, thời điểm mà bác Quốc xuất hiện ở đó cũng đồng thời là lúc diễn ra cuộc họp hết sức quan trọng với đối tác bên Mĩ. Câu hỏi đặt ra ở đây là: Tại sao ông ta lại phải xuất hiện? Cô có tư cách gì để ông ta phải bỏ việc để đến? Ánh mắt giữa các người mà nói là như thế nào?

- Cô rất thông minh. – Nó chỉ nói nhẹ mấy lời. Nhưng, Laura thật sự thông minh, việc mà có thể suy luận nhiều đến thế kia thì hẳn không đơn giản.

- Ha ha... tôi không hề cần lời khen của cô. Đó mới chỉ là vấn đề thứ nhất. Thứ hai... là gì? Muốn biết không? – Laura thờ nhìn nó, tỏ ra thái độ đùa cợt.

- Nếu cô muốn nói. Tôi nghĩ, nếu cô không muốn nói hết cho tôi thì ngay từ đầu cô đã không nói cho tôi nghe vấn đề thứ nhất. – Nó thản nhiên trả lời.

- Ha ha, được được. Để tôi nói nhé, thứ hai là... cô có biết mỗi lần cô đi đâu đó là có khá nhiều vệ sĩ đi theo phía sau không? Kể cả cái hôm mà cô gặp mấy người kia, những tên vệ sĩ áo đen đứng lấp ló góc tường bên cạnh. Điều đó càng làm tôi tò mò về thân phận của cô. Thế thôi, chỉ từ hai điều đó, tôi quyết định theo dõi cô. Mà cô biết không, trong khoảng thời gian theo dõi cô, tôi chỉ nghĩ là cô sẽ trở thành kẻ phá kế hoạch của tôi thôi. Ai ngờ, lại là người mà mấy tên kia chết mê chết mệt. May mắn! Ha ha...

Laura vừa kể vừa tỏ ra sự thỏa mãn của mình. Nhìn cô lúc này không khác gì ác quỷ, một ác quỷ khát máu mà lúc nào cũng có thể lấy mạng nó ngay lúc này.

Mà vệ sĩ phía sau? Bố Vương cho người đi theo bảo vệ nó?

Haiz, ai ngờ, không những không bảo vệ được mà còn hại nó đây...

- Nếu vậy, bây giờ cô bắt tôi để đe dọa sáu người kia ư?

Nó bỗng nhớ đến bệnh tình của Tinh Anh mà lòng đau xót. Liệu, không thấy nó, anh có trở nên mất bình tĩnh mà làm bừa không? Sức khỏe anh không tốt. Nó không mong anh như thế.

- Không phải đe dọa mà dồn họ đến cái chết, không phải một người mà là cả sáu người, cả sáu người sẽ phải chết. – Laura lạnh lẽo nói.

- Không được!! – Nó hét lên – Cô đừng có mà làm càn! Thử đừng tới họ, cô xem tôi sẽ làm gì cô. – Nó thờ hờn hờn, mặt đỏ ửng. Lúc này, nó không

thể kiềm chế nữa.

- A~ ha ha, vậy, để tôi chống mắt lên xem cô sẽ làm gì được tôi. Bản thân cô ấy, cô còn chưa lo nổi mà... À quên, giải quyết bọn họ xong, cô cũng sẽ được đi theo, không cần phải kích động như thế! – Laura dùng bàn tay của mình vuốt nhẹ lên khuôn mặt thanh tú của nó, điệu cười khinh miệt đến đáng sợ của cô ta khiến nó không thể bình tĩnh nổi.

- Cô...

“Rầm”

Cánh cửa bỗng nhiên rơi mạnh xuống mặt đất, theo sau đó là sự xuất hiện của một vài bóng người...

- Mau bỏ bàn tay bẩn thỉu của cô ra khỏi Nhi đi, Laura!

Giọng nói quen thuộc vang lên khiến nó như nhìn thấy ánh sáng rạng ngời...

...

(còn tiếp)

----- Hết chương -----

- Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102

Cánh cửa bỗng nhiên rơi mạnh xuống mặt đất, theo sau đó là sự xuất hiện của một vài bóng người...

- Mau bỏ bàn tay bẩn thỉu của cô ra khỏi Nhi đi, Laura!

Giọng nói quen thuộc vang lên khiến nó như nhìn thấy ánh sáng rạng ngời. Là Long, còn có mấy người kia nữa.

- Các anh... – Nó nói mà như bật khóc.

Trước mắt nó là Long, Nhật, Bảo, Nam và Thiên; còn Tình Anh có lẽ vẫn đang ở bệnh viện. Năm con người kia đứng trước nó lúc là như mấy vị thần tỏa sáng vậy. Họ sẽ cứu nó, giúp nó thoát ra khỏi bàn tay dính máu của Laura.

- Ha ha, đến rồi? Tôi không ngờ mấy người lại có thể tìm đến đây nhanh như thế, quả nhiên... Ha ha, được, được, nếu đã đến thì tôi sẽ cho mấy người chết chung nhé! Thấy sao? – Laura đứng dậy, vuốt mái tóc của mình rồi cay nghiệt nói.

Mà năm người kia, khi chạy đến, nhìn thấy nó nằm dưới đất, bộ dáng khổ sở mà thương đến xót xa. Trong lòng lại càng dâng lên sự phẫn nộ đối với Laura.

- Laura, tôi thật sự chẳng thể tin nổi sự thật về cô. Cô giết chị gái cô, hãm hại và bắt cóc người bạn thân thiết của cô... Cô đã mất hết nhân tính rồi hay sao? – Long cười khẩy rồi nói với Laura, giọng vẫn trầm ấm, nhẹ nhàng như thế nhưng như mũi dao đâm vào tim người khác.

- Nhân tính? Các người còn dám nói tôi như vậy ư? Các người đã bao giờ nghĩ đến lí do tôi làm như vậy chưa? Mọi thứ đều có lí do của nó, tôi cũng chẳng rảnh rang đến mức đi làm bừa. – Laura nhìn vào mắt Long, trong mắt cô có đôi phần đau đớn.

Nhật nghe vậy, không nói gì, chỉ bước lên mấy bước đến chỗ Laura, đi được ba bước thì:

- Đứng im đấy, nếu còn muốn nhìn thấy cô ta.

Laura nhanh chóng tóm lấy Nhi ở dưới, rút con dao găm ở sau lưng sát vào cổ trắng nõn của nó mà đe dọa Nhật.

- Nhật, anh mau về lại chỗ cũ đi, đừng để cô ta làm Nhi đau. – Nam sốt ruột gào lên, anh sợ, anh sợ nó có mệnh hệ gì.

- Mau gọi mấy tên côn đồ cô thuê ra đây đi. Đừng để chúng tôi mất thời gian như thế. – Nhật lạnh nhạt nói, mà tay đã cời cúc từng lúc xắn tay áo lên. Hình ảnh này thể hiện phong độ ngút trời a~

Laura chỉ cúi mặt, rồi lại cất lên tiếng cười man rợ của mình:

- Ha ha ha, được. Rất tốt! – Rồi cô bỗng liếc mắt ra đằng sau, nói lớn – Ra đi!

Từ đằng sau, hơn chục tên côn đồ, mặt đầy sẹo đi ra, mà ở đằng trước hay hai bên cũng đều có nhiều tên khác đi vào, trên tay chúng không phải là gậy gộc hay dao mà là súng. Nếu nhìn qua cũng phải đến hơn năm chục tên.

Nhìn vẻ mặt đáng sợ của mấy tên côn đồ, nó rung mình một cái nhưng rồi cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần.

“Không sợ, không được sợ! Nếu mình sợ sẽ càng làm cho mấy người kia thêm lo lắng, không được! Phải bình tĩnh, không sao, không sao cả!”

Nó tự trấn an bản thân rồi bình tĩnh ngược lên nhìn năm người kia.

Bảo cũng nhìn vào nó, chạm vào ánh mắt nó, anh chỉ cười, một nụ cười ảm áp thổi nhẹ vào lòng nó. Bên cạnh, Thiên cũng chăm chú theo dõi nó, anh gạt nhẹ đầu nhìn nó triu mến. Còn Long và Nhật thì quan sát xung quanh một vòng để xem xét tình hình, Nam nhìn nó, môi mấp máy mấy chữ “Không sao, đừng sợ...” để nó an lòng.

Lúc này, cảm giác sợ hãi đã chẳng còn tồn tại trong nó nữa. Bởi, nó biết mình không cô độc, bên cạnh nó còn rất nhiều người quan tâm nó, bảo vệ nó và yêu thương nó.

- Như ý nguyện của anh, Nhật. – Laura nhếch môi nhìn Nhật.

Ngật nhún vai, khẽ nhếch miệng một cười rồi thách thức nhìn Laura.

- Trước khi chúng tôi bắt đầu, phiền cô nói lí do tại sao cô lại nhắm đến Nhi để đe dọa chúng tôi? Lí do gì khiến cô căm hận chúng tôi như thế? – Bảo lên tiếng, anh chưa hiểu rõ ngọn ngành của câu chuyện này cho lắm.

Laura nghe vậy, chỉ mỉm cười hờ hững:

- Các người lại không biết lí do ư? Đừng vờ ngây thơ như thế, đừng tưởng tôi không biết gì, đừng tưởng tôi không biết tại sao tự dưng các người lại đưa chị em tôi về sống cùng ở đây.

Nghe đến đây, sắc mặt của cả năm người có chút biến đổi, nó có thể nhìn ra điều ấy. Nhưng, lí do ở đây là gì? Có lẽ, chỉ còn mình nó không biết thôi.

- Vậy cô thử nói xem, tại sao chúng tôi lại đưa hai chị em cô về đây sống? – Thiên tiến lên một bước, ánh mắt như tia nhìn vào Laura.

- Ha ha, được, cũng để tôi nói cho Nhi biết, sự thật về con người của mấy người. – Laura cười rồi cúi xuống nhìn vẻ mặt khó hiểu của nó, nhưng cô ta không quan tâm mà bắt đầu nói – Việc các người đón tôi và Linda về đây sống chỉ là vì thương hại và áy náy. Tại sao? Vì các người đã hại chết cả gia đình tôi, cha tôi, mẹ tôi, cô chú tôi và cả ông tôi. Năm ấy, một trận hỏa hoạn lớn vô cùng đã xảy ra ngay trong căn biệt thự nhà Asa, trận hỏa hoạn ấy lại cướp đi năm mạng sống, may mắn tôi và chị tôi thoát. Mà, trận hỏa hoạn đã xảy ra ấy lại chính tay các người gây nên, đừng tưởng tôi không biết gì cả. Chẳng tự dưng mà mấy người lại đưa hai chị em tôi về mà không có lí do! Nói đến nhân tính với tôi? Các người mới là kẻ vô nhân tính! – Laura như gào lên ở những lời cuối. Cứ nghĩ đến cảnh gia đình cô bị thảm sát và cháy trong ngọn lửa nóng rực kia là lòng cô lại đau như có hàng ngàn cây kim đâm vào. Cô hận sáu con người kia, hận đến tận xương tủy, cô muốn hủy hoại tất cả bọn họ và cả những người xung quanh họ.

Nghe đến đây, Long chỉ bật cười, mà bốn người còn lại cũng chỉ lắc đầu, ngênh ngàng nhìn Laura. Còn nó, vẫn đứng hình ở đấy. Thật tệ! Nó không hiểu rõ chuyện giữa bọn họ.

- Laura, cô rất chịu khó để điều tra và tìm hiểu nhỉ? Thế nhưng, cô lại chẳng chịu điều tra tí mĩ, kĩ càng và hậu quả chính là biến cô thành con người như thế này. – Long nhẹ nói, ánh mắt nghiêm nghị nhìn Laura.

...

(còn tiếp)

--- Hết chương ---

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103

Laura nghi hoặc nhìn Long rồi nhếch môi khinh miệt:

- Ha, anh còn định thanh minh ư?

- Thanh minh? Nực cười, tại sao tôi phải làm như vậy trong khi tôi, không, chúng tôi đều không làm gì sai? – Long vẫn giữ nụ cười bình thản trên môi, khẽ khàng liếc qua nó.

- Ý anh là gì? – Laura nhú mày.

- Muốn nghe? Bỏ Nhi ra trước đã! – Nhật ở phía sau lạnh nhạt nói, thế nhưng vẫn có thể nghe ra chút lo lắng của anh.

Laura cười khẩy một cái rồi nhìn nó. Cô từ từ bỏ con dao đi xa cổ của nó rồi sau cùng là vứt con dao xuống đất nhưng tay cô vẫn đang ép chặt bả vai nó khiến nó có chút nhói, khó chịu.

- Được chưa? – Laura nhìn Nhật.

- Long, mau nói. – Nhật liếc nhìn qua con dao rồi chuyển tầm mắt sang nó, nhẹ nhàng nói.

- Hừm, vậy Laura, cô nhớ nghe cho rõ, kĩ và đừng bao giờ quên. Đại gia đình cô chết là do hỏa hoạn? Đúng thế! Đưa cô và Linda về đây là do thương hại? Đúng, nhưng chúng tôi không hề áy náy. Trận hỏa hoạn năm ấy hoàn toàn chúng tôi không nhúng tay vào mà hết xảy đều là do người ông mà cô yêu thương gây ra. – Long chậm chậm nói.

- Ông tôi? Anh nói dối!! Không thể nào! – Laura như hét lên, cô không tin, không muốn tin. Ông cô vốn là người thần kinh có chút không ổn định nhưng ông không thể nào làm ra điều đó được.

- Rất khó tin phải không? Chính chúng tôi cũng không thể tin được, thế nhưng đó là sự thật. Năm ấy, chúng tôi đến Pháp vì... có nghe ngóng được chút tin tức của Nhi, rốt cuộc cũng chỉ là mừng hụt. Và, trên con đường nhỏ ngày hôm ấy, ngày đầu tiên chúng tôi gặp ông cô trong bộ dạng lấm lem...

“... ”

- Rốt cuộc không phải là Nhi! Tên cô ta rõ ràng là Dương Thiên Y, thế quái nào mà về đây lại thành Dương Ngọc Nhi? Thật không thể hiểu nổi! – Nam bực tức, càu nhàu.

- Sao chú nói cứ như mắng anh thế? Anh chỉ là người nhận thông tin, đừng có nhìn chằm chằm vào anh mà nói như vậy chứ! – Tinh Anh nhăn nhó nhìn bản mặt đáng ghét của Nam.

- Hừ...

Sáu người lại chỉ nhìn nhau, thờ dãi một lượt. Đây là lần thứ n họ cứ hi vọng rồi lại thất vọng. Cảm giác thật khó chịu.

- Ê, nhìn kia? Ông lão ấy... đang làm gì? – Thiên nhú mày nhìn con ngõ phía trước.

Một ông lão tầm khoảng hơn tám mươi tuổi đang nằm giữa đường, chân bị kẹt vào một bánh xe kéo ở sau, bộ dạng lấm la lấm lét.

- Còn nhìn, chắc ông ấy bị ngã đấy! Mau đến giúp đi! – Bảo lờm Thiên một cái rồi nhanh chóng cùng mấy người còn lại chạy đến chỗ ông lão kia.

...

- Chào ông, để chúng cháu giúp ông một tay nhé! – Nam lễ phép đỡ nhẹ tay ông lão kia.

Những người còn lại thì phụ việc nhắc chiếc xe kéo kia sang một bên. Nam nhanh chóng đỡ ông lão đứng dậy rồi cùng năm người kia đưa ông một vào một góc tường để ông dựa lưng.

- Ông là người ở đây à? Gia đình ông đâu? – Long dùng tiếng Pháp trôi chảy của mình để nói chuyện với ông lão.

- Ha ha, cảm ơn mấy cậu trước. Tôi nhè, tôi là người Pháp, gia đình tôi ở đây rất giàu có, giàu có nhất vùng này... nhưng cũng là gia đình độc ác nhất... – Ông lão bày ra vẻ mặt tươi tắn, nhưng mấy câu sau vẻ mặt ông trở nên buồn thiu.

- Giàu có? Độc ác? Hừm, mà thôi, ông mau nói cho chúng cháu biết, gia đình ông ở đâu để chúng cháu đưa về! Còn cái xe kéo kia, nặng như thế, không biết có đựng gì cần dùng không để chúng cháu cho người vứt đi. – Long hơi nghi hoặc nhưng cũng bỏ qua. Đây là chuyện của họ, anh không nên xen vào.

- A! Đừng vứt, đừng vứt chúng! Tôi cần, tôi cần! – Nghe đến đây, ông lão bóng vội vàng xua tay, khuôn mặt trở nên khốn khổ.

- Có lẽ... ông lão này có chút bệnh về thần kinh... – Long nói nhỏ với năm người còn lại rồi quay ra nhìn ông – Vâng, vậy ông nói xem, chúng cháu có thể làm gì giúp ông? Chứ thật ra cũng không thể để ông lấm lem ngoài đường như vậy được.

- Giúp? – Mặt ông lão bỗng tươi tắn trở lại, ông nở nụ cười hiền hậu rồi gật đầu – Được, vậy mấy cậu giúp tôi. Giúp tôi đổ hết chỗ dầu kia, đổ xung quanh nhà của tôi rồi châm lửa đốt. Nhưng, thế nào cũng đừng làm hại hai đứa cháu gái của tôi, chúng nó không có tội...

- Châm lửa đốt nhà? Ông, không đùa đấy chứ? – Tinh Anh ở sau, nghe vậy, bật thốt. Lại có người tự châm lửa đốt nhà mình ư? Lại!

- Ha ha, ý nghĩ điên rồi quá phải không? Nhưng, tôi lại không còn cách nào khác. Dòng họ Asa nhà tôi, từ trước tới nay đã làm quá nhiều việc ác, từ buôn thuốc phiện, vũ khí cấm hay cả những cuộc mua bán bằng con người... Nhà Asa đã nợ máu quá nhiều. Đứa con trai cả cùng đứa con thứ của tôi hiện vẫn còn đang lẩn quẩn trong vòng xoáy đó, ngay cả hai đứa con dâu của tôi cũng vì tham vinh hoa mà đánh mất lương tâm đi bán người... Hôm trước, tôi, có nghe được cuộc nói chuyện của chúng nó, trong trận chiến quyền lực vì tiền, chúng đã hại chết gần chục gia đình trong một dòng họ. Tôi... tôi rất sợ, và cũng không thể tin được...

Ông lão vừa nói mà nước mắt tuôn rơi, ông chẳng thể ngờ những đứa con một tay ông nuôi nấng giờ lại biến thành quỷ dữ như thế. Cả gia đình ông đều có tội, đều nợ những người dưới kia món nợ máu, trừ hai đứa cháu gái của ông ra.

Cả sáu người nghe đến đây bỗng cảm thấy lạnh người. Thật sự kinh khủng! Gia đình này, tội ác chồng chất!

Mà Long nghe xong chỉ cảm thấy đầy thương cảm cho ông lão kia. Ông không phải vì có vấn đề về thần kinh mà làm như vậy, ông chỉ làm theo đúng lương tâm, đúng luật nhân quả mà thôi. Thật đáng ngưỡng mộ con người đẹp lão như ông.

- Vậy ông muốn chúng cháu làm gì nữa không? – Long khê khàng.

- Còn, còn, hai đứa cháu của tôi là Asa Linda và Asa Laura, chúng nó không có tội, chúng nó vẫn còn đang thực hiện việc học của mình bên Việt Nam. Các cậu giúp tôi chăm sóc và nuôi dưỡng nó đến khi nó thành đạt, có cuộc sống riêng của mình. Gia đình tôi sẽ trả món nợ máu kia, còn hai đứa cháu kia, tôi muốn chúng giữ lại huyết thống cuối của nhà Asa... Tôi cảm ơn các cậu.. mong các cậu giúp đỡ...

Lời ông nói càng về sau càng khó nghe, bởi dường như chúng mắc kẹt trong cổ ông. Trong thâm tâm ông hẳn không bao giờ muốn làm như vậy, nhưng, nếu sống trong một cuộc sống đầy tội lỗi như thế ông thà tự kết thúc. Đã nhiều lần ông can ngăn những đứa con của mình nhưng chúng không coi trọng lời nói của ông, bởi ông bình thường, ông có vấn đề về thần kinh... Nhưng, ông yêu gia đình của ông.

Có lẽ, vì quá yêu nên mới làm vậy!...”

- Thế thôi, đây là toàn bộ sự việc. Sau hôm đó, chúng tôi cho người hành động. Chúng tôi chỉ là nhận sự ủy thác của ông cô. Hơn thế, gia đình cô hoàn toàn đáng bị như vậy. – Long đau xót nói, hình ảnh ông lão ấy mỉm cười trong biển lửa thực sự ám ảnh trong đầu anh.

Mà nó, nghe xong chỉ đứng hình, ngơ ngác quay sang nhìn Laura. Sự việc lại là như thế ư?

Miệng Laura run run, mà không, toàn cơ thể cô đều run. Run vì biết sự thật, run vì thương ông cô, run vì xúc động, và run vì sợ sự độc ác của gia đình cô.

- Không, không thể nào... Không thể nào!! Nói dối!! Các người nói dối!! Là các người hại gia đình tôi!! Giết, mau giết hết bọn chúng! Giết cho ta!!!

Trong sự phẫn uất cùng đau xót, Laura điên cuồng hét, ra lệnh cho lũ côn đồ tiến lên. Lúc này, hơn năm chục tên côn đồ cầm theo súng của mình đồng loạt đi lên. Năm người kia tay không, chỉ có thể nương tựa vào nhau để chống trả. Mà, tầm mắt của nó bỗng dưng dần dần bé lại...

...

(còn tiếp...)

----- Hết chương -----

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhoc Cận, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104

Cánh đồng cỏ ngút ngàn, những bông hoa hướng dương đang ngậm mình dưới ánh nắng mặt trời, những chú bướm xinh đẹp đùa lượn bên bông hoa hồng...

Đây là đâu? Sao cảnh tượng lại thơ mộng đến thế?

Nó nằm giữa chốn thơ mộng ấy mà thôi mình. Phía xa xa kia, có bóng người thấp thoáng, một người, ba người... năm, à không sáu người.

Là bọn họ!?

Bọn họ cũng đang ở đây ư? Ở đây với nó? Vậy, còn vụ của Laura, họ đã giải quyết xong rồi sao? Họ đã đánh bại những tên côn đồ đó và cứu nó? Thật giỏi!

- Nhi của anh, em ngủ đã chưa? Bây giờ mau đứng, chúng ta cùng đi chơi thôi. Chỗ này thật đẹp phải không? – Nhật nở nụ cười rạng rỡ dưới ánh nắng chói chang.

Tìm nó như sao xuyên. Năm người bên cạnh cũng nhìn nó, ánh mắt toàn là sùng nịnh, âu yếm.

- Vâng! – Nó tíu tít. Có lẽ đã xong hết rồi, bây giờ là lúc nó hạnh phúc.

Một tay cầm tay Long, một tay cầm tay Thiên, nó cùng cả sáu người chạy tới phía rừng hoa mà vui vẻ đùa giỡn. Giây phút ấy, nó hạnh phúc đến quên mất cả mọi thứ.

“Pằng...”

Tiếng động ấy vang lên làm nó kinh hoàng, theo sau đó hàng hàng chục những tiếng khác “Pằng, pằng, pằng...” cùng những kẻ mặt mày trông vô cùng đáng sợ đang chìa súng về phía nó.

- A!! – Nó kêu thét lên. Chợt quay sang xung quanh...

Không, cả, cả sáu người đang nằm trên mặt cỏ, người đầy máu, ánh mắt họ nhìn nó có yêu, lại cũng có hận...

Nó chạy lại chỗ sáu người. Tay níu lấy tay của Nam, rồi lại quay sang nhìn Bảo...

- Các anh, các anh làm sao vậy? Đau chỗ nào? Đừng làm em sợ như thế, các anh chỉ đang đùa thôi có phải không? Ha ha, không... không vui tẹo nào đâu... – Nó gào lên, nước mắt không tự chủ cứ như thế mà chảy thành hai hàng.

Bàn tay nó giờ đây dính đầy máu của họ. Cả người nó run bần bật. Cái gì đây cơ chứ? Là ác mộng ư? Nó không tin, không tin đây là sự thật. Không thể nào!!!

- Không... không thể, không thể... Đừng!! – Nó bỗng bật dậy, thở hổn hển.

- Nhi, Nhi, bà không sao chứ? Ổn không? Bà gặp ác mộng ư? Sao lại chảy nhiều mồ hôi thế này!

Thư đang ngồi bên cạnh gọt táo, nhìn về mặt nhăn nhó, hoảng sợ của nó mà cô cũng hoảng theo. Nó đã bất tỉnh hai ngày kể từ khi được bố Vương đưa về rồi. Ai cũng lo lắng.

- Thư? Đây, đây là đâu? Sao tôi lại ở đây? – Nhìn thấy Thư đang lau mồ hôi cho mình. Thì ra, nãy là nó mơ ư? Là ác mộng.

- Đây là bệnh viện. Bà được bác Vương đưa về, đã bất tỉnh được hai ngày rồi đấy! Đừng là, chỉ biết làm người ta lo lắng thôi! – Thư dí tay vào trán nó rồi chu môi nói.

- Bố? Bố đưa tôi về từ tay Laura ư?

- Ủ, may mà bà không bị làm sao, chỉ bị kiệt sức và cũng một phần là do ảnh hưởng tâm lý. – Thư gạt đầu, tiện tay đưa cho nó một miếng táo.

Nó gạt tay Thư. Nhìn xung quanh một lượt rồi nhớ lại con ác mộng kia.

- À đúng rồi, các anh ấy đâu? Các anh ấy là người đã cứu tôi. Họ đâu rồi??

- Bọn họ... ư? – Thư nghe nó hỏi đến mấy người kia, gương mặt bỗng cứng đờ lại.

- Đúng, đúng rồi. Họ đâu? Mau nói cho tôi biết đi. Vừa nãy tôi đã có một giấc mơ xấu. Trong mơ, tôi thấy họ bị bắn, người... người có rất là nhiều máu. Tôi rất sợ! – Nó kể lại mà tay vẫn còn run, tâm trí vẫn còn ám ảnh hình ảnh đó.

Thư nhìn về mặt nó, cô ngượng ngao gãi đầu, cúi mặt xuống. Dường như, không dám nhìn thẳng vào mắt nó, cô lí nhí:

- Tôi... không biết họ đang... đang ở, ở đâu...

- Sao? Bà nói gì? Nói rõ tôi nghe, nhanh lên! Hay, bọn họ đã xảy ra chuyện gì rồi? – Nó túm tay áo Thư kéo mạnh.

- Bà biết mà! Bà mau nói! Mau nói đi! Mau nói!! Nói đi!!! – Nó gào lên đến khản cả cổ.

Tay Thư bị túm cũng ửng đỏ cả lên, thế nhưng, cô cũng chẳng nói thêm một lời mà chỉ trả lại nó sự im lặng đáng sợ.

- Thư à, tôi xin bà đấy, bà mau nói cho tôi biết họ đang ở đâu đi! Tôi chỉ cần biết họ đang ở đâu hay như thế nào thôi! Mau nói đi!!! Mau nói đi!!! – Tiếng thét của nó như xé tan lòng Thư. Cô đau đớn ngẩng mặt lên nhìn nó.

- Bọn họ... đã chết rồi.

Chỉ năm từ này khi phát ra, nó như sụp đổ, cả người ngồi sụp xuống giường, hai tay buông thõng, đôi mắt vô hồn quay ra nhìn Thư.

- Bà nói cái gì cơ? Chết, chết rồi ư? Ha ha, đùa thôi, là đùa thôi có phải không? Tôi, tôi là tôi biết hết nhé! Bọn họ á, không thể nào chết được đâu. Đúng không? Đúng không!? Tôi còn đang định xong chuyện sẽ nói chuyện với bố Vương về chuyện kết hôn! Tôi muốn kết hôn với họ!! Thật, thật đấy... Thư...

Giọt nước mắt cứ như thế lại rơi trên má nó. Nhìn cảnh tượng nó lúc này, Thư đau đớn không tả xiết. Con bạn thân của cô tươi tỉnh, hoạt bát mọi ngày giờ lại bày ra cái bộ dạng như thế này.

- Không, tôi không đùa. Hôm ấy, họ phải đánh tay không với rất nhiều tên côn đồ, mà trong tay chúng có súng, dù có cở thế nào cũng không thể đánh nổi. Lúc bác Vương đến đã thấy họ nằm trong vũng máu rồi. Những tên côn đồ còn cùng Laura mang bà đi đâu, may sao bác Vương cùng vệ sĩ đi theo bắt lại được, đưa bà về đây. Bà bình tĩnh lại đi!

- Tôi không tin!! Thế, thế còn Tinh Anh thì sao? Anh ấy giờ như thế nào? – Nó gào lên một lần nữa rồi bỗng nhớ đến Tinh Anh cũng đang nằm viện.

Thư bỗng bật khóc. Cô khóc rất lớn, làm nó vô cùng hoang mang.

- Bà, bà làm sao vậy? Đừng có mà khóc, mau nói đi chứ! – Nó cố gắng tìm chút hi vọng từ Thư.

- Tinh Anh, anh ấy bị ung thư máu giai đoạn cuối, mà sau khi nghe tin năm người kia không còn lại còn biết cậu ở tình trạng hôn mê bất tỉnh. Không chịu nổi kích động nên đã khiến bệnh tình chuyển biến xấu đi. Đã bất tỉnh rồi, bây giờ vẫn chưa tỉnh lại. Bác sĩ nói, có thể, có thể sẽ như thế cả đời, bây giờ chỉ còn hi vọng vào ý chí sống của anh ấy thôi...

- Không!!! Tại sao, tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy? Tại sao? Tôi là kẻ gây tai họa. Tôi đáng chết! Thư, bà, bà giết tôi đi! Giết tôi đi, tôi xin bà. Tôi không thể sống tiếp nữa rồi... – Nó túm lấy tay Thư, một tay cầm dao gọt hoa quả mà kích động nói.

Thư hoảng sợ, vội vã cướp lấy cái dao trong tay nó mà vứt đi ra xa. Cô nhìn nó, ôm nó vào lòng mà khóc.

- Đừng như thế, bà phải sống, sống vì bọn họ, sống vì gia đình bà, sống vì tôi chứ. Tôi biết, bây giờ bà đau khổ như thế nào, nhưng bà vẫn phải sống, những người kia đã hi sinh vì bà để bà được sống chứ không mong muốn bà đi theo họ...

Nó ôm chặt Thư, nước mắt không ngừng rơi, tim nó như tan nát, cả người nó như vô lực.

- Nhật, Long, Thiên, Bảo, Tinh Anh và Nam, các anh mau tỉnh lại đi... – Nó nói trong nghẹn ngào.

Bố Vương, Kiệt và Như đứng ở bên ngoài, nhìn cảnh tượng này mà trong lòng cũng nhói.

...

----- hết chương -----

- Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cạn, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 105: Kết thúc

Nó cứ như thế mà khóc trong vòng tay của Thư đến nỗi mắt sưng hết cả lên và thiếp đi lúc nào không hay.

Sáng hôm sau...

Một ngày bình thường như bình thường, mặt trời vẫn lên cao, đàn chim vẫn hót líu lo, con người vẫn tấp nập đi ngoài đường, người vui, người buồn. Nhưng, có ai biết, hôm nay, tại một căn biệt thự lớn nhất thành phố sẽ có một tang lễ đưa tiễn năm con người trẻ tuổi và tài năng.

Nó ngồi dậy khỏi giường, đôi mắt vô hồn, thần thờ nhìn bên ngoài khung cửa sổ. Nó đã từng cảm thấy cuộc sống này thật tươi đẹp và đáng yêu nhưng sao giờ đây nó chỉ cảm thấy cuộc sống toàn là bi kịch. Ông Quốc Nhiễm đã từng nói nó sắp được hạnh phúc trọn đời rồi. Vậy, đây là hạnh phúc mà ông nói ư? Là hạnh phúc hay bi kịch đây? Nó thực sự chẳng còn thiết tha gì nữa rồi.

- Nhi con, mau theo ta đi thay đồ thôi. Đến giờ rồi! – Bố Vương khề khàng đến bên nó, đưa tay xoa nhẹ đầu nó.

Nó nhìn ông, khề gật đầu rồi đứng dậy, cố gắng đặt bàn chân đi vững trên nền đá lạnh giá. Tâm nó đã héo úa cả rồi.

...

Khoác trên mình bộ đồ màu đen nhuộm bi thương. Lòng nó quặn thắt lại. Tay nắm chặt bàn tay bố. Nó khẽ hỏi:

- Bố ơi, con gái bố sinh ra chỉ để sống một cuộc sống bất hạnh hay sao?

- Không phải, con sẽ hạnh phúc thôi, con gái của bố phải được hạnh phúc... – Nghe đứa con gái mình yêu thương hỏi câu này mà tâm ông nhói lên từng đợt.

- Bố nói dối! Con sẽ không được hạnh phúc đâu! Con là sao chổi. Cứ mỗi lần, con tưởng như con có được tất cả, con có được hạnh phúc thì ngay sau nó, tai họa lại ập đến cướp đi tất cả, cướp đi hạnh phúc của con. Bố ơi, con mệt mỏi, rất mệt mỏi. – Nó nói xong, mím chặt môi để nước mắt không chảy ra nhưng vô dụng, hàng lệ vẫn cứ thế, vô tình chảy dài trên má.

- Bố, Laura... sao rồi?

- Cô ta sau khi biết chuyện đã bị tâm thần rồi, bố đã cho người đưa cô ta vào bệnh viện.

- Lòng người, thực sự khó đoán, bố ạ!

Bố Vương ôm thật chặt nó vào lòng mà âu yếm. Ông rút trong túi áo mình một chiếc kính râm đen đưa cho nó.

- Tháo kính của con ra, đeo cái này vào, sẽ không nhìn rõ gì nữa, như thế sẽ đỡ đau lòng.

Nó nghe lời bố, tháo chiếc kính cận của nó ra đeo chiếc kính bố đưa. Mọi thứ hiện lên chỉ toàn màu đen, không rõ ràng mà chỉ như ảo ảnh, mờ ảo.

- Nào, chúng ta đi chứ?

- Bố, thế còn Tinh Anh?

- Cậu ấy đã được đưa đi rồi, vì vẫn ở trong tình trạng bất tỉnh nên phải ngồi xe lăn. Thôi, ta đi thôi con. – Bố Vương nói rồi đỡ nó dậy, ông dìu nó ra ngoài xe.

Chiếc xe đưa hai bố con ông đến biệt thự của sáu người kia chạy bon bon trên đường.

Trong xe...

- Bố này, bọn họ, có hận con không? Sẽ hận, có phải không? – Nó tựa vào vai bố, lòng quặn thắt, xót xa nói.

- Sẽ không. Bọn họ đã chọn cứu con thì nhất định sẽ không hận con. Nếu yêu con thật lòng thì, dù có hi sinh vì con thì họ cũng cảm thấy ấm lòng. Cứu được người mình yêu là sự cao cả, con gái ạ! Mà, ta thấy, ai con cũng quý, vậy rốt cuộc, trong số bọn họ, con yêu ai? – Bố Vương gắng hỏi, an ủi nó.

- Con không biết con yêu ai nữa... Nhưng, con biết một điều, rất rõ ràng: trong tim con, có bóng dáng của bọn họ, có hình ảnh của bọn họ lấp đầy.- Nó khẽ khàng nói.

Mà nó lại không biết, câu kia nó vừa nói xong, đâu đó có ai mỉm cười.

...

Xe dừng bánh trước căn biệt thự rộng lớn. Người người ra vào thực sự đông đúc. Nó nhìn cảnh tượng này mà lòng lại đau không ngừng. Nó không nhìn rõ về mặt họ ra sao nhưng chắc cũng là mảng đau buồn, thương tiếc.

- Con ngồi đây, đợi ta một chút! Ta vào trong trước có chuyện. – Bố Vương xoa đầu nó rồi rời khỏi chỗ ngồi, bước đi xa khỏi tầm mắt của nó.

Nó ngồi trong xe, thờ dài một hồi nhìn bóng dáng từng hàng người qua lại.

Một bà cô đi qua xe nó, bỗng dừng nó nhìn thấy nụ cười tươi tắn, rạng rỡ của bà. Đây, cái gì chứ? Đây là tang lễ chứ có phải đám cưới đâu? Tại sao trông bà ta lại vui vẻ như thế? Hay là do nó nhìn nhầm? Không, không thể nào! Nó chắc chắn bà ta vừa cười.

Con tức giận từ đâu kéo đến. Nó bước ra khỏi xe, chạy theo bà cô đó. Nhưng được một lúc vì không nhìn rõ đường nên lại bị lạc giữa dòng người qua lại. Nó hơi hốt hoảng, nó không đem kính cận.

Bỗng, một lực kéo từ đâu mạnh mẽ ở tay nó. Ai đó đang kéo nó đi!

- Ai? Là ai đang kéo tôi? – Nó thẳng thốt. Là Laura ư? – Không, buông ra!!!

Vẫn không có tiếng trả lời. Giờ không phải là một người kéo nó nữa mà là ba, là bốn người, dù có giẫy dụa ra sao cũng vô dụng.

...

Một lát sau...

- Mấy người đưa tôi đi đâu? Sao lại bịt mắt? Mau bỏ tay tôi ra!

Rốt cuộc là nó đang ở đâu? Bọn họ đang làm gì nó? Tang lễ chắc đang được cử hành rồi, bố Vương nhất định sẽ lo lắng cho nó. Làm sao bây giờ??

- A! Đừng có đụng vào người tôi! Các người đang làm cái quái gì vậy? Mau bỏ tay ra!! – Họ, này, bọn họ đang cởi quần áo của nó. Cái gì đây!? Bọn họ đang làm cái gì thế? – Mau lên tiếng đi!!

- Thừa công chúa, người yên tâm, chúng tôi sẽ không làm hại người.

Tiếng nói nhỏ nhẹ của phụ nữ. “Công chúa”? Người của Thổ Thiên Long ư? Nếu thế, có thể an tâm phần nào rồi.

Nó khẽ thở phào. Tấm khăn bịt mắt cũng được gỡ ra, một người nào đó lại đưa cái gì vào trong mắt nó khiến mắt nó khó chịu phải nhắm lại một chút. Sau khi mở mắt, mọi cảnh vật bỗng trở nên rõ ràng, thì ra là họ đeo kính áp tròng cho nó. Thế nhưng, chưa định hình được xong thì nó lại bị họ bịt mắt. Khác mọi lần, lần này, nó không còn cảm giác sợ hãi nữa. Vậy là, nó cứ để mặc cho họ đưa nó đi.

...

Cánh cửa mở ra, cánh tay ai đó khoác vào tay nó cùng giọng nói trầm ấm:

- Con gái, đi thôi!

- Bố!?! – Nó hơi bất ngờ, khẽ nói. Tim cũng trở lại nhịp bình thường. – Bố mau mở bịt mắt cho con đi! Đừng giữ tay con chặt như vậy!

- Đợi một tẹo, rất nhanh sẽ được mở thôi!

Bố Vương chỉ nói như vậy rồi cứ thế đưa nó đi. Không biết trên người nó đang mặc cái quái gì mà di chuyển lại khó như thế này!

Bỗng, tiếng nhạc từ đâu vang lên.

Hả? Không đùa đấy chứ? Đám người này rốt cuộc bị sao vậy? Tang lễ mà lại mở nhạc vui như thế này ư?

- Bố, bọn họ bị làm sao vậy? Sao lại mở nhạc? Bố mau bảo họ tắt nhạc đi, có gì vui đâu chứ? Thật là vô duyên, không chấp nhận nổi! – Nó tức giận quay ra nói nhỏ với bố Vương.

- Ha ha, phải có nhạc mới vui chứ! – Bố Vương cười.

- Bố! Bố nói cái gì vậy!?! – Nó bực tức, giật mạnh tay ra khỏi tay bố Vương rồi định đưa lên mặt, tháo khăn ra thì bỗng nhiên bị bố Vương giữ lại.

- Để ta.

Bố Vương từ từ gỡ tấm khăn ra khỏi mắt nó. Nó nhắm mắt rồi dần dần mở ra. Mọi cảnh vật đều hiện lên rõ ràng.

Nó bàng hoàng.

Đây hoàn toàn không phải là một tang lễ mà! Mọi người ai cũng ăn mặc đẹp đẽ hết, bao nhiêu người ngồi bên dưới ai cũng cười nói vui vẻ nào có giống một tang lễ cơ chứ. Nhìn xuống dưới, nó cũng giật mình.

Cái gì đây? Nó đang mặc đầm... đầm cưới của cô dâu! Chuyện gì đang diễn ra thế này!! Đầu nó như muốn nổ tung mất rồi!!

- Bố... – Nó quay ra nhìn bố Vương đầy khó hiểu.

- Mau nhìn lên trên đi. Ta phải xuống dưới ngồi. – Bố Vương khẽ cười rồi quay đi.

Nó nhìn theo bóng bố Vương rồi lại nhìn lên trên. Tìm nó như rơi ra khỏi ngoài lồng ngực, mặt nó như đờ đẫn, ngơ ngác. Nó cứ đứng im một chỗ mà nhìn về phía trước. Đôi chân run run như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Nó đưa tay chạm nhẹ vào lồng ngực của mình, cái cảm xúc gì đây? Thực sự như vỡ òa!

Trước mắt nó là sáu người, là Nhật, Thiên, Long, Bảo, Nam và cả Tinh Anh nữa. Họ đang nhìn nó cười, cười rất vui vẻ. Nó, bất giác cũng cười theo... như một con ngốc vậy! Trên người họ còn khoác những bộ vest trông lịch lãm vô cùng. Thật đẹp!

- Nhi của chúng ta, mau đến đây! – Long cất giọng nói của mình. Ánh mắt anh nhìn nó chứa bao nhiêu yêu thương.

Cả sáu người cùng đưa bàn tay của mình ra, nhìn nó với bao trìu mến, tình yêu. Nó túm chặt váy, bước đi, từng bước đi của nó cứ nhanh dần và cuối cùng, nó chạy đến bên bọn họ, đứng trước mặt bọn họ mà nước mắt rơi không ngừng.

- Nào, cô nhóc của anh, làm sao lại khóc rồi. Em xem, hôm nay là ngày gì mà lại khóc chứ? Không phải tang lễ mà là lễ cưới! – Nhật đưa tay lau đi hàng nước mắt của nó, ấm áp nói.

- Các anh, các anh vẫn còn sống ư? Các anh vẫn còn sống... vậy mà, em cứ tưởng... – Nó nghẹn ngào.

- Tưởng bọn anh chết rồi chứ gì? Ha ha, đây đều là kế hoạch của mọi người đấy. Hôm đó, sau khi em ngắt đi thì bố Vương cùng các vệ sĩ áo đen đã đến ứng cứu kịp thời. Mà, ngay từ đầu, bố Vương đã biết em bị Laura bắt cóc và thậm chí là biết Laura bắt em ở đâu. Bố đã nghi ngờ cô ta từ lần em bị nhốt trong thang máy nên đã cho người theo dõi. Vậy đấy! – Nam tươi tỉnh, xoa đầu nó, rồi nắm chặt bàn tay nó.

- Thế còn, còn Tinh Anh, bệnh tình của anh sao rồi? – Nó lau nước mắt, quay sang Tinh Anh hỏi.

- Khụ, à ừm, thật ra anh không có bị bệnh gì hết. Anh, hoàn toàn khỏe mạnh, đã nói rồi, đều là kế hoạch, vốn định bày trò này để tỏ tình với em thành công, ai ngờ... ha ha... – Tinh Anh gãi đầu, hơi xấu hổ.

- Té ra, tất cả các anh cùng lừa vào lừa em, cả mấy người kia nữa... - nói đến đây, nó quay ra nhìn bố Vương. Thử đây ai oán – Em đã đồng ý kết hôn với các anh đâu, em sẽ bỏ chạy!

Nó ương ngạnh nhìn sáu người. Thiên buồn cười nhìn đáng vẻ của nó rồi nói:

- Hôm qua ở bệnh viện, ai đó đã gào thét là muốn cưới bọn anh hả? Bọn anh nghe hết rồi, cũng ghi âm cả rồi! Đầy đủ chứng cứ nhé! Ha ha...

- Ừ... các anh chơi xấu quá... Cơ mà, em chưa hoàn toàn đồng ý đâu! Bởi vì, tất cả các anh chưa ai tỏ tình đàng hoàng với em cả... – Nó bĩu môi rồi khoanh tay, ra vẻ nói. Sao bây giờ nó vui thế không biết!

Sáu người quay ra nhìn nhau, ngơ ngác một lúc rồi phì cười. Cả sáu ngoan ngoãn dàn hàng ngang trước mặt nó, lần lượt lên tiếng:

- Nhi, anh – Trịnh Hoàng Nhật yêu em – Long Hóa Ngọc Nhi. Anh mãi mãi chỉ dành cho một mình em thôi, nhóc con của anh.

- Trái tim anh đã là của em ngay từ cái nhìn đầu rồi, anh – Vũ Quốc Bảo yêu em – Long Hóa Ngọc Nhi.

- Anh mãi mãi là của một mình em thôi, hãy để anh được yêu và bên cạnh em. Xin em, nhóc con... Hoàng Minh Thiên mãi yêu em!

- Anh là người đàn ông của một mình em, anh sẽ đi theo em đến suốt cuộc đời.. Chu Tinh Anh yêu Long Hóa Ngọc Nhi – điều này ai cũng rõ.

- Cô gái nhỏ của anh, đối với anh em như là hơi thở, thiếu em anh sẽ không thở nổi, anh sẽ không sống nổi nếu một ngày mất đi em. Anh – Lý Nam Long yêu em, yêu rất nhiều...

- Anh, không rõ nhiều đạo lý trên đời, nhưng anh hiểu rất rõ một điều, đó là: ngay từ khi anh sinh ra, anh đã định là của riêng em rồi. Trương Bảo Nam yêu Long Hóa Ngọc Nhi – cô nhóc của anh!

Thế là, sau một lượt ngôn tình làm tim nó loạn cả lên thì cả sáu người bỗng nhìn thẳng vào nó, đồng thanh nói:

- Long Hóa Ngọc Nhi – làm vợ của anh nhé!?

Nó đang định nói “vâng” thế nhưng lại ngập ngừng. Đây là chỉ được chọn một thôi hay sao?

Bối rồi, nó quay xuống nhìn bố Vương. A, có cả mẹ nó, cả gia đình của nó ở Thổ Thiên Long.

Bố Vương hiểu ý nó, ông liền đi lên, lớn tiếng nói:

- Thổ Thiên Long, trước khi ông Tổ Quốc Nhiễm qua đời đã để lại một lời tiên tri: Nàng công chúa của đời vua thứ năm mươi tám sẽ có một cuộc sống hạnh phúc bên sáu người chồng của mình, và, Long Hóa Ngọc Nhi chính là nàng công chúa đó! Con gái, chẳng phải con nói trong tim con đều có họ hay sao? Vậy thì, yêu ai thì lấy người đó đi!

Nó mỉm cười đầy hạnh phúc nhìn bố Vương, nhìn xuống gia đình của nó. Bỗng, bóng hình của ông Quốc Nhiễm lại hiện ra, ông đang cười với nó, đáp lại cũng là nụ cười ngọt ngào, đáng yêu của nó.

Sáu người bất chợt quay ra nhìn nhau, Tinh Anh nháy mắt một cái rồi cả sáu người cùng quay ra:

- Ê, nhóc cặn, em chọn ai?

Câu hỏi này vang lên làm nó hơi bất ngờ, ‘nhóc cặn’? Ha ha, thật dễ thương, nó nở nụ cười ngọt ngào sâu thẳm mà lên tiếng:

- Không chọn ai, bởi vì, trong tim em có các anh!

- Vậy, Long Hóa Ngọc Nhi – làm vợ anh nhé! – Một lần nữa, câu nói này của sáu người lại vang lên.

- Vâng, em đồng ý!

Giây phút này như vỡ òa. Cả khán phòng đồng loạt đứng dậy, tiếng vỗ tay chúc mừng càng làm lòng người rộn vang. Nó bồi hồi bước lên phía trước, Nam đại diện bước lên trao nhẫn cho nó. Chiếc nhẫn thật đẹp, bởi đó là sự kết tinh tình yêu của bọn họ.

Mọi chuyện đã kết thúc rồi. Giờ đây, là bắt đầu của một cuộc sống hạnh phúc!

...

---- Hết -----

#30/4/2018.

Bạn đang đọc truyện *Ê, Nhóc Cậ, Em Chọn Ai? (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.